

MIKE HASSEL

MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO

NEMIRA

MIKE HASSEL

MOARTEA S-A NĂSCUT LA SARAJEVO

ISBN:
973-9177-85-9.

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
TOD ÎN SARAJEVO
Editura Nemira
1996

Lui Andreas şi lui Vladimir,
pentru ca niciodată să nu
cunoască ororile războiului…

Cuprins

Principiu! Separării a fost dintotdeauna principiul existenţei, dar şi al vrajbei.

Când Unu s-a despărţit de sine şi a devenit Multiplu, Cerul s-a separat de Pământ, Eva de Adam, trupul de suflet, noroiul de aur. Dar şi Cain de Abel.

După care a urmat separarea separării. Oamenii au simţit nevoia firească de a crede în altceva *decât în ceea ce credeau duşmanii lor De acum, calea era fără întoarcere. Începuse separarea întru Credinţă şi, o dată cu ea, Apocalipsa.*

Ortodocşii şi catolicii au dat primul exemplu. Şi au făcut-o în cel mai fierbinte punct al bătrânului continent: vestul Peninsulei Balcanice.

A urmat separarea creştinilor, catolici şi ortodocşi, de musulmani. Cruciada împotriva Jihadului.

Dar cea mai cumplită a fost a treia separare: cea a credinţei de naţionalitate, care a dus rapid la pierderea identităţii naţionale.

Şeriatul[1] *avea un scop bine stabilit: crearea unui imperiu islamic din Indonezia până în Maroc şi, de ce nu, până în Spania!*

O singură forţă i se putea opune: OASTEA CRUCIATA!

BUDAPESTA
Închisoarea Nagy Ignat

Uşa grea se închise cu zgomot în urma lui, dar Szucs Attila nu părea deloc deprimat.

Ispăşise abia un an şi ceva din condamnarea pe viaţă pentru omor deosebit de grav. Pedeapsa ar fi fost cea capitală dacă nu l-ar fi salvat expertiza medico-legală psihiatrică. Diagrama prezentată instanţei era clară: reacţie patologică la alcool, cu tendinţe gerontofile, pe fondul unei personalităţi sechelar-encefnlopate, cu elemente disarmonice. Ceea ce „îi dădea dreptul” la un discernământ diminuat.

Cu toate că poliţiştii remarcaseră cu câtă grijă îşi alesese victimele. Cele cinci baborniţe, care putrezeau acum în pământ, păstraseră în casă valori, în bijuterii şi tablouri, ce depăşeau şapte sute de milioane de forinţi. Numai că alţii aleseseră pentru el.

Szucs Attila fusese doar unealta. Şi, conform înţelegerii, după împlinirea unui an, trebuia scos din „cuibar”.

La vorbitorul din acea zi, unchiul lui îi debitase vrute şi nevrute, dar un singur cuvânt avusese importanţă: ASTĂZI!

Attila privi prin ferestruica fragmentată de gratiile groase cât o mână de copil şi verifică încă o dată funia confecţionată din fâşii de saltea şi de aşternut. Cinci metri, exact de cât avea nevoie.

„Cred că e timpul”, îşi spuse el. Trase patul greu în dreptul ferestrei, sprijinindu-l de zid şi legă funia improvizată de piciorul de metal.

La nici o sută de metri de închisoare, se înălţa un deluşor împânzit cu tufe de măcriş. De acolo, trăgătorul de elită luă linia de ochire pe fereastra indicată. Arma cu laser funcţionă cu precizie. Era o inovaţie a naibii de bună!

Szucs Attila auzi sfârâitul stins al fierului şi, în scurt timp, gratiile căzură pe cimentul celulei acoperit cu o pătură. Drumul era liber. Se lăsă să alunece pe funie şi, o dată ajuns jos, străbătu ghemuit cei două sute de metri care-l despărţeau de zidul închisorii, aşa cum o făcuse de mii de ori în gând. Găsi punctul stabilit şi se făcu una cu pământul. Gheara prinsă de funia aruncată peste zid aproape că îl lovi în frunte.

„Muream ca prostul”, gândi el, începând să se caţăre ca o maimuţă. După aproape opt ore, faxurile poliţiei maghiare transmiteau pe întreg teritoriul Ungariei ordinul de urmărire şi prindere imediată a celui mai periculos infractor din ultimii ani: Szucs Attila.

Dar Attila îşi sorbea liniştit cafeaua în vagonul-restaurant al expresului Budapesta-Belgrad. Avea prea mult zahăr pentru gustul lui, drept care un adaos de palincă era bine venit. Cam peste vreun sfert de oră avea să ajungă la destinaţie.

SANKT PETERSBURG
Hotel Neva

Liisa privea pe fereastra hotelului fluviul îngheţat. Crucişătorul *Aurora* îşi savura în linişte bătrâneţile şi, în lumina apusului, crenelurile Palatului de Iarnă prindeau contururi dantelate.

Finlandeza se întoarse spre bărbatul gol, întins pe pat şi-i spuse:

— Aloxiuşa! Eu… dacă vrei… ai putea să vii cu mine la Turku[2] şi să lucrezi în magazinul meu. E mic, dar pentru noi doi… adică… nu ne-ar trebui mai mult.

— Liisa, ştii şi tu că nu-i posibil! răspunse bărbatul. Sunt ofiţer de carieră, cum crezi că mi-aş petrece tot restul vieţii în spatele unei tejghele?!

Îşi aprinse o ţigară şi-şi turnă o porţie bună de votcă. Continuă cu o voce parcă mai aspră:

— De când m-am întors cu unitatea din Polonia şi am fost trecut în rezervă, nu-mi mai găsesc locul. Mi-au dat o slujbă de muncitor în port. Plătită bine. Dar eu sunt ofiţer. Eu nu ştiu să fac decât un singur lucru: război.

Finlandeza se apropie de pat şi sorbi din paharul lui cu votcă, îşi scoase halatul şi se lipi de trupul musculos al bărbatului.

— Nu vreau să te pierd, Alexei, Tu mi-ai dat ceea ce aveam nevoie. Vino cu mine. Aici n-ai ce face! Ai să vezi, o să fie bine.

— Nu, Liisa, ce rost are să ne minţim? Eu nu pot trăi aşa cum ai vrea tu. Ţi-aş strica şi ţie viaţa…

— Preferi să rămâi un biet muncitor în port?

Rusul o privi ciudat şi-şi stinse ţigara în scrumiera de sticlă colorată. Liisa îl privi ridicându-se în picioare şi o cuprinse ceva asemănător unui spasm preorgasmic.

— Ţie pot să-ţi spun, nu mă tem, zise Alexei. Mâine iau feribotul pentru Copenhaga şi de-acolo… De-acolo către un loc unde pot să-mi fac meseria. Liisa, nu mă înţelege greşit. Ţin foarte mult la tine, dar armata este viaţa mea.

— Şi ce s-a întâmplat atunci cu toţi ofiţerii care au ieşit din războaie? Tu ai stat câţiva ani în Polonia, fără lupte, eraţi trupe de ocupaţie. Recunoaşte că nu vrei să rămâi cu mine, e mai cinstit.

Alexei Ostraniţa se întoarse şi o privi drept în ochi.

— Liisa, eşti singura femeie lângă care aş vrea să rămân. Dar trebuie să-mi urmez calea.

— Alexei, soarta asta despre care vorbeşti tu o să te ucidă într-o bună zi. Îţi baţi joc de ea şi o să te ucidă!

NICOSIA
Cimitirul greco-catolic

— Iar El îl va primi şi-i va da viaţa veşnică. Încredinţăm acum trupul ţărânei, căci din ţărână ne-am născut cu toţii şi în ţărână ne întoarcem.

Groparii coborâră sicriul pe frânghii şi Dimitris aruncă primul un pumn de pământ peste el. O luă pe maică-sa pe după umeri şi porni spre poartă, unde îi aştepta maşina. În minte îi revenea o singură frază, obsedantă ca un disc stricat… „Fratele meu rămâne aici, iar eu plec…"

Acasă, oaspeţii transformară curând parastasul într-o petrecere.

— Nu e păcat, spuse maică-sa, când Dimitris se pregătea să-i dea afară. Fratelui tău, Glafcos, îi plăcea veselia. Şi băutura, îi plăcea să petreacă.

Îl urmă pe fiul ei mai mic în camera rece şi întunecoasă, de lângă sufragerie şi-i făcu semn doctorului Iconomopoulos să ia loc.

— Am raportul final al poliţiei, intră acesta direct în subiect. Au fost extremişti turci din Est. Dar ucigaşii n-au putut fi identificaţi. Probabil că nu-i vor prinde niciodată. Ei se află deja dincolo.

Dimitris trecu în baie şi vărsă. Mâinile îi tremurau şi o sudoare rece îi îmbrobonă fruntea.

A trecut ca o furtună prin sufragerie şi a ieşit pe uşa din spatele casei. Mergea cu paşi repezi şi-şi simţea inima bătând ca un clopot la înmormântare. Ajunse la grajdul părăsit, unde el şi Glafcos se jucau în copilărie de-a crescătorii de cai şi se lăsă că cadă la pământ. Dezgropa cu mâinile în locul ştiut de sub iesle şi scoase la iveală cutia de lemn, cu incrustaţii, amintire de la bunicul lor.

Scutură de pe capac pământul lutos şi-l ridică. Cele două pistoale cu ţeavă lungă străluceau din cauza vaselinei. Paturile lor de sidef erau înrămate în chihlimbar.

Şi, ca şi atunci, în copilărie, Dimitris auzi aievea glasul fratelui său: „Bunicul spunea că le are de la tatăl lui şi că nu trebuie să le dăm mai departe fiilor noştri. Pistoalele astea ne vor apăra de turcii cei răi."

Dimitris scoase un pistol şi-i fixă sub centură. Îngropă cutia la loc, deşi ştia că niciodată Glafcos nu va mai veni s-o dezgroape, ca să-şi ia în primire pistolul ce i se cuvenea.

Se făcuse dimineaţă de-a binelea când ajunse în port. Femeia de la Agenţia de voiaj îl privi puţin mirată.

— Ce-i cu dumneavoastră, atât de matinal, domnule Zavitsanos?

— Aş dori pentru mâine un bilet până la Salonic şi…

— Da, domnule Zavitsanos!
— Rezervaţi-mi telefonic un bilet de tren Salonic-Belgrad, pentru aceeaşi zi.

BELGRAD
Institutul Medico-Legal

— Cadavrul este al unei persoane de sex feminin, cu talia de un metru şaizeci, ţesut musculo-adipos normal dezvoltat. Prezintă lividităţi roşii-violacee pale, dispuse pe părţile dorsale declive în stadiul de absorbţie… Rigiditate generalizată, semne de exteriorizare a putrefacţiei, pată verde neomogenă pe toată întinderea peretelui abdominal.

Doctorul Vuk Rbici îşi scoase mănuşile chirurgicale şi-l privi pe asistentul care lua notiţe ca un elev conştiincios.

— Poţi să adaugi că e vorba de un cadavru neidentificat.

— Ce facem cu el, domnule doctor?

— Vrei să-l iei acasă? Ce naiba ai putea face cu un afurisit de cadavru neidentificat? Cimitirul săracilor.

Trecu în cămăruţa lui şi se lăsă în voie pe scăunelul cu trei picioare. Îşi turnă într-un pahar Berzelius o porţie barosană de lichid dintr-o sticlă pe care scria Formol şi o dădu de duşcă.

Apoi, deschise cu o mână tremurândă sertarul biroului şi privi hârtia cu antetul Tribunalului Suprem: „Hotărâre definitivă de pronunţare a divorţului."

Îşi umplu din nou paharul şi-l goli dintr-o sorbitură. Rachiul îşi făcu rapid efectul. Toată viaţa lui simţise nevoia să trăiască pentru cineva. Îşi dorise ca nimeni altul un cămin, el, copilul străzii, înfiat de un contrabandist. După ce a terminat Facultatea de Medicină, s-a însurat imediat. Soţia sa, Bojana, i-a dăruit trei fii. Când cel mai mare a împlinit unsprezece ani, ca să le facă tuturor o bucurie, i-a dus la Istanbul. Bojana era cea mai fericită femeie.

Vuk îşi aminti ultimele cuvinte pe care i le spusese cu o noapte înainte de a se întoarce la Belgrad: „Iubitule, fericirea mea pe lume ţine cât ţine!"

Au plecat să danseze într-un restaurant micuţ, pe malul Bosforului, lăsând copiii să-şi doarmă somnul de după oboseala de peste zi.

Nu i-au regăsit niciodată. Poliţia turcă se dovedea total neputincioasă în faţa bandelor de kurzi care se ocupau cu traficul de copii. Poate că, dacă i-ar fi văzut morţi, Vuk şi Bojana ar fi rămas împreună. Dar numai gândul că cei trei serveau drept sclavi ai plăcerilor, în cine ştie ce orăşel arab, le otrăvea creierul.

Cu o mişcare bruscă, Vuk închise sertarul şi ridică receptorul telefonului negru. Formă numărul pe care-l ştia acum pe dinafară şi, când auzi vocea gâlgâită, spuse:

— Reko, eu sunt! Mai e valabilă oferta ta pentru Sarajevo?

PARIS
Place Pigalle

— Dar închipuiţi-vă ce-ar fi viaţa fără băşini! strigă pe neaşteptate Colosul[3], în timp ce indignarea i se lăţea vizibil pe figura hidoasă.

Conform unei reguli strămoşeşti, exemplifică practic ceea ce căuta el să ne demonstreze prin cuvinte bine meşteşugite.

— Nu te-ai schimbat deloc, constată Gil[4], aspirând cu nesaţ din creionul-deodorant împotriva răcelii.

— Ba da, ba da, guiţă Jack[5], e ceva mai tâmpit decât acum un an.

— Credeţi-mă, prieteni, insistă Colosul, cu înţelegere în priviri, băşina uneşte oamenii poate mai mult decât o face un act de eroism consumat în comun. El este semnul învingător al intimităţii asupra deşartei pudori.

Stăteam cu toţii în jurul mesei, ca o familie, aşteptându-i pe Pavlovici[6] şi pe Schroder[7] şi sorbind alene din rachiul de pere ulm il cu generozitate de patron.

— Într-o vreme, se destăinui acesta, aducând un vas nou de trei litri, umplut cu licoare, eram unul dintre locotenenţii lui Bob Denard[8]. Ce viaţă! *Merde*[9]*!* Nu ca acum, să stau aici şi să trag vânturi inutile.

— De ce te-ai retras, *mort camarade*? îl întrebă Jack.

— M-au rănit în Comodore. Tocmai schimbasem pentru a zecea oară guvernul şi, când să sar în elicopter, un bezmetic de negru a tras o rafală la întâmplare Mi-a smuls tot şoldul stâng.

Îşi lăsă în jos pantalonii din postav şi puturăm admira pe îndelete proteza dezvelită.

— Nu e un lucru pe care să ţi-l doreşti, şopti Colosul. Spune-mi, *mori ami,* te-a atins şi la pendulă?

— Nu, zise mândru francezul, dar mi-a retezat un nerv sau aşa ceva. Cert e că n-o mai scol nici cu un batalion de curve premiante, încheie el, ridicându-şi la loc pantalonii.

Clopoţelul uşii de la intrare ne dădu de veste că avem oaspeţi.

— *Bom dia*[10]!

Maiorul Pavlovici nu avea nevoie să zâmbească; cicatricea care-i traversa obrazul de la colţul gurii până la ureche îi dădea în permanenţă un aer amuzat. În spatele lui, colonelul Schroder se scutură asemenea unui câine, scoţându-şi pălăria înmuiată de ploaie.

Eram din nou împreună.

Şi ceasornicul morţii porni greoi să ne măsoare soarta.

I

De la fereastra aflată la etajul al doilea al motelului „închis pentru renovare”, vedeam şoseaua şerpuind printre dealuri. O şosea pustie. Mai pustie decât drumul spre Rai.

Undeva, în dreapta, lucea un indicator fosforescent: ПАЛЕ-PALE, 15 kilometri.

Pale, fieful sârbilor bosniaci. Eram în centrul războiului. Cutia Pandorei fusese deschisă şi nimic şi nimeni nu ne mai putea împiedica să ne facem meseria. Venise vremea ucigaşilor.

Trecuseră trei zile de când zăceam în motelul ăsta împuţit. Douăzeci de mercenari în aşteptarea primei misiuni pe teritoriul fostei Iugoslavii.

Am coborât în salon cu câteva minute înainte de ora stabilită pentru adunare. Un televizor minuscul, de mărimea unui monitor, prezenta ultimele ştiri:

— Avem informaţii sigure, bolborosea crainicul, că alături de armatele naţionale ale Croaţiei şi Serbiei Bosniace, frontul este împânzit şi de o mulţime de detaşamente paramilitare, detaşamente care, din păcate, nu pot fi ţinute sub control. Se pare că este vorba de mercenarii sosiţi din diferite colţuri ale lumii şi plătiţi cu bani grei. Aceste „detaşamente ale terorii” trăiesc de pe urma războiului şi sunt interesate în a-l întreţine. În consecinţă, nici acordurile de încetare a focului nu pot fi respectate.

Imaginea dispăru brusc şi în sală se aprinseră luminile.

Colonelul Schroder ne aruncă o privire pe care şi-ar fi dorit-o şi Napoleon la Waterloo şi, ca de obicei, intră direct în subiect.

— Nu e cazul să vă ridicaţi în două labe. Proptiţi-vă cururile voastre late pe scaune şi desfaceţi-vă la maximum pavilioanele de auzit.

Tuşi regulamentar şi reluă:

— Domnilor, treburile au început să se împută, drept care a venit timpul să scoatem şi noi capul. Aţi stat împreună trei zile, îndeajuns cât să ştie fiecare ce poate celălalt. Sunteţi printre cei mai bine pregătiţi soldaţi din lume. Plata e pe măsură. Săptămânal, conturile indicate de voi se vor umple cu o grămadă de dolari. După cele două sute de zile pentru care aţi semnat, cine mai e în viaţă şi vrea poate semna un nou contract. Vă reamintesc că luptăm deocamdată de partea sârbilor bosniaci. Cei mai cretini dintre voi, adăugă colonelul, ţintuindu-l cu privirea pe Colos, ar face bine să-şi repete asta în loc de rugăciunea de seară, pentru a nu lăsa loc nici unei îndoieli. Maiorul Pavlovici vă va expune datele primei misiuni.

— Sunt sârb, mărturisi candid Pavlovici, dar acum lupt pentru bani. Se mai află printre voi încă trei sârbi, un ungur, un grec, un român, un rus şi aşa mai departe. Putem ţine locul, păstrând proporţiile, armatelor aliate. Ne vom bate cu Beretele Verzi[11], cu ustaşii[12] şi cu „pomaks[13]”, dar nu numai. Veţi avea parte şi de trudele de elită ale americanilor şi francezilor – Căştile Albastre[14]. Îi veţi considera inamici indiferent dacă transportă alimente, medicamente sau tancuri. Nu vă puteţi bate cu armele voastre împotriva rachetelor Tomahawk sau a avioanelor invizibile F-117A[15] ale trupelor NATO, care dau o mână de ajutor la zăpăceala comună. De aceea, vom aplica tactica cea mai eficientă în asemenea cazuri. Hărţuirea şi diversiunea. Este exact ceea ce vom face în noaptea care urmează. În Tîrnovo, la câţiva kilometri de Sarajevo, staţionează o unitate de transmisiuni a Căştilor Albastre. Misiunea noastră este să o anihilăm. De ce? Pentru că tirurile de pe crucişătoarele americane şi bombardamentele avioanelor NATO sunt dirijate de-acolo. Vă închipuiţi cât de păzită poate fi o asemenea unitate!

După aproximativ o oră, eram complet instruiţi şi gata de acţiune. Pavlovici îşi închise agenda şi scoase aspectomatul din priză. Ne privi mulţumit, când, deodată, o umbră trecu pe figura lui osoasă. Se apropie de Colos şi-i şopti la ureche destul de tare ca să se audă până la recepţie:

— Soldat Sheldon, ştiu că este iraţional să te întreb ceva raţional, dai ai priceput întru totul?! Vreau să spun, ai realizat că nu trebuie să distrugem nimic şi să nu ucidem nici o muscă decât în caz de forţă majoră?!

Colosul se ridică încet în picioare şi-şi mişcă bostanul spre stânga, unde se situa maiorul.

— Domnule maior, ştiu că mă consideraţi cu toţii un cretin, dar atunci când vă e greu, apelaţi la mine. Asta mă face să trec peste micile neînţelegeri. Pentru completa voastră edificare, am să repet pe scurt misiunea: pătrunderea în unitatea din Tîrnovo, fără zgomot şi fără urme, fixarea unor „detunători[16]” pe antenele duşmane şi retragerea în aceeaşi manieră.

Pavlovici îl măsură de câteva ori din cap până-n picioare şi scăpă fără să vrea:

— Nu eşti chiar atât de tâmpit precum pari. Ai urmat vreun tratament, sau ceva în genul ăsta, în răstimpul cât nu ne-am văzut?

— Nici unul care să poată rezolva şi problema lipsei de respect a ofiţerilor faţă de gradele inferioare, domnule maior! răspunse prompt Colosul, luându-şi o figură mai demnă decât a unui lord în drum spre căcăştoare.

— Eu te respect, bătu maiorul în retragere, eşti un bun luptător! Dar consider de datoria mea să mă asigur de integritatea facultăţilor tale intelectuale. La

dracu'! Acum trebuie să ne cerem scuze unul altuia pentru fiecare băşină?!

— Nu, aici aveţi dreptate, domnule maior, căzu de acord Colosul. Şi, pentru a puncta importanţa acestei convenţii, dădu drumul unui vânt cu valoare de simbol.

— Continuă aşa, cotcodăci Pavlovici, îndepărtându-se grăbit spre ieşirea din sală şi o să sfârşeşti într-o închisoare militară!

Colosul rămase cu mâna la capelă şi îngână încetişor:

— Unde sper să ne întâlnim data viitoare. Cine ajunge primul pune băutura la rece şi-l aşteaptă pe celălalt.

După care scoase un pachet de cărţi de joc şi ne privi curios cu singurul lui ochi.

— Ne putem înlătura oboseala practicând un mic şi nevinovat joc de noroc, scutit de taxe şi impozite. Domnilor, nu ezitaţi! Este una dintre puţinele şanse pe care vi le oferă viaţa. Sunt admise şi cecurile de călătorii, ba chiar şi cărţile de credit tip VISA. Poftiţi! Îndrăzniţi!

— De ce nu te-ai făcut crupier? întrebă Alexei, scuipând cu dexteritate direct într-un vas destinat unor astfel de nevoi.

— Exact din acelaşi motiv pentru care tu nu te-ai făcut vidanjor, replică Colosul. Nu-mi plac ruşii. Îi iubesc ca pe un ardei iute în cur. Dar tu faci excepţie. Poate fiindcă semeni cu bunicu-meu, Dumnezeu să-l ierte!

— Tu ai avut bunic? întrebai total aiurit, ştiind despre american că fusese un copil abandonat.

— Normal, mă repezi Colosul. Mi se pare imposibil să te naşti din părinţi fără părinţi!

— Fir-aş al naibii, scânci Jack, încearcă să spui, totuşi, cum ai reuşit să devii aşa de filosof.

— Dacă vă interesează cu adevărat, se făli Colosul, continuând să frece cărţile, atunci e cazul să ieşiţi cu ceva pe interval. Gâtlejul povestitorului degrabă se usucă şi limba i se umflă dacă nu primeşte udătură.

— Gâtlejul tău se usucă şi când stai cu gura închisă, mormăi ţâfnos Attila. Dar ca să vezi că nu sunt egoist, aşa cum ai zis ieri despre mine, pun la bătaie cea mai otrăvită palincă din care ai băut vreodată.

Colosul primi recipientul în caraba lui generoasă şi-l privi cu neîncredere.

— Măi urmaş al lui Gingis-Han, nu mă pui tu jos nici dacă îmi dai să beau pişat de diavol. Colosul nu are organe interne, să-ţi între bine-n cap. Are doar organe externe care, o dată puse în mişcare, s-ar putea să-ţi dea palpitaţii.

— Tocmai erai pe cale să ne spui povestea vieţii tale, preciza Alexei, trimiţând un nou scuipai spre vasul pentru care se pare că făcuse o pasiune.

— Domol, domol, zâmbi şăgalnic Colosul, cum spunea sergentul Blake din „Marines[17]” ori de câte ori era constipat şi i se vâra furtunul vasului de clismă între buci. Înainte însă, să-mi fac puţin curaj din sticloanţa caraghiosului ăstuia. E o poveste a naibii de cutremurătoare!

Trase un gât normal pentru el din recipientul ungurului şi se şterse gospodăreşte la gură. Dar în secunda următoare, era un stop cadru viu.

Deschise gura, ca şi cum s-ar li pregătii să scoată un strigăt de lupta, în schimb, nu-i ieşi din gâtlej decât un piuit stins, ca al unul pui de găină călcat de tren.

Iată-l ţâşnind în sus, cu ochii bulbucaţi, de parcă tocmai i s-ar fi declanşat sub cur o mină T. Se repezi aidoma unui tanc spre camera de baie, împrăştiind mese, scaune şi oameni în jurul lui. Îşi băgă botul uriaş sub primul robinet, la presiune maximă.

A fost a doua lui greşeală. Mai puţin obişnuit cu dichisurile civilizaţiei moderne, învârti robinetul de la apa fierbinte.

Un răget de leu cu testiculele prinse într-o cursă de şoareci ne dădu de veste că uriaşul îşi recăpătase vocea. Eram deja avizaţi: ne-am tras cu toţii la perete, împingând la o parte mobilierul din preajmă.

Colosul se catapultă prin uşa rămasă întredeschisă, cu figura mai licărul decât ficatul unui negru bolnav de ciroză. În comparaţie cu el, uraganul „Betty” era o adiere de primăvară. A prins în viteză primul obiect întâlnit în cale, care se dovedi a fi un chelner puţin neatent la evenimente şi apoi a dispărut în mare galop prin uşa de stejar de la intrare, uitând s-o mai deschidă.

— Cred că o să-i bea tot sângele bietului chelner, ca să-şi potolească focul, prezise Attila, hohotind ca un dement.

Zgomotele şi răgetele infernale au pus pe picioare întreg motelul Din capul scărilor, în poziţie culcat şi cu mitraliera Smith gata de tragere, Pavlovici ne aruncă priviri cercetătoare.

— Ne au descoperit? Cine sunt? Croaţii?

Eram cu toţii pe jos de râs şi ce-a fost la gura celor doi ofiţeri e greu de reprodus.

— O să vedeţi voi pe dracu’ când o să vă întoarceţi din misiune, ne prezise Schroder. Aici nu e Angola. Sateliţii americani vă fotografiază şi în poziţie aplecat, când vă duceţi la budă. Ce i-ai dat să bea, soldat Szucs?

— Raportez, domnule colonel, sări ungurul în poziţie de drepţi, palincă triplu rafinată, amestecată cu praf de ardei iute şi sos de usturoi, la care am adăugat, după gust, boabe de muştar şi o porţie de boia.

— Ai vrut să-l otrăveşti? întrebă curios Pavlovici.

— Nu, domnule maior, la noi, în sat, asta se bea de obicei. Eu l-am avertizat că e prea tare pentru gâtlejul lui, dar a făcut-o pe fălosul şi n-a vrut să asculte.

Schroder adulmecă sticla pe toate părţile, îşi umezi degetul în conţinut şi-l puse pe limbă. Colonelul era singurul om din lume care, oricât s-ar fi strâmbat, toi nu mai conta pe figura sa total asimetrică. Totuşi, un observator atent ar fi putut zări câteva modificări survenite pe mutra lui.

— Rahat! suspină neamţul. Dacă asta beţi voi, reiese că aţi fi nişte extratereştri care au confundat băutura zilnică cu combustibilul pentru farfuriile lor zburătoare. Lucru care mă interesează la fel de mult cum îl interesează pe un hipopotam o păsărică de ploşniţă. Rămân la ideea că pedeapsa pe care o veţi primi la întoarcerea din misiune va fi una dintre cele mai aspre.

Se roti fără rost prin cameră, privind cu respect spre sticla ungurului şi se îmbăţoşă din nou.

— Dacă, începând cu această clipă, mai aud un singur suspin sau vreo răsuflare ceva mai tare decât a unui purice, voi trece la amenzi. Şi vreau să vă reamintesc că una dintre cele mai drastice amenzi este reducerea primei de luptă la jumătate! Bani buni, de la care nu cred că vreţi să vă luaţi adio!

Mai aruncă o privire circulară şi se îndreptă ţanţoş spre scară. Dar nu apucă să pună piciorul pe prima treaptă.

O voce venită parcă din străfundurile Iadului bubui pe neaşteptate:

— Ce e cu vânzoleala asta? Un pic de disciplină n-ar strica deloc aici. Cel mai bine ar fi ca fiecare să se retragă în camera lui şi să aştepte în linişte ora de plecare în misiune. Nu suntem la un picnic de familie. E vorba de armată.

Ne-am întors capetele şi am putut desluşi profilul Colosului în dreptul unei ferestre sparte, cu ocazia ieşirii lui din scenă.

Uriaşul încălecă nonşalant fereastra cu pricina şi continuă să măcăne:

— Nimeni nu vă poate împiedica să îndepliniţi dispoziţia pe care tocmai v-am dat-o! împrăştiaţi-vă, domnilor, mai zise el, privind fix în ochii maiorului Pavlovici. Duceţi-vă să faceţi analiza urinei şi gândiţi-vă că viaţa e scurtă.

— De ce întotdeauna când deschizi gura trebuie să urli? întrebă maiorul. Tu eşti capul răutăţilor.

— Mă ofensaţi! se indignă Colosul, călcând ca din întâmplare peste piciorul lui Attila. N-aş face nimic care să încalce obligaţiile pe care mi le-am asumat prin contract.

— Tu, zise Schroder, îndreptând un deget bont spre uriaş, tu vei primi o pedeapsă aparte de restul plutonului. Roagă-te să fi ucis în misiunea de la noapte, fiindcă n-aş vrea să fiu în pielea ta când va veni vremea ispăşirii.

Plecă însoţit de Pavlovici, ţepeni amândoi ca nişte înghiţitori de umbrele în timpul programului.

— Unde e camaradul cu care ai plecat? întrebă Gil, deşi era ultimul lucru pe lumea asta care l-ar fi interesat.

— Care camarad? răspunse tot cu o întrebare Colosul. Nu am avut şi nu voi avea niciodată aşa ceva.

— N-ai plecat singur, precizai eu. Ai luat cu tine un chelner sârb pirpiriu, care obişnuia să se îndeletnicească cu umplerea paharelor şi farfuriilor noastre.

— Imposibil, ricană uriaşul. Ţin minte că eram singur când am plecat la râu să mă scald!

— Să te scalzi sau să-l seci? behăi Attila, scoţând din nou la iveală sticla buclucaşă.

— Mă rog, acceptă americanul, să admitem că ar fi fost *ceva* cu mine, dar nu intenţionam decât să găsesc un sprijin pentru piciorul meu beteag. Şi acum, reluă el, arătându-ne pachetul de cărţi, să-i dăm drumul la joacă. Orele sunt înaintate.

Dar nu apucă să le împartă. În pragul uşii îşi făcu apariţia micuţul chelner, în care cu greu şi cu foarte multă imaginaţie mai puteai recunoaşte un om. Din părul lui dat cândva cu briantină, mai rămăseseră câteva smocuri, hainele se reduseseră la nişte zdrenţe jalnice, iar pe trupul firav vânătăile şi zgârieturile se înghesuiau ca japonezii în metroul de dimineaţă. Arătarea vru să răzbată spre bucătărie, dar, la vederea Colosului, care-l urmărea cu ochii blânzi, scoase un ţipăt ce ne dădu fiori pe şira spinării şi o întinse cu rapiditate, preferând probabil un trai decent într-un lagăr de concentrare al musulmanilor, decât încă o zi alături de unul dintre cei mai mari psihopaţi ai secolului.

Aşezat într-un colţ, Dimitris Zavitsanos dădu pe gât păhăruţul său cu Uzo şi scoase pentru a nu ştiu câta oară un pistol din secolul al XVIII-lea cu ţeava lungă şi cu patul bătut în sidef şi chihlimbar. Un albanez din Kosovo îi meşterise pe bani grei cincizeci de gloanţe pentru anticul model.

Ca de fiecare dată, prinse să-l şteargă cu o cârpă îmbibată în ulei şi mişcările lui ar fi putut să fie confundate cu ale unui Don Juan pe cale să-şi treacă ia catastif o nouă cucerire.

— Prietene, cuvântă Colosul după un moment de reculegere, înţeleg că ai confundai instrumentul. Ceea ce continui tu să freci cu asiduitate este un exemplar de pistol pe care-l poţi găsi, cu puţin noroc, într-un muzeu din fundul Asiei.

Dimitris nu-i răspunse imediat. Îl privi aşa cum priveşte profesorul examinator un elev corigent şi, după încă un păhărel cu Uzo, catadicsi să-i vorbească:

— Pe când eram copil, la ieşirea dinspre Sud a Nicosiei, avea loc în fiecare lună un fel de bâlci şi acolo, într-o baracă, un clovn se izbea cu capul de pereţi,

cădea în fund şi primea şuturi de la toţi. După părerea lui, metoda asta de a stârni râsul era infailibilă. Clovnul se numea Beppo. Tu nu-i ajungi nici la genunchi.

Colosul azvârli cărţile şi dădu să se năpustească asupra grecului, dar Dimitris apăsă pe trăgaciul anticului său pistol şi, în momentul următor, uriaşul se trezi cu urechea dreaptă ciuntită.

— Nu mă doare, susţinu Colosul, reluându-şi cuminte locul dinainte. Nici sânge nu-mi curge. Dar rămân la părerea mea: ai confundat instrumentul!

Bineînţeles că zgomotul produs de piesa de muzeu tulbură din nou somnul celor doi comandanţi, care se grăbiră să coboare scările, puşi mai mult ca niciodată pe pedepse inimaginabile.

— Caporal Sheperd! urlă Schroder. Lucrurile care se repetă devin obositoare!

— Domnule colonel, strigă Gil, sărind în poziţie de drepţi, raportez că plutonul va fi apt de misiune peste exact trei ore. Răspund pentru capacitatea de luptă a oamenilor din subordinea mea!

— Răspunzi cu capul! scuipă Schroder scârbit. O, să meditez la oportunitatea păstrării tale la comanda plutonului. Avem printre noi un locotenent rus, apt să conducă oricând un detaşament în orice acţiune de luptă!

De la Pale la Tîrnovo, în apropiere de Sarajevo, nu este un drum prea lung, depinde cum îl parcurgi. Noi l-am parcurs într-un camion travestit în purtător de ajutoare umanitare.

Am ajuns fără peripeţii la cota cea mai înaltă din vecinătatea orăşelului şi, după ce am coborât cu toţii, i-am dat vânt camionului în prăpastie. N-am mai fi putut oricum să facem drumul înapoi, printre baraje, în caz că am fi rămas vii, fără un ordin de confirmare al administraţiei FORPRONU.

Pavlovici fixă cu rapiditate coordonatele unităţii de transmisiuni, care reprezenta obiectivul misiunii încredinţate şi se întoarse spre noi.

— Vă cunoaşteţi fiecare rolul, n-are rost să mai repet. De două lucruri să ţineţi seama: de respectarea timpilor stabiliţi şi de prezenţa noastră incognito aici. Altfel, totul se duce de râpă şi e păcat de dolarii din bancă pe care n-o să mai apucaţi să-i cheltuiţi.

Ne-am împrăştiat, împărţiţi în echipele stabilite. Fiecare trebuia să acţioneze la momentul hotărât, în direcţia hotărâtă. Alexei, Dimitris şi cu mine formam „echipa zburătoare”.

Ca să pătrunzi într-o unitate dintre cele mai bine păzite din lume, îţi trebuie imaginaţie, nu glumă! Noutăţile din tehnică nu te ajută prea mult. O pătrundere terestră era de la început un eşec. Minele, detectoarele calorice, celulele

fotoelectrice, gardurile sub şapte mii de volţi tensiune, ca să nu mai vorbim de santinele, descurajau şi cel mai pregătit comando din lume.

Şi dacă, printr-o minune, ai fi putut trece de toate astea, urmau dispozitivele RALAS, ultima invenţie în domeniul tehnicii militare, aflate încă în stadiu de experimentare. Închipuiţi-vă un aparat nu mai mare decât un casetofon obişnuit, capabil să activeze o combinaţie între tehnica radarului şi efectul laserului, combinaţie controlată de un microprocesor de înaltă performanţă, direcţional prin satelit. Şi care acţionează independent de voinţa omului, asemenea pilotului automat de pe avioane.

Eficienţa în depistarea şi lichidarea ţintelor inamice este de sută la sută. Pentru că „orice" sau „oricine" ar trece prin culoarele trasate s-ar lovi de un „zid" invizibil, format din mii de senzori, particule aproape imateriale, dispuşi ca o perdea pe o înălţime de trei metri şi care transmit orice încercare de penetrare la un creier central al dispozitivelor RALAS, ce acţionează instantaneu. Diabolic, dar supereficient.

Cât despre elicoptere sau paraşutişti peste nivelul de trei metri, nici gând. Zgomotul aparatelor, ca să nu mai vorbim de iminenta lor detectare radar, ar fi făcut imposibilă orice tentativă de acest gen.

Singurele fiinţe vii care puteau intra şi ieşi din spaţiul ce forma obiectul misiunii noastre, fără să fie socotite nişte ţinte inamice, erau păsările. Dar chiar şi această variantă trebuia să fie probată.

Am ajuns împreună cu Alexei şi Dimitris la locul stabilit pentru „decolare" şi ne-am prăbuşit la pământ, cu limba de-un cot. Am inhalat cu nesaţ tot aerul din preajmă şi, după ce mi-am consultat ceasul, am dat drumul la porumbeii pe care-i cărasem în raniţă, în nişte lădiţe.

Păsările îşi luară zborul, fericite de a-şi fi recăpătat libertatea. Păreau dezorientate. Probabil din cauza microemiţătoarelor prinse sub aripi.

Cum dezorientaţi trebuie să fi fost şi cei care asigurau paza electronică a unităţii. Ideea cu diversiunea microemiţătoarelor fusese a ruşilor şi se pare că funcţiona cât se poate de bine. După zece minute de vânzoleală, lucrurile reveniră la normal şi viaţa de zi cu zi din unitatea de la poalele dealului îşi reluă cursul.

Am dat drumul celei de-a doua tranşe de porumbei şi lucrurile se repetară, riscând să devină meniul casei.

Totuşi, abia la cea de-a patra „şarjă", americanii din Căştile Albastre au renunţat să mai reacţioneze.

Venise timpul nostru.

Ne-am montat deltaplanele de construcţie specială şi am mai verificat o dată direcţia curenţilor de aer. I-am transmis maiorului Pavlovici semnalul de

plecare în misiunea de bază, iar în secunda următoare „echipa de zbor” era în aer! Şi la propriu şi la figurat! Asta în caz că americanii s-ar fi gândit să renunţe, totuşi, la pocherul şi la ginul lor şi s-ar fi apucat din nou să studieze obiectele zburătoare neidentificate.

Din fericire pentru noi, nu a fost cazul. Porumbeii îşi îndepliniseră cum nu se putea mai bine menirea. Pluteam aidoma unui uliu deasupra unei turme de oi şi încercam un sentiment situat între constrângerea pilotului de elicopter şi infinita bucurie a păsării căreia i-a fost dăruit văzduhul.

Îi aveam în dreapta pe Alexei şi pe Dimitris, iar curenţii de aer ne ghidau spre locul pe care sateliţii ruseşti îl fotografiaseră cu precizie de centimetru. Acolo şi numai acolo, trebuia să ajungem. La aproape zece metri distanţă în linie de calculatorul central. Altfel „deturnătorii” noştri nu ar fi avut nici o eficienţă.

Am planat şi, la atingerea pământului, mi-am făcut cruce cu limba. Lângă mine, Alexei şoptea cu glas duios:

— *Lastocika, lastocika maia! Spasivo!*[18]

Mă aflam în cea mai periculoasă misiune din viaţa mea, o misiune de o îndrăzneală fără precedent. Ne-am lipit toţi trei de zidul clădirii în care se afla calculatorul vizat şi am îngropat rapid deltaplanele. Orice urmă lăsată, cât de mică, o dată descoperită de americani, ar fi dus la un eşec sigur al misiunii.

Ne-am tupilat la pământ şi am aşteptat să înceapă circul, care nu se lăsă mult aşteptat. La minutul convenit, jumătate din plutonul nostru porni un asalt împotriva unităţii de transmisiuni, trăgând cu toate armele şi aruncând grenade ofensive în câmpul de mine. Americanii au răspuns prompt, deschizând două culoare pentru blindatele uşoare, vopsite în alb şi cu însemnele UN[19].

Dar, conform programului, camarazii noştri plecaseră de mult de-acolo.

Diversiunea fusese creată. Puteam trece la treabă. Ne-am montat ventuzele pe mâini şi pe labele picioarelor şi iată-ne căţărându-ne ca nişte păianjeni uriaşi pe zidul zgrunţuros al clădirii. Timp în care cealaltă jumătate a plutonului, rămasă în afara zidurilor, se juca de-a partizanii sârbi în partea opusă, din care plecase primul „atac”.

Am ajuns la antena parabolică ce transmitea toate coordonatele crucişătoarelor din Adriatica şi ale avioanelor aflate la baza din Aviano[20], dar nu a fost chip să răsuflăm uşuraţi. Două căşti mai albastre ca un cer senin făceau un schimb sumar de informaţii, referitoare la plecarea din America. Nici vorbă să putem acţiona.

— Fred, zise prima cască, crede-mă, m-am ridicat de pe Leslie exact cu treizeci de minute înainte de ora la care trebuia să mă prezint la unitate. N-am

avut timp nici să scot prezervativul.

— Dar ce, voi o mai faceţi cu „guma”? deveni brusc interesată o a doua cască, care răspundea la numele de Fred.

— N-aş vrea să fiu tendenţios, dar de când Leslie s-a înscris la „aerobică”, i-a cam scăzut apetitul sexual. Prefer să mă feresc.

Numitul „Fred” râse pe înfundate şi-şi aprinse o ţigară mai parfumată ca un bordel oriental.

— Măcar ai apucat să termini? întrebă el.

— Iepureşte! Ejaculasem, dar continuam să dau din cur!

— Ce naiba vor blestemaţii ăştia de sârbi? Doar nu-şi închipuie că ne pot bate cu puşcoacele lor din al doilea război mondial!

— Nişte avortoni. Lasă că-i călcăm noi cu blindatele. Hai mai bine lângă reflector, să-ţi arăt nişte fotografii straşnice. N-ai văzut aşa puicuţe în viaţa ta.

Am dat semnalul şi am sărit peste parapet, urmat de Alexei şi de grec. La câţiva metri de noi, americanii continuau să comenteze formele mai mult sau mai puţin apetisante ale celor din fotografii şi mă rugam lui Dumnezeu ca puicuţele să fie dintre cele mai grozave din lume.

Montam cu repeziciune „deturnătorii” şi „antidetectorii[21]” în ascunzătorile oferite de arhitectura clădirii, încercând un sentiment de sfârşeală. Dar, de fiecare dată când mă aflam în pragul fizic al renunţării, o putere venită din adâncuri, datorată anilor îndelungaţi de antrenament, m-a făcut să redevin o maşinărie perfectă. Ne-am terminal treaba în mai puţin de trei minute, care mi se păruseră însă trei secole şi iată-ne din nou lipiţi de zidul vertical ca nişte veritabili oameni-păianjeni.

O dată ajunşi pe pământ, am îngropat ventuzele şi echipamentul de prisos. Urma partea cea mai parşivă a misiunii. Dacă păsările pot ajunge, dar şi pleca de undeva cu ajutorul aripilor, omul-pasăre îşi opreşte zborul o dată ce a atins solul. Ca să părăsim unitatea, trebuia să procedăm într-un alt fel.

Ne-am ascuns în spatele conteinerelor de gunoi şi ne-am pus pe aşteptat.

Camionul care aducea alimentele pentru săptămâna următoare a întârziat exact o oră. Ne rămânea doar să sperăm că Pavlovici observase dereglarea de la timpii stabiliţi şi-şi potrivise ceasul în funcţie de noua situaţie.

— La dracu’, de ce-aţi întârziat atât, Goldberg? se răsti un sergent negru la şoferul rotofei, însoţit de un lungan cât toate zilele.

— Ţi-era frică să nu mori de foame, sergent? glumi rotofeiul, făcându-i cu ochiul însoţitorului. Am avut o pană la carburator.

— La carburator, zici? întrebă negrul, adulmecând cu nările lui enorme miasma ce se strecura din cabina camionului. Şi unde l-ai reparat? Nu cumva la

Vagosca[22], la cârciuma lui Ante Koleci?! Am auzit că ar exista acolo câteva fetiţe cu nişte carburatoare cât cala unui feribot!

Ceilalţi doi râseră şi puseră în mişcare mica automacara, apucându-se să descarce conteinerele cu alimente.

— Dom' sergent, marşă lunganul, alea au un carburator de Ford. Consumă de rupe!

— Daţi-i bătaie! îl întrerupse negrul. Trebuie să apară colonelul şi dacă vă prinde aici la ora asta, începe scandalul. Nu uitaţi să ridicaţi conteinerele de gunoi.

— Stai liniştit, sergent! grohăi rotofeiul. Moise ne-a luat doar pielea de pe prepuţ, nu şi materia cenuşie. Şi, întorcându-se către lungan, adăugă în şoaptă: După cât arată de nervos, se pare că nu i-ar strica nici lui o vizită la Vagosca.

Venise timpul să ne mişcăm şi noi. Alexei şi Dimitris s-au aruncat fiecare în câte un conteiner, iar eu m-am strecurat sub camion. M-am târât mai rapid decât o viperă până în dreptul cabinei şi, după ce am deschis portiera, m-am aruncat în spaţiul din spatele scaunelor.

O cale aleasă îndeobşte de prizonieri pentru a evada din închisoare. Cu deosebirea ca despre prezenţa noastră acolo nu ştia sau nu bănuia nimeni. Drept care orice control era inutil.

Rotofeiul şi lunganul miroseau straşnic a whisky şi a transpiraţie, dar nu era momentul să le fac educaţia igienico-sanitară. O dată ieşit din unitate, camionul se înscrise cu viteză maximă pe şoseaua spre Sarajevo. Urmaşul lui Moise, care mânuia volanul, scotea pe gură banc după banc, râzând tot el de poante.

„Doamne", mă gândeam, „dacă nu apare Pavlovici şi ajungem la Sarajevo, trebuie să-i curăţ pe ăştia şi s-a ales praful de misiune. Şi de mine!"

Abia când l-am întrezărit printre cele două scaune pe maior agitând un steguleţ roşu în mijlocul drumului, mi-a mai venit inima la loc.

— Ce dracu' crede ăla că face acolo? urlă lunganul.

— S-ar putea să fie mine, îl linişti rotofeiul.

— Acum două ore nu erau!

— Oprim. Partizanii mişună peste tot. Pot să-ţi pună o mină chiar şi sub cur, fără ca tu să simţi ceva.

Traseră pe dreapta şi rotofeiul lăsă geamul în jos.

— Ce e, prietene, întrebă el, faci autostopul sau au căcat iar sârbii nişte mine?!

Restul a fost o joacă de copil. I-am scos din circulaţie cu câte o lovitură de karate-do şi m-am strecurat afară din cabină.

— Am crezut că n-o să mai apăreţi!

— Aţi depăşit timpul cu mai mult de-o oră! Ne-ar fi detectat patrulele croaţilor şi ale musulmanilor.

— Porcii ăştia au întârziat! Au fost la fetiţe!

Alexei Ostraniţa şi Dimitris Zavitsanos arătau de parcă ar fi trecut înot o mare de excremente. De altfel şi miroseau corespunzător.

— Pfui! îşi întoarse Pavlovici nasul lui strâmb. Schimbaţi-vă repede!

La un semn al maiorului, din tufişuri apăru Colosul, cărând un sac ceva mai mic decât al lui Moş Crăciun, gata pregătit să plece la treabă.

— La naiba, spuse el, scoţând la iveală două seturi nou-nouţe de uniforme, am crezut că în ceea ce mă priveşte nu mai există nici un mister în domeniul mirosurilor. M-am înşelat. Şi unui sconcs i s-ar face rău dacă ar sta lângă voi.

Pavlovici nu mai prididea, ajutat de Jack şi de Gil, să planteze un „lanţ" de mine pe şosea. Fixă ultima mină sub camionul în care zăceau cei doi „adormiţi" şi ne făcu semn să dispărem.

Explozia declanşată de o grenadă aruncată la punct dislocă câteva dale de beton din şosea şi transformă camionul într-un morman de aşchii de tablă.

Ne-am luat picioarele la spinare cu direcţia Pale. Urma să ne întâlnim cu un transportor blindat al sârbilor, care să ne poarte până în tabăra noastră.

Puţină odihnă era binemeritată.

La câteva zile, posturile internaţionale de televiziune şi radio, ca şi presa de peste tot, prezentau atrocităţile provocate de bombardamentele sârbilor asupra oraşului Sarajevo şi a unor aşezări musulmane. Ba chiar asupra unor localităţi aflate nu departe de graniţa cu Ungaria.

„Deturnătorii" pe care-i montaserăm îşi făcuseră cu prisosinţă datoria.

Americanii şi-au dat repede seama că ei înşişi provocaseră bombardamentele, dar nu găsiseră încă explicaţia. Oricum, au ordonat oprirea oricăror operaţiuni militare… „ca un gest umanitar faţă de situaţia populaţiei civile, care suferă din cauza agresivităţii armatei sârbilor bosniaci"… şi au acceptat o întâlnire cu generalul Mladici.

Cu siguranţă că în scurt timp aveau să descopere „spionii" montaţi de „echipa zburătoare", răgaz pe care sârbii l-au folosit nu numai pentru propagandă, ci, mai ales, ca să-şi poată redispune poziţiile de-a lungul frontului.

Şi ca să primească noi ajutoare.

Într-un război, orice ezitare echivalează cu o sinucidere.

Misiunea noastră fusese mai mult decât un succes. Eficacitate maximă: războiul avea să continue!

II

— Am în spate mai mulţi ani de mercenariat decât aveţi voi, fiecare în parte, de când v-aţi născut. Dar pot să vă spun cu mâna pe inimă că a fost una dintre cele mai reuşite acţiuni de comando pe care le-am coordonat.

Colonelul Schroder îşi aprinse, ca de obicei, o ţigară, comandă specială, cu monogramă şi rânji semnificativ:

— Asta nu înseamnă că trebuie să vi se suie la cap! Faxurile băncilor lucrează deja într-o veselie pentru voi. Sunteţi bogaţi. Serviciile Speciale ruseşti au hotărât să vă ofere fiecăruia câte un „extra”.

Aplauze prelungite!

— Hoo! Nu mă interesează reacţia voastră. Ştiu că sunteţi nişte neadaptaţi în privinţa moralei sociale, dar eu n-am nevoie de latura bună din voi. Ce să fac cu ea? S-o donez Muzeului Ştiinţelor Naturale? N-aş primi nici un cent mai mult decât pentru un floc de cimpanzeu dedat la perversiuni sexuale.

Îşi mângâie bărbia spână şi reluă puţin nesigur:

— Constat că sunteţi nedumeriţi. Nu ştiţi ce e ăla un cimpanzeu?

Colosul sări brusc în picioare şi, fără a mai cere permisiunea de-a vorbi, urlă din toţi bojocii, aidoma unui elev silitor:

— Cimpanzeul, domnule colonel, este un gen de maimuţă africană antropoidă, înaltă de maximum un metru şi jumătate, cu membrele anterioare lungi, cu blana şi pielea feţei negre. Nu are coadă, raportez cu respect!

— Eşti exemplarul cel mai perfect al speciei amintite, se grăbi să afirme colonelul neamţ. Presupun că ţi-ai cheltuit toţi dolarii obţinuţi în mod cinstit, prin luptă, pentru câteva semestre la vreo facultate umanistă! Trebuia să te gândeşti la două lucruri: mai întâi, chestiile astea îi folosesc unui mercenar tot atât cât un găinaţ de bibilică unui teren agricol de-o mie de hectare.

— Şi doi? întrebă uriaşul cu bucurie în glas.

— Observ că vorbeşti neîntrebat, constată Schroder cu surprindere nedisimulată. Dar, pentru că tot am pornit discuţia, am să-ţi răspund. Chiar dacă ar putea să-ţi folosească la ceva cunoştinţele respective, oricum n-ar avea cum să ajungă la minusculul tău creier!

Colosul încercă să deschidă iar gura, însă de astă dată neamţul se dovedi mai iute:

— Ţine-ţi naibii botul ăla închis! Nu suntem la o şuetă amicală, dacă asta crezi că se petrece aici. Domnilor, vă felicit şi eu personal, dar, întrucât sunt militar ca şi voi, trebuie să respect propriile mele ordine şi anume, pedeapsa pe

care v-am promis-o la întoarcere pentru încălcarea disciplinei de campanie. Domnule maior!

Pavlovici scoase o listuţă din vastele sale buzunare şi-i dădu citire fără să facă nici cel mai mic efort de a-şi masca bucuria:

— Soldaţii Sheldon, Zavitsanos, Zamfir şi locotenentul Ostraniţa se vor prezenta la mine peste zece minute. Restul plutonului este consemnat pentru două zile. Instrucţie de front sub comanda sergentului Craig.

(Una dintre cele mai mari bestii pe care le cunoscuseră vreodată armatele de mercenari).

— Rupeţi rândurile!

N-am aşteptat să treacă cele zece minute. Ne-am prezentat imediat în biroul pus la dispoziţia maiorului sârb.

— Sunteţi grăbiţi să intraţi în pâine, ne întâmpină amabil Pavlovici, făcându-ne semn să luăm loc. Whisky, votcă, coniac?… Sati suc de roşii, lapte, sifon?… Ceai!

Continuam toţi patru să rămânem cu feţele împietrite, deşi oferta nu era dintre cele mai rele.

— Degeaba o faceţi pe supăraţii, spuse maiorul, ridicând din umeri. N-o să convingeţi pe nimeni că v-aţi convertit la pocăiţi.

Îşi turnă o porţie de White Horse şi plescăi convingător.

— Să reluăm. În mărinimia sa fără margini, colonelul Schroder a fost de acord, *la sugestia mea,* să vă schimbe pedeapsa într-o misiune de luptă. Conform anexei la contractul vostru, orice misiune care nu face obiectul acestui contract va fi îndeplinită numai prin voluntariat. Cazul de-acum, cu diferenţa că, în timp ce camarazii voştri vor munci două zile pe de-a moaca, voi veţi continua să fiţi plătiţi.

Ne privi cu ochii blânzi ai unui taur hotărât să-l facă praf de data asta pe toreador şi mai sorbi o duşcă din paharul pântecos.

— Puteţi refuza! propuse el. Părerea mea, dacă vă interesează, e că în acest ultim caz veţi pierde de două ori. Să trecem la fapte. Cine nu e de acord, să ridice mâna!

Colosul nu ezită să-şi salte caraba, de parcă ar fi intenţionat să prindă o rândunică din zbor.

— Perfect! croncăni Pavlovici, oarecum surprins. Eşti liber. Voi discuta cu domnul colonel Schroder situaţia ta!

— Domnule maior, răcni vesel uriaşul, nu e vorba de o renunţare, dar abia acum a ajuns la minusculul meu creier, vorba cuiva, primul dumneavoastră mesaj!

Maiorul îl privi nedumerit şi-şi reiteră rapid în minte ordinea ideilor expuse.

— Votcă! îl ajută Colosul. Atenţie, repet! Votcă, nu palincă!

Pavlovici râse în felul lui inconfundabil. Un râs pe care n-ai fi vrut să-l întâlneşti nici la cinema. Turnă cam o jumătate dintr-o sticlă de Smirnoff într-o halbă de bere şi adăugă şampanie şi suc de roşii.

— Gheaţă? întrebă el, cu ochii pe Colos.

— Nu, hotărî acesta, cu detaşarea unui vechi client al unei cârciumi prospere dintr-un orăşel sârbesc. Poate o măslină verde sau… ştiu eu… o feliuţă de ananas?

Maiorul îi puse stacana în faţă şi se trânti pe fotoliul de piele, care scoase un scârţâit de protest.

— Voi fi scurt. În acest război, nimeni nu se mai gândeşte decât cum să-şi vadă decimat adversarul. Nu pur şi simplu ucis. Decimat! Exterminat! N-am să vă ţin un curs de istorie. Aici nu mai domneşte raţiunea, ci ura. Ura şi patima. Ca să reuşeşti ceva, trebuie să te situezi deasupra lor. Voi patru o puteţi face.

Sârbul răsfoi rapid câteva foi boţite şi reluă:

— La nord de Trebinje, frontul sârbesc[23] o ia pe coajă de la croaţi. Şi de la HVO[24] şi de la grupările paramilitare formate din soldaţi ai armatei naţionale croate – ustaşii. Cei mai cruzi soldaţi din lume. Pe de altă parte, dinspre nord-vest poate începe oricând o ofensivă musulmană[25]. Bravii soldaţi sârbi luptă de peste doi ani şi n-ar mai putea face faţă unei asemenea ofensive. Nu acum. Sunt aşteptate întăriri importante şi armament în cantităţi suficiente. E ceva neclar până aici?

— Adică noi patru trebuie să ne punem de-a curmezişul armatei musulmane şi s-o oprim vreo lună-două, până le vin sârbilor întăririle! exclamai eu.

— Eşti total tâmpit, spuse calm Pavlovici. De fapt, tâmpit sunt eu că mă bucur de câte ori te întâlnesc, în loc să mă îngrozesc. Nu, isteţule, nu trebuie să vă bateţi cu nimeni. Trebuie să ajungeţi în Gorajde[26] şi să-i răpiţi pe copiii lui Serici!

— Care Serici, tresări inspirat Colosul, ăla care ţine cârciuma cu fetiţe?

Dar Pavlovici nu mai făcu efortul de a-l băga în seamă. Continua să ne vorbească cu o voce calmă, umplându-şi din nou paharul.

— Tipul e un fel de lider religios al celor cu semiluna. Are doi copii. Calculul e aparent simplu: îi răpim pe prichindei şi-l ameninţăm că, dacă îşi bagă nasul în luptele de la Trebinje, îi lichidăm în chinurile cele mai cumplite. Aparent spun, pentru că în realitate lucrurile sunt ceva mai complicate.

Se ridică şi deschise fişetul de metal cu cheia pe care o purta atârnată la gât, lângă plăcuţa de identitate. Scoase un dosar voluminos pe care-l aruncă pe masă.

— Aici, zise el, aveţi toate datele despre Gorajde şi despre musulmanii de-acolo. Vă las până mâine dimineaţă la opt să le mistuiţi pe-ndelete, după care să-mi prezentaţi planul vostru. Aveţi la dispoziţie barul şi frigiderul. Nu vă sfiiţi să mâncaţi şi să beţi după pofta inimii, dar mâine vreau soluţia. Asta e tot, cred!

Salută şi se îndreptă spre uşă. Dar înainte să iasă îşi întoarse iar faţa spre noi:

— Ah, era să uit! O informaţie de ultimă oră. Gorilele personale ale şeicului, sau cum i-o fi zicând, sunt formate din mujahedini iranieni. Sunt înarmaţi până-n dinţi şi au în spate o pregătire de care nu i-ar fi ruşine nici unuia dintre voi. Recunoscuţi pentru iscusinţa cu care folosesc *jambia*[27].

A urmat o noapte a dracului de împuţită. Eram obişnuiţi să ni se spună ce să facem, nu să ne zbatem noi minţile cu probleme de tactică şi strategie. Deşi, ca să fiu sincer, nu prea aveam de ce ne plânge. Alexei Ostraniţa făcuse parte din Statul-Major al trupelor ruseşti dislocate în Polonia şi avea destulă experienţă în analizarea şi stabilirea exactă a datelor şi detaliilor care ţineau de noua noastră misiune.

Cert este că, a doua zi de dimineaţă, maiorul Pavlovici avea în faţă unul dintre planurile cel mai bine puse la punct.

Îşi aprinse un trabuc de dimensiuni impresionante şi mai cercetă o dată teancul de foi care ne trimitea în Iad.

— *Haraşo*[28], Alexei! exclamă el. Se cunoaşte mintea ofiţerului de stat-major. Vei fi comandantul grupei. Am doar două observaţii: puştii trebuie aduşi vii şi… în caz că veţi fi prinşi, nu folosiţi cianura. Legaţi-vă la brâu o grenadă cu detonare prin lovire. Dacă e să cădeţi în mâinile lor, trebuie s-o faceţi sub formă de bucăţele. Nimeni nu ştie că ne aflăm prin locurile astea. Şi nici nu trebuie să afle.

Ne privi cu toată simpatia de care era el în stare şi lătră cu o voce mulţumită:

— Aveţi zece ore de odihnă. În timpul misiunii nu se bea, nu se mănâncă şi nu se doarme. Tabletele astea, adăugă el, scoţând la iveală o cutie plată, vă vor ţine mai trezi decât un iepure urmărit de-o haită de lupi. Succes!

Dacă privind mâncarea şi dormitul nu existau obiecţii de fond, în privinţa „trotilului”, lucrurile stăteau cu totul altfel. La ideea Colosului, expert în domeniu, am cărat provizia de trăscău la vreun kilometru depărtare, în drumul nostru şi am ascuns-o în pământ.

Într-adevăr, maiorul Pavlovici nu ezită să ne percheziţioneze, chipurile pentru a ne verifica grenadele sinucigaşe.

— Soldat, vorbi el puţin neliniştit, pipăindu-l cu insistenţă pe Colos, sper că ordinul meu a fost înţeles cum trebuie! Nici un strop de băutură!

— Strop de băutură, domnule maior! confirmă Colosul, chiţăind din fundul gâtlejului.

— Ce dracu' scoţi sunetele astea? se stropşi Pavlovici.

— Mă gâdilaţi, domnule colonel!

— Sunt maior, ai uitat?

— Nu, dar mă pipăiţi cu dexteritatea unui colonel.

Pavlovici rămase un moment derutat, dar îşi reveni repede.

— Locotenent Ostraniţa! Răspunzi pentru îndeplinirea misiunii şi pentru păstrarea disciplinei acestei grupe de comando. Ai în subordine trei dintre cei mai competenţi luptători din lume, dar fii cu ochii-n patru. Ăştia sunt în stare să convingă şi un elefant castrat să reguleze un delfin.

Am dispărut în noapte şi, după ce-am preluat proviziile de şliboviţă lăsate la „păstrare", ne-am îndreptat spre punctul în care avea să se găsească un jeep cu însemnele armatei bosniace, pregătit special pentru noi.

— Nu ştiu dacă sunt în asentimentul vostru, dar eu unul consider că maiorul Pavlovici a devenit total imoral, mormăi Colosul, scărpinându-se cu nervozitate între buci. Sigur că nu eram atât de cretin să alerg cu o grenadă lipită de burtă, fără un strop de trăscău la mine. Cred că în toată istoria războaielor nu a fost dat un ordin mai cretin ca ăsta.

— Termină, îi replică Alexei. Ţi-ai preluat „încărcătura", ce mai vrei?

— Mă refeream la atitudinea unui ofiţer, punctă ofensat Colosul. Şi pe urmă ce te deranjează dacă vorbesc? Facem puţină conversaţie ca să mai treacă timpul.

— O poţi face şi pe un ton ceva mai rezonabil. Nu trebuie să te audă şi tipii din Istanbul.

— Tu de ce taci, grecule? căută Colosul noi parteneri de discuţie. la zi, ţi-ai luat pistolul ăla caraghios cu tine?

— Nu le mai lega de pistolul meu. Altfel, următorul glonţ o să-ţi treacă exact printre urechi. Caraghios eşti tu!

— E o amuletă, îşi dădu cu presupusul uriaşul, neluând seama la ameninţarea făţişă. Trebuia să ne spui. Şi eu am una. Un chiloţel negru, cu un trandafiraş roşu, primit ca amintire de la cea mai conştiincioasă târfă din Piccadilly Circus. Mi l-a oferit drept medalie de merit pentru că am fost primul bărbat din îndelungata ei carieră care a făcut-o să aibă orgasm în timpul orelor de program.

— Foloseai un vibrator? m-am arătat eu interesat.

— Ala ţi-l poţi băga tu liniştit în cur, ca să-ţi vindeci hemoroizii. Colosul nu are nevoie de invenţiile astea mic-burgheze, ca să-i cadă la picioare un sfert din populaţia feminină a lumii.

— Te rog, interveni Alexei, încearcă să vorbeşti mai încet. Nimeni nu se va supăra. Zona e împânzită nu numai de mine, ci şi de detectoare de zgomote.

Colosul tăcu îmbufnat, dar în schimb dădu drumul unui vânt mai prelung decât partitura unui trompetist care sună deşteptarea.

În curând, am întrezărit printre copaci jeepul pregătit şi atât de bine camuflat, încât, dacă nu am fi avut privirile ascuţite ca ale unui uliu, am fi trecut liniştiţi pe lângă el.

Alexei deschise torpedoul şi ne împărţi actele care atestau că suntem libieni săriţi în ajutorul fraţilor noştri musulmani aflaţi la ananghie. Într-un plic separat se afla ordinul de deplasare semnat de însuşi Jovan Diviak[29], o făcătură, desigur, dar executată de un specialist de înaltă clasă.

— Doamne-ajută! zise Alexei, închinându-se rapid cu trei cruci în dreptul feţei.

Se urcă în dreapta Colosului şi-i ordonă să pornească. Ceea ce americanul nu ezită să facă. Îi plăcea la nebunie să conducă şi pot să spun că o făcea cu cel mai autentic profesionalism. În alte condiţii ar fi putut intra între primii zece piloţi de formula 1 din lume.

— Las-o mai încet, mormăi Alexei. Nu ne-au omorât Căştile Albastre şi ne omori tu.

— N-aveţi grijă, *tavarişci komandir*[30]! Alături de mine puteţi colinda întreaga lume, la viteză maximă, fără să vi se clintească un fir de păr.

— Ia-o la dreapta, zise rusul, cu o voce distantă, consultând cu lupa o hartă cât o tabacheră. Când întâlneşti un râuleţ, faci iar dreapta, de-a lungul lui şi-l traversezi în dreptul unei ridicături de bolovani şi buşteni.

Colosul luă virajul în trombă, cât pe-aci să ne catapulteze pe toţi afară din jeep şi porni la întrecere cu râul în cauză, care curgea nepăsător la vale.

— Opriţi-l pe nebun! icni Dimitris, ţinându-se voiniceşte de scheletul metalic al maşinii. Daţi-i un calmant, ceva, sau dacă nu aveţi, daţi-i una în cap!

Colosul hohoti mai fericit ca un copil care şi-a primit în sfârşit cadoul dorit şi puse o frână bruscă, aruncându-ne de-a valma unii peste alţii. Sări sprinten din maşină şi începu să verifice cauciucurile, clătinând compătimitor din cap şi ţâţâind din buzele lui groase.

După ce ne-am reluat poziţiile iniţiale, Alexei scrâşni cu ură printre dinţi:

— Dacă-ţi închipui, idiotule, că…

— Şşşşşşt! îl întrerupse uriaşul. Pe deluşorul din stânga s-ar putea să se afle o bună parte din armata fraţilor noştri musulmani, dacă n-or fi sârbi. Sau pur şi simplu haiduci.

Ochiul exersat al americanului prinsese câteva luciri metalice. Arme necamuflate de luptătorii ascunşi în desişul păduricii.

— Cin' să fie, cin' să fie?! reluă Colosul conversaţia, hâţâind în continuare de cauciucuri.

Alexei conspectă rapid locul şi-i şopti:

— Mergi înainte încă vreo douăzeci de metri şi forţează râul, pe-acolo, pe unde se văd nişte pietre. S-ar putea să avem ceva noroc.

— Să dea Cel-de-Sus, suspină uriaşul, căci aici n-o pot întoarce, iar în faţă sigur ne ciuruiesc.

— Urcă o dată şi dă-i drumul! Probabil că se ginesc prin binoclurile lor şi fac planuri pe care dintre noi o să-l mănânce mai întâi la prânz.

Colosul îşi dezveli fasolea, de parcă ar fi fost la fotograf şi bătu prieteneşte jeepul pe capotă. Se urcă greoi în maşină şi porni motorul. După ce ne învrednici şi pe noi cu un rânjet, ganguri:

— Fixaţi-vă bine cururile! O să cam săltăm. Dacă se opreşte maşinuţa, săriţi în cealaltă parte şi îndepărtaţi-vă rapid în formaţie de evantai. Punct de întâlnire, Paris, Place Pigalle.

— Cine dracu' te mai crezi acum?! se răsti Alexei, cu ochii ca două bile de biliard. Mareşalul Rommel? Dacă se opreşte hardughia, ne detonăm grenadele şi adio! Dă-i drumul! Ai zis că eşti grozav la volan. Pun la bătaie diurna mea pe-o zi că n-o să reuşeşti!

Pe Colos îl interesau banii, ca pe oricare altul, dar orgoliul lui de copil bătut de soartă era acum şi mai puternic. Ambală motorul cu ambreiajul până la podea, introduse maneta în viteza întâi şi debraiă brusc. O clipă, jeepul cabră, ca un mustang pus la căruţă, după care ţâşni înainte cu răutate.

Colosul viră în unghi drept la locul indicat, mânuind cu stânga volanul şi cu dreapta frâna de mână. Acceleră, chiuind mai abitir ca un cowboy la cel mai vestit rodeo din Vestul american şi probabil până şi cei mascaţi pe deluşor rămăseseră cu gura căscată.

— Hai, iubito, arată-le ce poţi! răcni uriaşul mai fericit decât un marchiz constipat, după o şedinţă de clismă. Hai, dulceaţo, dacă reuşim, îţi promit o maşinuţă în călduri, pe care s-o călăreşti cât îţi place!

În mod ciudat, la auzul acestor cuvinte, jeepul îşi luă avânt şi trecu prin vadul dibuit de rus, mai repede decât Moise prin mare. Americanul nu slăbi acceleraţia, decât atunci când ajunseră la adăpostul copacilor.

— Ce dracu'?! exclamă Alexei, sărind din maşină. Aia n-au tras nici măcar un foc.

— Au fost şi ei fascinaţi de îndemânarea Colosului, zise americanul, mângâind tandru volanul. Nu oricând ai posibilitatea să urmăreşti o astfel de

performanţă.

Se întoarse spre mine şi-mi făcu semn cu singurul lui ochi viu.

— Ce zici, bătrâne, tu care eşti mare în elicoptere, trebuie să fi apreciat la justa ei valoare prestaţia mea!

Aveam tot stomacul în gât, aşa că mi-a luai ceva timp ca să pot guiţa:

— Dacă eu aş fi condus elicopterul cum ai condus tu acum, ar fi trebuit să-mi iau cu mine o lumânare!

Alexei dădu drumul binoclului să atârne de cureluşa de la gât şi-l interpelă pe Colos.

— Ascultă, tu eşti sigur că ai văzut ce-ai văzut, sau iar ai minţile tulburi?

— Ce vrei să spui? ţipă acesta indignat. Doar nu eram nebun să fac cascadorie pe gratis.

O rafală lungă de pe partea cealaltă a râului ne aruncă pe toţi la pământ. Colosul avusese dreptate. Ne aflam însă într-o situaţie de neinvidiat. În faţă, un deal imposibil de urcat cu maşina, în spate, râul şi trăgătorii despre care nu ştiam nimic decât că există.

— Camuflaţi maşina! Zamfir şi cu mine prin stânga, Dimitris prin dreapta! hotărî rusul. Sheldon, tu să rămâi aici şi să beşi rafale scurte din mitralieră. Schimbă-ţi locul, sa creadă că sunt mai mulţi. Trebuie să le cădem în spate. Trageţi abia după ce şi-a ocupat toată lumea poziţiile.

L-am urmat pe Alexei vreo câteva sute de metri de-a lungul râului, până la ieşirea din bătaia puştilor şi am intrat în apă. Era a naibii de rece, cu nişte curenţi puternici, dar nu ne venea mai sus de piept. Destul însă cât să ne îngheţe boaşele.

Rusul cunoştea lecţia la perfecţie. Dar nici eu nu eram un ucenic. El învăţase meseria oficial, eu la *băieţii răi.* Ne-a luat cam jumătate de oră să ajungem în spatele deluşorului pe care se plasaseră atentatorii la integritatea noastră corporală. Urcuşul era plin de cioturi de copaci, tufişuri cu ţepi, bolovani uzi şi noroi. Başca, mine rătăcite, peste care puteam trece oricând.

Le-am căzut exact în spate. Nici măcar nu-şi luaseră măsuri de prevedere pentru un atac-surpriză. Nişte amatori. Aveau uniforme zdrenţuite şi Kalaşnikovuri cu tambur, cum nu mai văzusem decât în filme. Bandiţi ieşiţi la pradă. Purtau fesuri roşii şi nu păreau să fie mai mulţi de zece.

Din partea opusă, ridicat peste trunchiul unui copac căzut, Dimitris ne făcea semne vesele. Alexei se înroşi brusc în obraji şi o clipă am crezut că face o criză de apoplexie.

— Cretinul! murmură el, cu o voce pierită. Mai bine plecam în Finlanda!

Am apăsat pe trăgaci aproape în acelaşi timp. Dimitris ţinea în stânga mitraliera UZI, iar în dreapta străvechiul lui pistol care făcea mai mult zgomot

decât toate armele la un loc.

N-a durat foarte mult. Cam atât cât ai pipa câteva fumuri dintr-un muc de ţigară aruncat pe stradă de un domn bine îmbrăcat.

Unii mai mişcau încet. Le-am dat lovitura de graţie şi creierii li s-au împroşcat pe iarba abia răsărită. O combinaţie de verde şi roşu, mai ceva ca în tablourile lui Manet.

— Pe cai, copii! strigă Alexei, trăgând un gât de grad superior din bidonul plin cu şliboviţă. Ne-am aflat la un pas de moarte. Şi asta n-ar fi fost mare lucru, dar ne omorau nişte amatori! Mare ruşine pe capul nostru. Ţie, continuă rusul, luându-l pe după umeri pe Colos, ţie îţi datorăm asta. Dacă nu-i observai la timp…

Uriaşul părea copleşit. Rânji cu o gură mai lungă decât un estuar şi ne privi cu mândrie. Ba, de-atâta fericire, trase şi un vânt care ne aruncă pe toţi la pământ, convinşi că un bandit pe moarte ne trimisese cu ultimele puteri o grenadă ofensivă.

— Ridicaţi-vă, prieteni, răcni Colosul, lângă mine veţi avea o viaţă lungă şi plină de bucurii! Nimic nu vă împiedică să mă desemnaţi comandantul vostru pentru eternitate. Iată ce numesc eu un trai liniştit şi lipsit de griji pentru voi. Nu mă mai priviţi aşa. Încă nu m-aţi ales, deşi citesc de pe-acum în ochii voştri supunerea copiilor în faţa hotărârii părinţilor.

Din întâmplare, mi-am revenit primul din starea de stupefacţie în care ne aruncase Colosul. Poate din cauza emoţiei sau a oboselii, sau pur şi simplu, neatent fiind, mi-am descărcat automatul la picioarele americanului, care deborda de fericire.

Colosul încremeni câteva clipe şi groaza i se întipări pe figură, de parcă s-ar fi aflat în pragul arderii pe rug, după care reveni la sentimente mai bune.

— Hei, prieteni! zise el, fixându-mă cu o privire de gâde. Nu-i o decizie definitivă. A fost doar o propunere. Înţeleg din manifestările voastre ieşite din comun că n-aţi fi întru totul de acord. Nu e nici un necaz. Renunţ! Uite, renunţ! Rămân un simplu soldat! Camaradul vostru!

Eram abia la începutul misiunii şi nervii începuseră să ne-o ia razna. Şi asta numai din cauza tabletelor ălora păcătoase, care, în combinaţie cu băutura, dădeau reacţii dintre cele mai nebănuite.

Ne-am îmbarcat în bătrânul jeep şi ne-am continuat drumul întrerupt o vreme. Colosul conducea tăcut şi eram convins că îmi cocea în capul lui una dintre cele mai fantastice răzbunări. Dar nu prea aveam chef să menajez sensibilităţi. Nu pe-ale lui şi în nici un caz în situaţia în care mă aflam. Oricum, am avut grijă să ridic piedica de la pistolul meu Carpaţi, de care nu mă despărţeam niciodată. Aşa, pentru orice eventualitate.

— Vrea cineva puţin Uzo? întrebă Dimitris cu vocea sa blândă şi melodioasă.
— Ce-i aia Uzo? se stropşi Colosul, gata să se isterizeze. Nu cumva pisatul de oi pe care ciobanii din Pelopones îl folosesc drept apă de băut?
Grecul râse mânzeşte şi continuă cu aceeaşi voce calmă:
— Uzo este o băutură tradiţională albaneză, ceva mai tare decât şliboviţa şi ceva mai dulce decât mastica. Ea excită papilele gustative şi eliberează sucurile gastrice. Celor care toată viaţa au băut numai pişat li se va părea o licoare asemănătoare nectarului.
— Vă cer încă o dată să încetaţi cu tâmpeniile astea! interveni rusul. E un ordin. Ne aflăm în misiune, iar eu sunt comandantul vostru. Dacă vreţi să vă dondăniţi sau chiar să vă tăiaţi, aşteptaţi să ne întoarcem. Până atunci, celui care nu va respecta ordinele i se va rezilia contractul cu toate consecinţele ce decurg de-aici. Şi puteţi fi convinşi că o spun cu toată seriozitatea!
Asta păru să ne trezească. Într-atât de mult, încât Colosul i-a cerut rusului permisiunea să-şi aprindă o ţigară.
Locotenentul a consultat din nou minuscula lui hartă şi ne-a pus în gardă:
— Se apropie primul baraj. E şi cel mai greu. Dacă trecem de el, ne putem considera nişte privilegiaţi ai sorţii.
— Să-l ocolim, propuse Colosul, gata ca întotdeauna să dea soluţii pentru cazuri extreme.
— Nu suntem într-o excursie, îl lămuri Alexei şi nici la un concurs de orientare geografică. Mă lăsaţi pe mine să vorbesc. Voi puteţi bălmăji ceva care să semene a arabă.
Barajul ne ieşi în cale după prima curbă. O namilă de peste doi metri ne făcu un semn imperativ cu mâna stângă. În dreapta ţinea un DKW cu aruncător de grenade, ceea ce-l convinse pe Colos mai mult decât orice agent de circulaţie. Grilajul cu ţepi care traversa şoseaua ar fi descurajat oricum vreo tentativă de nesupunere.
Iar dacă nici ăsta nu părea destul de convingător, în spatele unor baraje formate din saci cu nisip, doi mitraliori îşi plimbau ţevile armelor de colo-colo.
— Cu ce treburi pe-aici? întrebă namila, apropiindu-se prudent de portiera din dreapta.
Alexei scoase ordinul de deplasare şi i-l trânti în mână cu gestul cu care ai da bacşiş unui chelner nevrednic.
— Fiecare minut de întârziere, lătră el, este pentru tine un an în plus la Sandjak[31].
Namila nu se lăsă însă impresionată. Ba, ca să se vadă şi mai bine acest lucru, se întoarse spre cei doi mitraliori şi le transmise un ordin într-o limbă

necunoscută. Ca din întâmplare, ţevile celor două mitraliere grele se fixară pe noi şi am putut auzi zgomotul distinct al închizătoarelor.

— Aşa, mormăi namila, mulţumită de reacţia camarazilor. Voi veniţi, aşa cum scrie aici, în completarea gărzii de corp a Ayatolahului nostru.

— Asta e ideea, răspunse în silă Alexei, aruncând un scuipat drept între picioarele namilei. Toţi sunt la fel de înapoiaţi ca tine? mai adăugă el. Atunci, nu-i de mirare că ne-au trimis pe noi să-l apărăm pe marele Serici.

Omul păru puţin dezorientat, dar ordinul de deplasare întocmit la milimetru şi atitudinea lui Ostraniţa îl convinseră să procedeze la pasul următor.

— Bine, bine. Trebuie să anunţ Statul-Major de sosirea voastră. Probabil că sunteţi aşteptaţi, nu-i aşa? mai zise el, zâmbind răutăcios. Sau misiunea voastră este atât de secretă, încât nu ştie nimeni despre ea?!

— Fă-ţi datoria şi mai repede! replică rusul.

— Eşti grăbit, se vede treaba. Asta nu-i rău. Avem nevoie de oameni activi pe-aici.

Acestea fiind spuse, namila se îndreptă spre ghereta unde, mai mult ca sigur, se afla telefonul, care putea pune capăt misiunii noastre înainte ca ea să înceapă cu adevărat.

Alexei sări sprinten din maşină, după ce-i făcu semn Colosului spre cele două butoane roşii de pe bord. Ştiam cu toţii ce avea să urmeze.

Am coborât împreună cu grecul şi ne-am apropiat de un copac, descheindu-ne la prohab. Ţevile rele ale mitralierelor ne urmăreau cu voluptate, lucru care-i convenea la nebunie Colosului. Îşi reglă cele două aruncătoare A-T camuflate sub masca maşinii şi rămase în aşteptarea semnalului, care nu întârzie să vină.

Din pragul gheretei, Alexei îi făcu semn cu degetul gros în jos şi, în momentul următor, cele două grenade antitanc, dirijate de american, spulberară pur şi simplu cuiburile de mitralieră ale musulmanilor.

— Tu! zise Alexei, arătându-l pe Dimitris. Ştiu că vorbeşti turca. Rămâi pe loc. Mai întâi te beşi la telefonul ăsta prăpădit, uite, scrie pe lista asta lipită de perete… Tâmpiţii, să-şi lase la vedere toate legăturile… Suni aici. E postul următor la intrarea în Gorajde. Spune să ne dea drumul şi să ne îndrume spre casa lui Serici.

— Şi dacă vine schimbul gărzii? întrebă grecul. Nu ştiu ce motiv aş putea invoca pentru înlocuirea camarazilor lor.

— Suntem în război, conchise rusul, trăgând un şut în corpul inert al namilei, care zăcea pe jos cu un laţ de oţel în jurul gâtului. Când eşti în război, nu stai să parlamentezi. Nici o explicaţie nu-şi are rostul. În război, soldat Zavitsanos, ucizi. Dacă nu te simţi în stare să îndeplineşti ordinul, spui şi te înlocuiesc.

— M-aţi înţeles greşit, domnule locotenent, rânji grecul, luând automat poziţia de drepţi.

Se repezi spre telefon şi formă numărul următorului baraj. Când i se răspunse, urlă din burtă:

— *Na pravo!*[32]

— *Jiveli!*[33] se auzi de la celălalt capăt al firului. Redko, tu eşti?

— Da, confirmă Dimitris, răsfoind cu aviditate livretul musulmanului strangulat.

— Ce dracu-i cu vocea ta? Ti s-a căcat o privighetoare sub limbă?

— Am stat aseară până târziu la o bere. Era al naibii de rece şi sper să nu fi făcut ceva nasol. Ce-i pe la voi?

— Nimic. La voi?

— Tocmai a trecut un jeep cu trei libieni. Dă-le liberă trecere, au o hârtie semnată de Diviak. Sunt în întârziere, i-au oprit porcii de sârbi la Banja. Au o misiune ultrasecretă.

— Bine, frate, e în regulă. Nu uita că-mi datorezi o ladă din cea mai bună şliboviţă. Când mi-o trimiţi?

Dimitris înjură în gând şi inventă rapid:

— Hei! E deja pe drum! Te salut!

— Salut!

L-am părăsit pe grec şi ne-am continuat drumul. Intrasem în horă şi, de-acum, singura noastră şansă era să jucăm în ritmul muzicii.

Nu ştiu dacă aţi trecut vreodată prin Gorajde, dar dacă aţi făcut-o, nu ştiu din ce direcţie aţi venit.

Cert este că la marginea de sud a enclavei se întinde o câmpie plină de mici deluşoare, asemenea unor ventuze pe care le foloseau bunicii gripaţi.

Colosul conducea destins, ca şi cum s-ar fi îndreptai spre vila lui din Malibu, pentru un binemeritat concediu, când una dintre ventuzele despre care vă vorbeam îşi căscă „gura” şi două tanchete Keops[34] ne blocară drumul.

Americanul frână şi jeepul se opri la câţiva metri de cele două care.

— Cine sunteţi? întrebă de undeva o voce.

— Misiune secretă pentru Ayatolah, răspunse Alexei.

Bănuiam tremurul celor aflaţi în spatele mitralierelor şi deja simţeam în carne gloanţele de 38 mm.

Dintr-o trapă laterală, apărură doi militari cu nişte feţe tocmai bune de şmirgheluit parchetul. Unul dintre ei afişa un zâmbet larg, lucru care însă nu ne liniştea defel.

— Va aşteptam, ni se adresă zâmbăreţul. Ce mai face marele Al-Kadhafi[35]?

— Transmite prin noi salutări tuturor luptătorilor care se bat pentru Islamul cel Mare şi Sfânt şi vă asigură de dragostea lui veşnică, răspunse Alexei, pe post de ambasador al dictatorului libian.

— Suntem onoraţi, răspunse zâmbăreţul, consultând hârtiile întinse de rus. Cum a fost drumul?

— A trebuit să facem o escală mai lungă la Valletta, iar aici am avut unele probleme cu sârbii. Dar Allah e mare şi nu-şi lasă copiii pradă păgânilor.

— Mda, zise musulmanul, înapoindu-i hârtiile. Deci trebuie să ajungeţi la Marele Ayatolah.

Ocoli jeepul, urmărit de privirile mieroase ale Colosului şi, pe neaşteptate, încercă cauciucul din dreapta faţă.

— E cam dezumflat, constată el. Nu i-ar strica nişte pompe. Parcă tot mai bine e cu şenile, nu?

Alexei râse ca de o glumă bună şi dădu să urce în maşină.

— V-am pregătit o călăuză, zise zâmbăreţul, indicându-l pe însoţitorul său. Mustafa vă va conduce direct la şef. Aşa, n-o să vă mai oprească nimeni şi veţi ajunge cât se poate de repede.

Rămaserăm cu toţii mască şi, dacă rusul nu ar fi avut prezenţa de spirit să scoată bidonaşul salvator, mai mult ca sigur că am fi fost deconspiraţi.

— Să bem, îl invită rusul, cu o voce trecută prin maşina de tocat.

Zâmbăreţul trase o duşcă bună şi tare aş fi vrut atunci ca în bidon să se afle palinca lui Attila.

Ne-am strâns mâinile şi iată-ne la drum, însoţiţi de-o călăuză de care nu ştiam cum să scăpăm fără urmări.

Mustafa părea foarte cooperant. Îl bătea mereu pe spate prieteneşte pe Colos şi-i indica străzile pe care s-o ia, cu exact un metru înainte de a trece mai departe. Silit să ia virajele în ultima clipă, Colosul nu se arătă deosebit de încântat. Dar când Mustafa îi indică o stradă după ce maşina ajunsese s-o depăşească, uriaşul opri şi se răsti la el într-o turcă aproximativă, învăţată prin bordelurile din Istanbul:

— Tu tâmpit! Eu şofer! Tu ghid! Arăţi drum la timp! Asta nu e taxi!

Mustafa dădu fericit din cap, nescăpând prilejul să-i mai ardă o labă prietenească.

— Bagă-te pe prima stradă la dreapta şi opreşte în primul loc pustiu, spuse Alexei în engleză, printre dinţi.

Mustafa începu iar să se agite, încercând să ne facă să înţelegem că greşiserăm drumul, dar cuţitul meu înfipt rapid la baza gâtului îi întrerupse orice elan.

Ne-am descotorosit de cadavru, aruncându-l pe fereastra spartă a unui subsol şi ne-am continuat drumul pe care apucase să ni-l descrie în linii mari nefericitul Mustafa. Am recunoscut reşedinţa lui Serici încă de departe: o vilă aparte, faţă de blocurile care împânzeau enclava, înconjurată de un lanţ de trăgători pitiţi pe după nişte parapete făcute din saci de nisip şi cărămizi de BCA.

— Şi acum ce facem? zise Colosul, oprind maşina. Pretindem că suntem noile guvernante pentru copiii bosniacului şi că am venit să-i luăm la plimbarea de dimineaţă?

— Nu fi cretin! Trecem la varianta B. Parchează maşina în dreptul moscheii. Vom intra să ne facem rugăciunea. Poate că Allah se va îndura. De noi şi va lumina minţile noastre neputincioase.

Muezinul îi chema deja cu o voce piţigăiată, de papagal castrat, pe credincioşii întru Coran la rugăciune. Am scos covoraşele de cauciuc de pe podeaua maşinii şi, îngenunchind pe ele, am început să ne dăm cu capul de asfalt, aşa cum văzuserăm prin filme. Ori datorită buşelii sau inspiraţiei, ori pur şi simplu datorită lui Allah, rusul se lumină dintr-o dată.

— Copii frumoşi, ni se adresă el în şoaptă, suntem total tâmpiţi. Trebuie să ne gândim că puştii musulmanului se duc încă la şcoală. La ce să-i spargem casa, ca să-i răpim?

— Vor fi însoţiţi de gărzi de corp peste tot, şoptii eu, continuând să fac plecăciuni în genunchi.

— Nu atât de multe ca în jurul casei! spuse rusul, pipăindu-şi încrezător bidonaşul salvator.

Aflat între noi doi, Colosul continuă cu mişcări ample din căpăţână şi din trup şi nimic nu te împiedica să-l consideri ca pe unul dintre cei mai înfocaţi adepţi ai Coranului.

— Te mai bălăngăni mult? îl întrebă curios rusul. O să-ţi zdruncini şi bruma de creier pe care o mai ai. Rugăciunea s-a terminat, Allah a plecat. Ia o pauză.

Colosul îşi întrerupse îndurerat pendularea şi ne aruncă o privire pe care şi-ar fi dorit-o din cale afară de inteligentă.

— Amândoi la un loc aveţi o memorie mai scurtă decât o puţă de ţânţar în plin zbor. În dosarul pe care l-am răsfoit cu toţii scria limpede că, în fiecare sâmbătă după-amiază şi fata şi băiatul se duc la cimitir să se reculeagă la mormântul mamei lor. Azi e sâmbătă şi e vremea prânzului.

— Iar în cavoul familiei, continuă rusul, gărzile n-au voie să intre, pentru că e un loc sfânt.

— Dar noi avem voie, încheie Colosul. Noi nu suntem musulmani, aşa că Allah n-o să ne ceară paşapoartele. Totul e să ajungem înaintea lor.

Am sărit în maşină şi am făcut cale întoarsă. Înainte de a intra în primul cartier, Mustafa apucase să ne arate cimitirul.

— Va fi ca în basmul cu Scufiţa Roşie, spuse Colosul, mare amator de poveşti, care ar fi stal ore în şir să asculte a zecea mia oară basmele lui Grimm sau Andersen. Nu văd ce vă împiedică să mă numiţi eroul zilei.

Am băgat maşina în nişte tufe şi am sărit gardul nu prea înalt al cimitirului.

N-a fost greu să găsim cavoul cu pricina. Mai greu a fost să intrăm. Dar eu aveam întotdeauna iarba fiarelor cu mine, un paspartu cu infrasunete, care deblocă rapid cele două încuietori ale uşii de fier. Am intrat şi ne-am pus pe aşteptat.

Cavoul nu era foarte mare. Cam de dimensiunea unei garsoniere obişnuite. Cu trei nişe încăpătoare, în care ne-am şi aşezat.

„Nu peste multă vreme, vei sta aşa definitiv, dacă vei avea noroc de un mormânt" îmi trecu prin cap.

— Nu-i rău să vezi locurile astea în care-ţi vei petrece restul timpului după ce-o să tragi pe dreapta, zise Colosul, parcă ghicindu-mi gândurile. O mică provizie de votcă, o pereche de cărţi şi vreo două-trei vecine, moarte mai de curând, ar putea întregi peisajul.

— Ne poţi scuti de prostiile tale? interveni Alexei. Tu unul, oricum n-o să ai parte de aşa un cavou. Să zici mersi dacă ajungi şi într-o groapă comună.

— Adică de ce eu? Ce-ai avea *tu* în plus faţă de mine? Cu ce-ai fi *tu* mai bun decât mine?

— Nu sunt mai bun, acelaşi sfârşit mă aşteaptă şi pe mine. A tăcut un moment şi a reluat: Pe noi toţi.

— Vorbeşte în numele tău, se răţoi Colosul, indignat de perspectiva expusă de rus. Am destul bani ca să cumpăr un cimitir întreg, nu un rahat de capelă.

— Idiotule, nu vorbeam de ce poţi tu să cumperi, ci de felul în care ai să mori, zise Alexei, cu lehamite în glas. Dar pentru tine, tot aia e.

N-a trebuit să aşteptăm prea mult. Uşa cavoului scârţâi jalnic şi cei doi copii intrară aproape în vârful picioarelor. Erau îmbrăcaţi în straie tradiţionale. Puştiul avea chiar un hanger bătut cu pietre preţioase, prins la brâu. N-au apucat să se reculeagă la mormânt; am sărit pe ei şi le-am injectat somniferul cu nişte seringi pregătite din vreme.

Colosul îi prelua pe amândoi sub braţele lui ca două macarale, nu înainte de a-l deposeda pe tânăr de hangerul preţios.

— Măsură de precauţie, zise el, surprinzându-ne privirea. La despărţire, i-l voi înapoia.

Bineînţeles că ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Am întredeschis uşa şi am localizat poziţiile celor trei gărzi de corp care asigurau protecţia

copiilor. Stăteau cu spatele la noi, supraveghind împrejurimile. Nici prin cap nu le-ar ti trecut că duşmanul se afla deja în cavou.

Mi-am ataşat amortizorul la Carpaţiul meu şi i-am doborât ca pe nişte ţinte de tir dintr-un bâlci. Cu ajutorul lui Alexei, i-am tras în criptele în care ne odihniserăm şi noi cu puţin înainte, doar că noi o făcuserăm fiind încă vii.

La poarta cimitirului, aştepta o limuzină neagră, cu geamuri opace, având motorul în mers. Ideală pentru ce ne trebuia, numai că avea un element în plus: şoferul.

Colosul îşi lăsă prada la pământ, trase câteva focuri în sus şi se catapultă pe poarta cimitirului, aruncându-se în faţa maşinii. O făcea pe mortul mai bine ca un mort adevărat. Şoferul ieşi val-vârtej, agitând în mână un Colt 45 şi se apropie precaut de uriaşul întins pe jos. Dar nu mai apucă să-şi dea seama despre ce era vorba în propoziţie. Laţul de oţel al rusului aproape că îl decapită.

Ne-am urcat în limuzina luxoasă şi am luat viteză spre sud. După aproape o jumătate de oră, iată-ne ajunşi la barajul de unde îl preluaserăm pe Mustafa.

— O! făcu zâmbăreţul, întâmpinându-ne copleşit. Dar asta e maşina marelui şef!

— Just, aprobă Alexei. Iar aceştia sunt copiii lui.

Zâmbăreţul aruncă o privire prin geamul întredeschis şi trase câteva temenele.

— Trebuie să-i scoatem de-aici, continuă rusul pe un ton confidenţial şi să-i ducem într-un loc sigur. Sunt informaţii că mai multe comandouri sârbeşti se pregătesc să-i răpească.

— Porcii! exclamă bosniacul. Allah o să-i pedepsească, o să-i ardă în focul veşnic.

Rusul îl aprobă, adăugând şi de la el niscaiva pedepse şi porni motorul.

— Dar Mustafa, zise cu o voce mieroasă zâmbăreţul, Mustafa al meu unde este?

Eram în budă. Uitasem complet de tuciuriul care ne servise drept călăuză. Mitralierele de pe tanchetele Keops ne puteau transforma, la un singur semn al zâmbăreţului, în biete bucăţi de carne fără identitate.

— L-a oprit marele Ayatolah, se hotărî brusc Alexei. Avea nevoie de un curier pentru Mostar. Veţi primi un telefon în sensul ăsta. Mare onoare pentru Mustafa.

— Da, da, căzu din nou de acord bosniacul, deşi ezita în mod vizibil; probabil că mirosise ceva şi acum nu se grăbea să ne dea cale liberă.

Mai scurmă pământul cu cizmele lui scorojite, ca o găină pe cale să ouă şi dădu ocol maşinii, scărpinându-se sub capela verzuie.

— Trebuie să rămâneţi o vreme, se decise el cu o voce răutăcioasă. O să sun la reşedinţa marelui şef să-i spun că aţi ajuns cu bine până aici şi să-i mulţumesc pentru onoarea ce mi-a acordat-o, luându-l în serviciul lui pe un subordonat de-al meu.

Acestea fiind zise, dispăru în mica clădire ce adăpostea camera de gardă. Nu mai aveam de ales. Poate că n-ar fi folosit direct armamentul, pentru a nu-i răni pe micuţii prizonieri, dar într-un fel sau altul tot ne-ar fi anihilat.

Am coborât din eleganta limuzină şi m-am luat după zâmbăreţ. Soldaţii dimprejur îmi aruncau priviri nu tocmai prietenoase, dar m-am prefăcut că nu le iau în seamă şi mi-am continuat drumul. Am pătruns în biroul bosniacului, care forma un număr pe discul tocit şi i-am făcut un semn discret. Omul lăsă receptorul şi se apropie de mine, nu înainte de-a se asigura că AKM-ul pe care îl purta sub braţ avea piedica ridicată.

— Va trebui să suni pe firul secret. Este o misiune despre care nu ştie nimeni, decât marele şef şi noi… Acum şi tu. Cred că ţi-e cunoscut numărul? Altfel, cei de-acolo s-ar putea supăra foarte rău aflând că mai există cineva în toată tevatura asta.

Zâmbăreţul fornăi un timp pe nările lui pline de vegetaţii şi mieună:

— Nu, nu mi-e cunoscut şi nici nu trebuie să-l cunosc.

— Şi misiunea trebuia să-ţi rămână necunoscută. Repet, tipii care s-au ocupat de asta ar deveni foarte nervoşi dacă ar afla. Dar e de datoria ta să te asiguri.

— Aşa-i, camarade, trecu el la intimităţi. Sunt un biet soldat ca şi tine. Nu spun că n-am încredere, dar datoria este datorie. Aăăă… În legătură cu numărul acela secret, eşti bun să mi-l spui şi mie? Promit să-l uit în secunda următoare.

— Bineînţeles, camarade. Eşti un om de nădejde. Aşa trebuie să se acţioneze pe timp de război. Vigilenţa dusă până în pânzele albe.

L-am scris pe o hârtie numărul notat pe eticheta de la telefonul limuzinei şi i-am întins-o.

— Formezi, vorbeşti, rupi hârtia şi-l uiţi imediat.

— Bine, bine, zise puţin nervos zâmbăreţul, formând numărul cu pricina.

Greşi şi reluă, trântind o înjurătură birjărească.

— Cartierul General! se auzi în receptor vocea stridentă a lui Alexei.

— Să trăiţi! ţipă bosniacul, luând automat poziţia de drepţi, îmi cer iertare, dar trebuie să fac o verificare.

— Cine sunteţi? întrebă cu vocea îndulcită Alexei. Sau regulamentele militare au fost abrogate şi nu mai e nevoie să-ţi caci numele şi gradul înainte de-a spune ce vrei?!

— Raportez! Sergent Suleiman Garabet, comandantul punctului de control-trecere numărul cinci!

— Ei vezi, aşa trebuia să începi! Spune ce vrei şi cum de-ai ajuns să suni pe firul ăsta? N-ai eşalon superior?

— Nu, să trăiţi! Vreau să spun, da… Dar e un caz special. E vorba de limuzina marelui şef şi de cei doi…

— Taci, idiotule! urlă Alexei. Cretinule! Mâine dimineaţă să te prezinţi la noi. Vei primi ceea ce ţi se cuvine. Dă-le imediat drumul. Gândeşte-te bine de tot cum o să-ţi motivezi idioţenia în faţa…

— Am înţeles, să trăiţi! urlă bosniacul, bătând din călcâie.

Lăsă uşor receptorul în furcă, de parcă ar fi pus o cloşcă pe ouă şi-şi descheie gulerul tunicii.

— S-a făcut cald, pretinse el. Vine primăvara. Hm! Da! Vă voi da o tanchetă care să vă deschidă drumul.

Era prea mult.

— Domnule sergent, se pare că nu m-aţi înţeles foarte bine. Este o misiune ultrasecretă. De ce nu ne-aţi da şi o fanfară să ne însoţească, ca să ştie toată lumea în orice moment unde ne aflăm! Dacă socotea necesar, Marele Ayatolah ne-ar fi dat tot ce s-ar fi cuvenit. Sau te îndoieşti de gândirea Lui?

Bosniacul era la un pas de apoplexie. A ieşit în trombă din clădire şi s-a răstit la cei care manevrau barierele.

— Ce staţi ca nişte hotentoţi? Ridicaţi o dată bârna aia! N-aţi recunoscut maşina? Sau vi s-a făcut dor de „ţambal”?

Scăpaserăm, a câta oară, ca prin urechile acului, de la moarte, dar cu asta începuserăm să ne obişnuim. Deşi, se spune că numai cu viaţa te obişnuieşti, nu şi cu moartea.

Dimitris ne întâmpină mai fericit ca o logodnică care-şi reîntâlneşte iubitul ieşit de la pârnaie.

— Am crezut că n-o să mai veniţi, bodogăni el. Şi ce-i cu maşina asta grozavă? Aţi câştigat-o la ruletă?

— Ceva evenimente? îi întrerupse Alexei efuziunea.

— Două convoaie şi câteva vehicule. Nu e un drum prea circulat, aşa-i?

S-a urcat în maşină şi am şters-o. Cel mai nemulţumit dintre toţi părea Colosul.

— La dracu’, zise el, conducând în stilul său caracteristic, am ajuns să ne ocupăm şi de copii! Parcă văd că mâine-poimâine va trebui să facem curăţenie în curul unei călugăriţe. Asta nu-i război. Gloanţe, curve şi votcă – iată ceea ce aş numi eu o bătălie pe cinste!

— Lasă muzicuţa şi dă-i bătaie! ricană rusul. Musulmanii trebuie să se fi prins şi în curând o să avem pe urmele noastre câteva elicoptere.

Dar am ajuns la punctul de întâlnire fără peripeţii. Am predat „subiecţii" sârbilor veniţi să-i preia şi ne-am întors. În tabără cu un autotren.

Tabăra îşi mutase între timp sediul în Zenica, la vreo optzeci kilometri nord-est de Sarajevo. Fuseserăm dotaţi cu o bucătărie rulantă, cu autodormitoare şi chiar cu o baie de campanie.

Cel mai interesat de noile achiziţii se dovedi, ca întotdeauna, Colosul. Intră în cortul dotat cu duşuri acţionate prin pârghii şi prinse să întrebe cu o nedumerire crescândă:

— Astea ce-or mai fi, Dumnezeule?! Seamănă cu nişte duşuri.

— Ai ghicit, îi răspunse grecul, dezbrăcându-se. Rapid şi încercând primul efectul apei călduţe. Dar tu de unde ştii cum arată un duş? Ai văzut în filme?

— Şi la ce sunt bune? continuă să se mire Colosul.

— Îţi dă jos jegul, care la tine a înlocuit de mult pielea. Asta, soldat, în termeni populari, înseamnă să te speli.

— E ceva cu votcă? încercă uriaşul să capete unele informaţii ajutătoare. Ce naiba se-ntâmplă aici?! Ce fel de război e ăsta? Răpim copii, primim pedepse, facem baie… Eu unul refuz să mai lupt în condiţiile astea.

Dădu să iasă din baia de campanie, dar se lovi nas în nas cu maiorul Pavlovici.

— Ce este, soldat? îl întrebă sârbul. Înţeleg că ai oarece nemulţumiri de raportat.

— Sunt stăpânit de un sentiment de scârbă, domnule maior, dacă mă pot exprima aşa!

— De ce, soldat?

— Abia am revenit din misiunea asta inumană, în care, în treacăt fie spus, n-am avut voie să bem nici măcar o picătură de alcool, se stropşi Colosul, duhnind de la o poştă a şliboviţă şi iată-ne siliţi să intrăm în contact cu această ploaie sub acoperiş. Am fost plouaţi destul. Ce ne mai trebuie şi atunci când intrăm în casă?

— Soldat Sheldon, mormăi Pavlovici, nimeni nu te forţează să faci o baie, deşi puţi mai rău ca un căcat de mamut. O asemenea clauză, recunosc, nu este trecută în contractul tău.

— Exact, domnule maior, spuse Colosul mulţumit, mă bucur că întâlnesc în sfârşit un om care să-şi folosească şi raţiunea, nu numai arma.

— Dar în contractul tău scrie, continuă imperturbabil maiorul, că trebuie să execuţi întocmai şi la timp ordinele superiorilor. Adevărat?

— Aşa este, confirmă Colosul, din ce în ce mai vesel.

— Soldat Sheldon! Îţi ordon! Direcţia duş şi, până nu dai jos zece piei de pe tine, să nu îndrăzneşti să te mai prezinţi în faţa mea!

III

O vreme tare păcătoasă. Ploua de aproape o săptămână. Umezeala şi noroiul te făceau să uiţi de inamic şi să iei natura la înjurături.

Ne instalaserăm tabăra, în apropiere de Srebenica[36]. Un teren sălbatic, unde nu găseai decât pietre, şerpi şi mine. Mine, mine, peste tot, mine! Peste şase milioane, într-un pământ care până nu de mult reprezentase izvorul belşugului. Pavlovici avusese dreptate: era un război în care oamenii nu se ucideau, ci se decimau. Dar pe noi ne interesa prea puţin câtă vreme conturile noastre din bancă luau proporţii ademenitoare, cu fiecare zi.

Sârbii atacaseră două zile încontinuu cu o violenţă neobişnuită, dar tocmai atunci o tăcere nefirească, prevestitoare de rele, domnea peste întreg câmpul de luptă.

Mă vârâsem sub o foaie de cort, împreună cu Gil, Colosul, Attila şi Alexei şi frecam la nesfârşit nişte cărţi de joc, care, în loc de figurile clasice, prezentau pozele unor darnicele mai mult sau mai puţin îmbrăcate.

— Cărţile astea te îndeamnă să trişezi, pretinse Colosul cu nevinovăţie în glas, aruncând priviri pofticioase spre o damă de pică, cu ţâţele cât două rezervoare de petrol.

— Taci şi împarte! zise Alexei, în faţa căruia se adunase o grămăjoară respectabilă de verzişori. Data viitoare am să-ţi cumpăr cărţi de joc cu citate din Biblie.

— Oi fi unul din ăia care umblă pe la spate, de nu-ţi plac femeile, se răţoi Colosul, aruncându-i cinci cărţi. Eu unul, dacă ar fi după mine, n-aş face decât să „călăresc" de dimineaţa până seara cu pauze de votcă.

Attila scoase sticla cu palinca lui cea vestită, din care părea să aibă rezerve inepuizabile şi ne îmbie zâmbitor. Colosul se prefăcu foarte concentrat la joc şi scoase neatent propriul său bidonaş, din care sorbi zgomotos. Numai Alexei acceptă oferta ungurului, dar nimeni n-a făcut din asta un fapt de senzaţie. Rusul era obişnuit, mai mult ca sigur, cu spirtul curat.

Trase o duşcă ofiţerească, plimbă lichidul prin gură, îl gargarisi un pic şi-i dădu drumul pe gâtlej cu un plescăit de om satisfăcut.

— Asta nu bea palincă, îşi dădu Gil cu părerea, se spală cu ea pe dinţi.

Colosul se căznea să dea impresia unui jucător puternic sedus de pocher, făcând eforturi să ascundă cea de-a şasea carte, pe care şi-o servise singur. L-am observat, dar tăceam mâlc. Prea ne luase rusul toţi banii. Numai că nici cu şase cărţi uriaşul n-a fost în stare să se opună fulului prins de Alexei.

— La dracu'! izbucni Colosul, aruncând de-a valma cărţile. Nu mă po concentra. Numai ţâţe şi buci peste tot. Asta nu e pocher, e labageală.

— Nu te obligă nimeni să joci, răspunse calm rusul, adunând cărţile.

— Şi banii mei? strigă indignat Colosul.

— După cum se poate vedea, banii tăi sunt acum la mine. I-ai pierdut la joc. Dar poţi să reintri în posesia lor, dacă ţii cu tot dinadinsul.

— Zău? Să-ţi înfig un glonţ în ţeastă, nu?

Alexei zâmbi blând şi mai apelă o dată la palinca ungurului.

— Nu, puiule, aici greşeşti. Poţi juca în continuare pe datorie. Îţi ofer un credit de-o sută de dolari cu cincizeci la sută dobândă.

— Eşti un cămătar! sări Colosul de cinci coţi în sus. Auziţi şi voi, ne luă el drept martori, cincizeci la sută dobândă! Unde s-a mai pomenit aşa ceva?! Şi între camarazi!

— Linişteşte-te, îl calmă rusul, schimbând două cărţi. Adu-ţi aminte că ultima oară mi-ai pretins o dobândă de şaizeci la sută.

— Habar n-am, în ultimul timp, memoria îmi joacă feste.

— Ba da, aşa este, întări Gil şi cu mine ai procedat la fel, căcănarule! Acum ţi-a venit rândul.

— Se poate, nu neg, se dezvinovăţi Colosul. Dar erau alte vremuri, viaţa grea îşi cerea drepturile şi, pe urmă, ăla era cursul zilei!

— E! Cursul zilei acum e cincizeci la sută. Joci sau nu?

Dar uriaşul nu mai apucă să răspundă. Pavlovici intră sub foaia de cort, ud ca un submarin şi ne împărţi fiecăruia câte o cutie de plastic.

— Ce-i aici? întrebă cu naivitate Colosul. Bomboane de ciocolată sau prezervative?

— Bomboane contra tâmpeniei tale! mormăi furios Pavlovici. Puneţi-vă măştile din cutii şi adunarea în cinci minute! Atacăm Srebenica. Vom forma flancul stâng al unui regiment sârbesc de elită. Ceea ce vă spun este strict secret, de importanţă deosebită. Sârbii vor folosi o nouă specie de gaz halucinogen, BZ. Măştile pe care le veţi purta sunt de-o construcţie specială. Dacă prin cine ştie ce minune rămâneţi fără ele, înghiţiţi rapid pastilele astea.

Ne împărţi apoi câte un flacon cilindric şi, când trecu prin dreptul Colosului, bombăni:

— Nu sunt bomboane de tuse şi nici chewing-gum, ar fi bine să ţii minte asta.

Ne-am ocupat poziţiile nu foarte departe de suburbiile enclavei şi, la scurt timp, artileria sârbă s-a dezlănţuit. Recunoşteam urletul inconfundabil de hienă al rachetelor tip Katiuşa şi scheunatul jalnic al obuzelor de 120 mm, dar nici

unul dintre noi n-a găsit vreo explicaţie pentru un vâjâit asemănător celui al unui planor în picaj.

Priveam prin periscopul de infanterie şi le puteam distinge efectul. Erau obuze obişnuite, doar că în loc să explodeze, la contactul cu pământul, scoteau un zgomot aidoma unui pufăit de locomotivă cu aburi, împrăştiind în jur o ceaţă albăstruie.

Mi-a căzut repede fisa, erau celebrele obuze cu gaz BZ.

Efectul asupra trupelor musulmane ne-a lăsat cu gura căscată, până şi pe noi, veteranii hârşâiţi în lupte.

Din tranşeele aflate la aproape două sute de metri în faţa noastră, au prins să iasă combatanţi musulmani cu mâinile ridicate. Râdeau ca nişte nebuni şi aveau întipărită pe feţe o expresie de tembelism acut. Dădeau încontinuu din mâini, ca şi cum ar fi vrut să zboare şi îl invocau pe Allah, care era însă preocupat probabil cu scrierea memoriilor. O parte dintre ei începuse chiar un fel de dans ritual.

Imaginea părea grotescă, amintindu-ţi de un film de Fellini. Vă spun, musulmanii veneau pur şi simplu spre liniile sârbilor, ca şi cum ar fi mers către locul unde se desfăşura o petrecere prietenească. Veneau cu zecile. Aş fi vrut să mă şterg la ochi, ca să mă conving că nu visez, dar era ceva mai greu cu masca pe figură.

L-am pus pe Attila să mă ciupească, fiindcă prea se dovedea ireal totul, dar şi ungurul părea fascinat. În îndelungata mea carieră de mercenar, nu mai văzusem şi nici nu mai aveam să văd aşa ceva.

Când musulmanii zâmbăreţi s-au apropiat la vreo cincizeci de metri, sârbii şi-au pus la lucru mitralierele de calibru greu şi i-au spulberat. Aproape că i-au tăiat în două. Nişte picioare fără trup au apucat să mai facă câţiva paşi înainte. În nici un minut, mai mult de o sută de oameni au fost transformaţi în bucăţele.

Mitralierele tăcură şi fumul începu să se ridice. O altă imagine de Apocalipsă ni se înfăţişă. Linia a doua de apărare a musulmanilor se împărţise în două tabere opuse şi se luptau între ele de parcă se duşmăneau dintotdeauna.

Am auzit chiţăitul de satisfacţie al lui Dimitris, care stătea culcat lângă mine, mângâindu-şi pistolul minune. Puteam să pun pariu că trăia una dintre cele mai fericite zile din viaţă.

În faţa noastră, bosniacii[37] continuau să se ucidă între ei, în timp ce unii dintre camarazii lor îmbrăţişau copacii şi stâlpii de telegraf, executând mişcări erotice, luate parcă dintr-un ritual sălbatic.

Alţii nu pregetau să-şi pună pistolul la tâmplă şi să apese pe trăgaci cu detaşarea cu care ar fi apăsat pe trăgaciul unui pistol cu apă.

Peste tot, un amestec de membre, trupuri sfârtecate, creiere împroşcate şi sânge. Mai ales sânge. Ca şi lava unui vulcan intrat pe neaşteptate în activitate.

Am primit prin staţie ordinul de oprire. Eram la marginea, unui câmp pe care nu mai creşteau decât bălării. În depărtare se distingeau profilurile caselor din suburbia enclavei. Era o zi pâcloasă, iar fumul înecăcios al obuzelor cu gaz o făceau şi mai nesuferită.

Pe deasupra noastră au trecut câteva elicoptere cu desant, la o înălţime îndeajuns de mică, cât să ne şteargă capelele. Liniile infanteriştilor sârbi înaintau la pas. Rafale scurte puneau capăt chinurilor celor atacaţi de groaznicul gaz.

— Intraţi în oraş, dar rămâneţi grupaţi! ordonă Pavlovici. Patrulaţi pe latura de sud-vest. Există trăgători izolaţi şi cuiburi de rezistenţă. Consemn: trageţi în tot ce mişcă. Repet: trageţi în tot ce mişcă.

Staţia pârâi şi desluşirăm cu greu vocea colonelului Schroder:

— Atenţie maximă la copii şi la femei! Au grenade şi arme ascunse! Trageţi fără somaţie!

— Măştile! urlă Colosul, acoperind pentru câteva clipe uruitul elicopterelor. Ce dracu' facem cu măştile astea?! Am început să mă sufoc!

— Te-am auzit, răspunse colonelul şi mai ţineţi dracului gura aia departe de microfon. Peste cinci minute, le puteţi scoate. Nici o secundă mai devreme.

Srebenica era pregătită pentru asediu. Ne-am dat seama de lucrul acesta de cum am întâlnit periferiile. Baricade din pietre şi saci plini cu nisip, din maşini vechi, scoase din uz, din dale de beton, scoase din caldarâmul străzilor. De la ferestrele blocurilor rămase în picioare ne pândeau trăgătorii de elită. Doar steguleţele care marcau câmpurile minate nu mai avuseseră timp să le îndepărteze, ceea ce ne-a uşurat mult pătrunderea în dispozitivul lor de apărare.

Ne-am scos măştile şi, ca la comandă, am gâlgâit din bidonaşele de prim-ajutor. Ba, Colosul îşi luase aşa o viteză, încât îşi goli recipientul într-o secundă. Ţinea acum bidonul cu gura în jos şi se întreba existenţialist:

— Cum dracu' să faci război fără strop de votcă? Tu, ăla de colo, se adresă binevoitor unui sârb care trăgea scurte rafale cu Kalaşnikovul încins la roşu, dă-mi sticloanţa ta! Şlioviţă! Lămuri uriaşul, făcând semnul internaţional.

Sârbul râse cu dinţii lui ştirbi şi-i aruncă o butelcă fără etichetă.

— Prima! strigă el, schimbând din mers încărcătorul pistolului-mitralieră.

— E-n regulă, mulţumesc camarade! Trase un gât şi se întoarse spre noi. Putem continua!

Am năvălit în prima casă, nu înainte de-a arunca pe fereastră o grenadă fumigenă. Încăperile erau goale. O trapă practicată în podea ne conduse în pivniţă, dar nici acolo picior de om.

În schimb, musulmanii îşi lăsaseră izolaţi celebrii lor trăgători sinucigaşi, care nu pregetară să înceapă jocul cu moartea. Au profitat de pătrunderea prea rapidă a sârbilor şi acum îi vânau ca pe nişte vulpi alungate din bârlog. Trăgeau din toate părţile şi nu prea găseai loc de adăpost.

Sârbii începeau să piardă oameni şi asta părea să-i înnebunească pe cei care veneau din urmă. Trăgeau cu Bazooka spre ferestrele la care bănuiau că ar exista luptători musulmani şi nu ezitau să folosească nici mortierele, cu toate că lupta se dădea la foarte mică distanţă.

L-am urmat pe Pavlovici şi am pătruns într-un cartier rezidenţial. Vile cochete, înconjurate de terenuri gazonate, garduri din fier forjat, fântâni arteziene cu lespezi de marmură.

Alexei fluieră admirativ:

— N-o duc rău deloc turcaleţii ăştia!

Dar n-am mai apucat să facem comentarii. O ploaie de foc s-a abătut asupra noastră, silindu-ne să ne adăpostim în spatele unei moschei.

Se trăgea dintr-o vilă cu etaj, unde se aflau pe puţin cinci trăgători, cât am putut număra după focul de la gura armelor.

Era rândul nostru. Am ţâşnit şi am traversat strada, urmat de Attila şi Dimitris, sub acoperirea focului încrucişat deschis de Colos şi de Gil. Ne târâm pe lângă garduri spre vila cu pricina, rugându-ne ca din clădirile de peste drum să nu ne ia în colimator vreun lunetist. Am fi fost nişte oameni morţi.

Coatele şi genunchii începuseră să ne sângereze din cauza pietrişului care acoperea trotuarul, dar nu era timp de oblojeli. Am depăşit vila, în timp ce schimbul de focuri continua la aceeaşi intensitate.

Abia pe la a cincea casă, după vilă, am îndrăznit să mă ridic. Poarta de fier era deschisă, uitată probabil aşa de proprietarii care se grăbiseră să fugă. Am pătruns în grădină şi le-am făcut semn celorlalţi doi să controleze încăperile, pentru orice eventualitate.

Clădirea era părăsită. Ne-am întors prin grădini, cu toate simţurile la pândă. Oriunde se putea afla o mină sau o încărcătură cu TNT, lăsate drept amintire de musulmanii binevoitori şi ospitalieri. Dar bafta noastră a fost că *bogaţii fug primii*. Şi o făcuseră cu atâta devotament, încât uitaseră să-şi mai scoată din priză televizoarele şi aparatele de aer condiţionat.

Anihilarea trăgătorilor din vila „otrăvită” nu era chiar o joacă de copil, chiar şi pentru nişte soldaţi instruiţi în a face „curăţenie”. Chiar şi pentru mine, care făcusem parte o vreme din gărzile secrete ale Conducătorului Iubit! Şi care jucasem, după Crăciunul însângerat[38], rolul teroristului superpregătit, ce trăgea din orice poziţie şi se arunca de pe un acoperiş pe altul.

Ne-am împărţit rapid sarcinile. Attila şi Dimitris porniră să înconjoare vila. La semnal, aveau să arunce prin ferestre grenade fumigene şi să ocupe parterul. Etajul îmi revenea mie.

Nu-i aşa de greu să te caţări, mai ales când ai o scăriţă de incendiu la îndemână. În mod curios, pericolul nu mai venea acum de la cei din interior, ci din partea camarazilor noştri, care continuau să tragă ca bezmeticii.

Am urlat în staţie, dar cred că, din cauza zgomotului intens, declanşat de pistoalele şi puştile-mitralieră, nu puteam fi auzit. Ajunsesem sub acoperiş şi, cât timp „ai mei” nu încetau focul, eram într-un pericol permanent.

Abia după câteva minute am prins un moment de respiro, când îşi schimbau, probabil, încărcătoarele şi am răcnit în staţie consemnul de încetare a focului. Poate că Alexei şi Dimitris apucaseră să intre în casă şi ar fi fost al naibii de caraghios să scăpăm de focul musulmanilor, ca să fim lichidaţi de propriii noştri camarazi.

— E-n regulă, soldat, am auzit în cască vocea maiorului Pavlovici. Vom executa foc deasupra clădirii. Când ai terminat, daţi semnalul!

Ceea ce era o altă măsură de prevedere. Sigur, aş fi putut să comunic şi prin staţie terminarea misiunii şi capturarea clădirii, sau să apar la fereastră şi să le fac semne vesele. Dar exista, deopotrivă şi posibilitatea ca în staţie să fi vorbit un musulman care să-mi fi făcut felul, sau să fi fost adus mort de-a binelea în cadrul unei ferestre şi mânuit ca pe o marionetă, să le fac celorlalţi semne ca să vină neacoperiţi spre clădire.

O ferestruică practicată în acoperişul de ţiglă al vilei nu prezintă vreo dificultate pentru un profesionist. Cârligul interior cedă sub lama cuţitului meu Teck[39], de care nu mă despărţeam niciodată. Podul părea destul de încăpător ca să poată adăposti un regiment de fesuri roşii. Nu era însă cazul. Doar mobilă veche, cufere, aparate casnice scoase din uz şi o grămadă de cutii din carton.

Nici uşa nu era de natură să mă descurajeze. Lucru destul de curios, podul se afla la acelaşi nivel cu etajul, care se dovedi a fi un fel de semimansardă.

Băieţii nu se aşteptau să fie surprinşi la locul muncii. Erau trei ieniceri care trăgeau de mama focului, de-ţi venea să crezi că ăsta era singurul lucru care-i mai putea menţine în viaţă. Mi-am armat AKM-ul şi am urlat în sârbă:

— Culcat şi mâinile la ceafă!

Evident, a fost o tâmpenie să încerc s-o fac pe cavalerul şi să nu trag fără somaţie, tâmpenie pentru care, sunt convins, colonelul Schroder, în ar fi pus să curăţ latrinele până la expirarea contractului, dacă ar fi aflat.

Cei trei luptători s-au întors ca la comandă, cu armele îndreptate spre mine, dar n-au mai apucat decât să suspine. AKM-ul a prins să latre şi, într-o secundă, tuciurii erau blindaţi cu mai mult plumb decât un depozit de muniţii.

M-am uitat în jos, din capul scărilor. Alexei îşi încărca pistolul de semnalizare. Îşi aruncă privirea spre mine şi mi se adresă cu o voce scoasă atunci de la anticariat:

— Te-am auzit când i-ai somat! Cine dracu' te crezi? Poliţist în razie? Adu-ţi aminte că ne aflăm în plin război!

— Bine, bine! i-am răspuns. Poate nu te-apuci să trăncăneşti mai departe.

Rusul mormăi ceva pe limba lui şi-şi armă pistolul. Dar un alt zgomot, venit din spatele meu, mă făcu să mă întorc fulgerător. Un puşti de nici zece ani pusese mâna pe pistolul unuia dintre musulmanii morţi şi-l îndrepta acum spre mine.

— Aruncă-l! am strigat. Aruncă pistolul!

Puştiul nu păru să priceapă, sau pur şi simplu nu-i păsa de ce-ar fi putut să se întâmple.

O clipă, m-am revăzut cu un pistol de jucărie îndreptat spre directorul orfelinatului în care crescusem. Directorul nu scăpase niciodată ocazia să-mi administreze pedepsele cele mai grele, un sadic care, de altfel, a sfârşit înecat cu capul într-o budă.

Dar numai o clipă.

Puştiul din faţa mea apăsă pe trăgaci şi glonţul îmi vâjâi pe lângă ureche. Am tras şi eu aproape instinctiv, dar o mână invizibilă mi-a ridicat arma şi rafala a ciuruit tavanul încăperii. Am azvârlit cu automatul spre micul luptător, lovindu-l în burtă şi răsturnându-l la pământ, după care m-am aruncat peste el şi i-am prins mâinile la spate.

A vrut să mă muşte, dar l-am trimis cu o labă în ţara viselor. Oricum, mai bine decât mort. L-am târât într-o debara şi am îndepărtat armele din preajmă. De multe ori, cel pe care nu-l laşi să moară, nu te lasă să trăieşti.

Pe cer s-au înălţat trei stele verzi, semn că plutonul nostru putea să-şi continue înaintarea. Ici-colo, câte un trăgător izolat încerca să ne mai ţină calea, dar nu făcea decât să ne întârzie pentru scurtă vreme.

Luptele grele se dădeau în centrul enclavei, unde sârbii pătrunseseră cu blindate uşoare şi transportoare pe şenile. Se trăgea ca la balamuc şi gloanţele zburau în toate părţile, ca ţânţarii atacaţi de insecticid.

Am ajuns la marginea cartierului şi tocmai ne pregăteam să pieptănăm un parc din apropiere, când Gil a făcut un pas greşit şi o mină ascunsă i-a sfâşiat piciorul stâng. I se vedea osul, iar bucăţile de carne rămăseseră atârnate de câteva fâşii de piele. Caporalul a pălit şi a leşinat.

Am urlat în staţie:

— Doctor! La dracu'! Trimiteţi repede un doctor! Caporalul Sheperd a călcat pe-o mină! Recepţie! Cer un doctor!

— Unde te afli? răbufni vocea colonelului Schroder.

M-am uitat în jur şi am citit pe prima plăcuţă agăţată de un zid:

— Strada Cosak, la capăt este un parc.

— Rămâi acolo cu caporalul Sheperd. Restul îşi continuă patrularea. Acordă-i primul-ajutor până la sosirea medicului!

Asta-i bună! Ce prim-ajutor îi poţi acorda unui tip care are piciorul făcut zob?! I-am prins două garouri ca să-i opresc sângerarea şi i-am făcut o injecţie cu morfină. N-a fost de-ajuns. A trebuit să-i mai torn pe gât şi o jumătate de sticlă de votcă, ca să-l readuc la viaţă.

Gil a deschis ochii şi m-a privit ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima dată:

— Tu eşti? Ce s-a întâmplat? Nu cumva am călcat pe-o mină?

— Ai ghicit. Stai liniştit, îi zisei, doctorul e pe drum. Nu-i chiar atât de grav.

— Asta înseamnă că mi-a mai rămas ceva din afurisitul de picior!

— Dacă ai noroc, rămâi cu el întreg, îl minţii eu.

Nici un doctor de pe lumea asta nu i-ar fi putut pune piciorul la loc. M-am întors spre Alexei şi am urlat:

— Căraţi-vă, ce mai staţi? N-aţi auzit ordinul colonelului Schroder, domnule locotenent?! O să vă ajung din urmă.

Gil devenise mai palid ca luna în ceaţă. Sângera în continuare, cu toate măsurile mele de prim-ajutor şi gemea ca o femeie care nu poate să. Nască. I-am dus sticla la gură, dar, înainte de a apuca să tragă un gât, a leşinat.

— Trezeşte-te, domnule caporal Sheperd, urlai eu, trăgând de el cu toată puterea. Încă n-ai primit permisiunea să mori. Soldatul Florin Zamfir îţi ordonă să te trezeşti!

Părea să-şi revină şi şopti abia auzit:

— Du-te dracu'! Măcar acum când mor, să nu-ţi mai aud glasul împuţit!

I-am strâns şi mai tare garourile şi l-am frecat pe frunte şi la încheieturi cu votca rămasă. Asta parcă i-a făcut ceva mai bine.

Când am auzit sirena ambulanţei, m-am închinat şi am răsuflat uşurat. Mi-am armat pistolul meu Carpaţi pentru orice eventualitate. Nu era nevoie. După colţul parcului, a apărut în viteză un Volkswagen Passat, cu două cruci albastre desenate pe portiere şi un girofar mobil.

A oprit drept în faţa noastră şi doi brancardieri, urmaţi de un medic, s-au grăbit să-l ia în primire pe caporal.

Medicul făcu un control rapid şi-i lăsă pe brancardieri să-l depună pe targa din maşină.

— Vrei să vii cu el? mă întrebă medicul.

— Nu-i nevoie. Unde-l transportaţi?

— Deocamdată, la spitalul de-aici, pentru prima intervenţie. Trebuie însă să-l ducem în spatele liniilor, după aceea. O să afli toate detaliile de la mine. Sunt doctorul Vuk Rbici, mai zise el, sărind în ambulanţa care se îndepărtă în viteză.

Mi-am repetat de câteva ori numele în minte şi am luat-o pe urmele plutonului. După calculele mele, nu avea cum să fie la o distanţă prea mare de punctul în care mă aflam.

Dincolo de parc, începea câmpul, drept care am fost nevoit s-o iau pe partea dreaptă şi să fac un ocol de vreo doi kilometri ca să ajung din nou la periferie. Eram încordat ca un arc. Moartea putea veni de oriunde. Din pământ, din cer, dintr-un copac sau dintr-o căpiţă de fân.

Am intrat destul de adânc în oraş, dar nici urmă de camarazii pe care-i căutam. Iar staţia n-o puteam folosi decât în cazuri de maximă necesitate, căci puteam fi oricând interceptat şi localizat. Am coborât pe o străduţă pietruită, nu mai lată de-un metru şi am dat într-o piaţetă cu un scuar în mijloc.

Am simţit că mi se face rău şi m-am sprijinii de zid, inhalând puternic tot aerul din jur.

Piaţeta era plină de trupuri omeneşti, zeci, poate sute, sfârtecate şi aruncate de-a valma. Copii, femei, bătrâni căzuţi unii peste alţii, ca într-o imagine de coşmar. Văzusem multe în viaţa mea, dar niciodată o asemenea grozăvie. Un masacru în toată legea. Din cadavre încă se mai ridicau aburi, dovadă că măcelul avusese loc cu puţin timp înainte.

Am vărsat cu râvnă şi m-am potolit cu restul de votcă din sticlă. Am dat s-o iau la picior, când un uruit cunoscut îmi ajunse la urechi.

„Tancuri”, m-am gândit.

Am sărit în prima gaură de subsol şi am rămas în aşteptare. Nu erau tancuri, ci două Fadrome, însoţite de câteva basculante Kamaz.

Imensele excavatoare trecură imediat la lucru, încărcându-şi cupele cu cadavre şi aruncându-le în basculante, de parcă ar fi fost manechine şi nu oameni care, cu puţin timp în urmă, fuseseră vii.

O grupă de sârbi îmbrăcaţi în combinezoane negre şi cu cagule pe cap supravegheau în tăcere operaţiunea de încărcare. Cadavrele luau, probabil, drumul unei gropi comune, fără însemne, care să ascundă urmele genocidului.

Şi, ca şi altă dată, oficialităţile se vor grăbi să dea vina pe grupările paramilitare care bântuiau prin zonă. Am rămas în ascunzişul meu, până când o tulumbă de pompieri a spălat piaţeta de sângele mai gros ca noroiul şi după încă o jumătate de oră am sărit afară şi am reluat căutarea camarazilor.

Se înserase, când am dat peste ei într-un mic restaurant, situat în partea de nord a enclavei Srebenica. Aveau în faţă o mulţime de platouri pline cu bunătăţuri, stropite din belşug cu licoarea bine cunoscută.

— Ai venit? întrebă Colosul, cu gura plină, luptându-se cu o halcă de carne barosană. Crezusem că ai mierlit-o! Mai adăugă el amabil, îndesându-şi friptura pe gâtlej cu o înghiţitură zdravănă de vin.

Băieţii dăduseră peste un adevărat depozit de alimente şi, cum nu era picior de cârciumar prin zonă, nu ezitaseră să se servească singuri.

— Vino şi bagă şi tu în tine, valahule! urlă Attila, făcându-mi loc lângă el, pe bancheta tapiţată cu imitaţie de piele.

— Bine, bozgore, vin, îi răspunsei, trântindu-mi automatul pe masă.

Colosul îl îndepărtă cu o mişcare din inelar, azvârlindu-l în celălalt colţ al salonului.

— Poartă-te civilizat, mă sfătui el. Te afli într-un restaurant, în compania unor domni respectabili. Dacă te-ai obişnuit cu cârciumile tale sordide, n-ai decât să te duci la bucătărie şi să mănânci cu servitorii!

Drept încheiere, trase o râgâitură atât de violentă, încât puteai bănui că s-au rupt tăriile Cerului.

M-am pus pe înfulecat, deşi, după cele văzute, îmi cam pierise pofta de mâncare. Dar pentru un soldat, mâncarea şi somnul sunt două lucruri la care nu are voie să renunţe, orice s-ar întâmpla.

O sticlă cu vin roşu îmi schimbă perspectiva pesimistă asupra vieţii. La urma urmelor, nu semnasem contractul ca baby-sitter, ci ca mercenar.

— Băgaţi în voi tot ce mai e pe-aici de halit şi de băut, căci într-o jumătate de oră o întindem, ne spuse Ostraniţa, consultând un petic de hartă. Trebuie să facem joncţiunea în zona I. La ora asta, oraşul e complet cucerit. Dacă nu dispărem într-un timp record, ne vom întâlni cu cei din FORPRONU sau cu cei de la Crucea Roşie Internaţională, veniţi să-şi bage nasul pe-aici.

Din fundul salonului apăru o bătrânică, înfăşurată într-un şal cât o husă de tanc şi prinse să ridice platourile şi sticlele goale.

— E soacra patronului, făcu Colosul prezentările; Iusuf, sau cum îl cheamă pe mahăr, a şters-o în cea mai mare grabă când a auzit că vin prietenii lui, sârbii şi a lăsat-o pe ea să-i păzească bunurile. Este, hoaşcă bătrână? urlă el, trăgând-o de şal.

Bătrânica se grăbi să dea din cap, arătându-şi gura ştirbă şi dispăru cu vasele în bucătărie. Attila sări peste mine şi, cu un rânjet de hienă, o luă pe urmele femeii. Nici unuia dintre noi nu i-ar fi trecut prin cap ce avea ungurul de gând să facă, drept care nici nu i-am dat atenţie, continuându-ne chiolhanul într-o atmosferă amicală.

Alexei îl schimbă pe Dimitris, care o făcuse până atunci pe santinela, iar grecul se repezi hămesit la platourile rămase.

— Aţi fost în stare să topiţi totul, icni el, gata să se înece cu o pulpă de curcan.

— Se poate muri dintr-o chestie ca asta, prezise Colosul, privindu-l cu interes. Am avut un prieten care s-a înecat cu un os de pui. Un simplu os de pui. Eram la *Un rahat pe băţ* şi tocmai trecusem la a zecea ladă cu bere. Omul a vrut să ne demonstreze cât de deştept e câinele lui şi cât de frumos prinde potaia oasele pe care i le aruncă stăpânul. Doar că stăpânul nu avea botul unui doberman, aşa că osul i-a alunecat şi i s-a oprit exact în gâtlej. A murit sufocat în douăzeci de secunde.

Grecul nu arăta foarte încântat de subiectul discuţiei şi, drept represalii, dădu drumul unui pârţ nervos.

— Manifestări de boşiman, catalogă Colosul, de parcă niciodată în viaţa lui n-ar fi avut îndrăzneala să se manifeste într-un asemenea mod. Bagă pe gură şi scoate pe cur. Tipic popoarelor semicivilizate din Balcani.

— Mă pupi! replică Dimitris, repetând figura.

Alexei Ostraniţa reveni şi ne cuprinse cu privirile lui de cloşcă neciocănită la timp.

— Hai, copii, s-a făcut vremea! Unde dracu' a dispărut Attila?!

Ca la un semnal, pe uşa din spatele tejghelii apăru ungurul, trăgându-şi în sus brăcinarii şi închizându-şi centura textilă.

— Unde-ai fost urmaş al hunilor?

— La budă, zise neglijent Attila. Sau între timp s-a dat un ordin de zi prin care se interzice căcarea pe timpul executării contractului?

Alexei îi privi mâinile pătate de sânge şi-mi făcu semn. Am deschis uşa bucătăriei şi am văzut-o pe bătrână întinsă cu faţa în jos pe plita cuptorului unde se prepara mâncarea. Avea fusta ridicată peste cap şi dintre pulpele zbârcite i se scurgea un firişor de sânge.

— De ce-ai omorât-o? întreba rusul, îndreptând ţeava Naganului spre Attila.

— N-a vrut să stea! ţipă ungurul, cu sclipiri de nebunie în ochii lui galbeni-verzui. Şi apoi, era o musulmană. Doar n-o să mă împuşti acum pentru că am mătrăşit un musulman.

— Tu o faci cu babele? se minună Colosul, fără să acorde nici cel mai mic interes asasinatului.

— Suntem soldaţi, nu ucigaşi! conchise rusul. Soldaţi aflaţi la ordin, soldaţi care ucid numai la ordin.

— O să-i întreb pe colonelul Schroder şi pe maiorul Pavlovici ce părere au despre atitudinea ta, locotenente! cotcodăci excitat Attila.

— Până una-alta, eu sunt comandantul grupei şi te pot împuşca pentru nesupunere, spuse Ostraniţa, lovindu-l pe neaşteptate în figură cu ţeava

pistolului-mitralieră. Marş afară! Vei fi avangarda grupei până la punctul de întâlnire. Cu puţin noroc, ai putea să te alegi cu un glonţ în ţeastă.

Szucs Attila îşi şterse calm sângele de pe mutră, dar ochii lui, dacă ar fi putut să ucidă, ar fi ucis în aceeaşi clipă.

Alexei îşi apropie faţa la câţiva centimetri de nasul spart al ungurului şi răcni pe neaşteptate:

— Ai înţeles ordinul, soldat?

Cutremurat, parcă, de un curent electric, Attila luă poziţia de drepţi şi urlă la rândul lui:

— Da, domnule locotenent!

— Repetă-l!

— Soldat Szucs Attila pentru avangarda grupei, domnule locotenent!

— Executarea!

— Am înţeles, domnule locotenent!

— Am înţeles, domnule locotenent, să trăiţi!

— Am înţeles, domnule locotenent, să trăiţi!

O impecabilă întoarcere de stânga-mprejur şi iată-l pe ungur deschizând drumul camarazilor săi. Nu era o misiune de invidiat, dar n-am apucat să mă bucur de răul altuia, că Alexei m-a şi trimis să iau date despre starea caporalului Sheperd.

Când am ajuns la spital, doctorul Rbici tocmai dădea să iasă din sala de operaţii, cu un lighenaş în mână. Am aruncat o privire şi stomacul mi-a ajuns din nou la gât.

— Asta e! îmi spuse el, de parcă ar fi continuat o discuţie mai veche. Se poate şi cu o proteză. Azvârli într-un tomberon bucata de gambă strivită şi continuă: Am una donată de Medicii Fără Frontiere. Elveţiană. Mai bună decât un picior adevărat.

— Treaba aia, zisei eu, arătând spre tomberon, e a caporalului Sheperd?

— Da, confirmă doctorul. Dar nu e singurul. De dimineaţă, am mai amputat trei antebraţe şi cinci picioare. Caporalul tău se poate considera norocos. Peste o lună, va fi apt de luptă.

L-am urmat pe Rbici într-un fel de cabinet, placat în întregime cu faianţă. Turnă dintr-o sticlă fără etichetă în două pahare de laborator şi-mi întinse unul.

— Dacă mai întârzia cinci minute, pierdea tot sângele. Noroc cu tine, că i-ai pus garoul. Ar trebui să-ţi mulţumească fiindcă i-ai salvat viaţa.

Am dat peste cap paharul cu votcă şi l-am aşezat pe masa de tablă.

— Doctore, trebuie să plec.

— Bine, soldat! Raportează-le alor tăi despre caporal şi spune-le că mâine va fi transportat la spitalul din Pale.

Când să plec, m-am întors şi i-am întins mâna.
— Îţi mulţumesc, doctore!
Vuk Rbici se uită la mâna mea ca şi cum s-ar fi pregătit să mi-o amputeze şi zâmbi într-un chip misterios.
— Cam melodramatic, nu?
Ne-am luat rămas-bun, am salutai şi am ieşit.
Gil îmi salvase o dată viaţa[40]. Acum eram chit.
Într-un război însă, aşa ceva se întâmplă foarte des între camarazii de arme. Aici, fiecare lucru are cu totul alte dimensiuni. Cu totul alte sensuri, decât pe timp de pace.
Nici măcar moartea nu face excepţie de la această regulă.

IV

De vreo doua săptămâni nu făceam altceva decât să „curăţăm terenul”. Musulmani şi croaţi, refugiaţi sau rămaşi pe la casele lor, toţi de-a valma, erau fie deportaţi, fie, de cele mai multe ori, ucişi cu sânge rece şi aruncaţi în gropi comune. Un război sălbatic, în care se plăteau poliţe vechi de zeci şi chiar sute de ani.

Vestea că vom merge la Sarajevo, să instruim un detaşament de sârbi în mânuirea unor tipuri noi de lansatoare de rachete ruseşti, ne-a mai înveselit un pic.

— Cunosc în Grbovica[41], zise Dimitris, o căsuţă cu fetiţe nostime şi pline de zel.

— Or mai fi şi acum, cu luptele astea? întrebă precaut Colosul, păstrând o undă de speranţă în glas.

— Bineînţeles, făcu competent grecul. Ai mai văzut tu război fără votcă şi fără curve?! Ba, din câte am auzit, au primit marfă nouă din Ucraina şi România. Pentru Căştile Albastre. Trebuie şi ăia să trăiască, nu?! Mai ales că au o grămadă de bani.

Camionul Kamaz de tip militar ne hurducăia şi ne scutura ca pe nişte covoare scoase la bătut, dar vestea cea bună a avut darul să ne sustragă de la neplăcerile drumului.

— Atunci, e vorba despre fofoloance de nota zece! strigă voios Colosul, cu ochii lucindu-i de poftă. Mi-ar prii o unguroaică. Asta nu stă nici un minut „pe loc repaos”. Ultima pe care am întâlnit-o, Erji parcă-i spunea, mi-a tras boaşele peste urechi. Când am ieşit de la ea, arătam ca un marinar beat pe puntea unui vapor în plină furtună! Şi tipa era la sfârşitul zilei de muncă!

— Îţi plac unguroaicele, ai? zise Attila cu un zâmbet unsuros, întins pe buzele lui groase şi incredibil de senzuale.

— Da, oricum mai mult decât ungurii. Şi să aibă sub douăzeci de ani, preciză Colosul, aruncându-ne priviri cu tâlc.

— Eu unul sunt nebun după românce şi finlandeze. Două femei am iubit cu adevărat în viaţa mea, pe Roxana din Suceava, care era studentă la Poznan şi pe Liisa din Turku.

— Eşti într-o parte, interveni Jack. La bordel nu mergi să visezi, mergi să regulezi. Doar nu te duci la cârciumă, ca să asculţi predica unui popă!

— Pentru voi, relaţia cu o femeie trece numai prin sculă, zise scârbit rusul. La mine, în primul rând prin inimă.

Colosul se uită la el, aşa cum s-ar fi uitat la un viţel cu cinci picioare dintr-un muzeu de ştiinţe naturale şi indignat, trase un vânt.

— Păreai un om normal. Probabil că între timp s-au căcat ciorile în capul tău.

Dimitris îşi scosese pistolul lui antic şi prinse să-l cureţe cu vergeaua AKM-ului, captură de război. Îl ţinea cu sfinţenie de patul încrustat în sidef şi chihlimbar, iar ochii lui căpătaseră o culoare ciudată, gri-închis.

— N-aş fi crezut vreodată că tunul ăsta va continua să-şi facă datoria şi după sute de ani, zise vesel Attila. Trage mai precis ca un Colt şi face mai mult zgomot decât o baterie de mortiere. Turcaleţii au rămas înlemniţi numai când l-au văzut.

Grecul râse şerpeşte şi continuă să-şi cureţe arma străveche.

— Ai omorât destui cu puşcociul tău, este? mai zise Attila.

— Destui, răspunse Dimitris. Numai în Srebenica vreo zece.

— Când i-am prins la înghesuială, ai? răcni Colosul, cu o expresie de fericire întipărită pe chip.

Dintr-o dată, mintea mi se lumină şi întrebai cu îndoială în glas:

— Nu cumva voi sunteţi autorii măcelului din piaţă?

— Care piaţă? se răţoi americanul. Există multe pieţe şi în toate au avut loc mici evenimente. În timp ce tu îi ţineai plosca domnului caporal, noi luptam cu arma în mână împotriva duşmanului nemilos.

— Nu te aprinde, mă linişti Alexei. Sârbii i-au masacrat. Au tras cu mitralierele de pe elicoptere în coloanele de refugiaţi. Noi am jucat doar rolul cowboy-lor, *diadia,* am ţinut vitele să nu se depărteze de turmă şi le-am mânat la tăiere.

— Eu tot nu te-nţeleg, valahule, se stropşi Attila, scuipând peste oblonul camionului, tu ai fost trimis aici de o organizaţie de caritate sau faci parte din Armata Salvării?

M-am stăpânit cu greu să nu-l pocnesc peste mutra lui de ucigaş şi i-am aruncat printre dinţi:

— Transmite-i salutări lu’ mă-ta din partea mea. Dacă a reuşit să nască mutanţi ca tine, mai mult ca sigur va intra în *Guiness Book.*

Lucrurile ar fi luat cu siguranţă o întorsătură neplăcută, dacă uriaşul camion n-ar fi oprit şi n-am fi auzit ordinul de debarcare.

Ne aflam în zona sârbească a oraşului Sarajevo şi, dacă n-ar fi fost. Câteva blocuri şi case care arătau mai rău ca la cutremur, am fi zis că nu ne aflăm încă în buricul conflictului. De pe culmea dealului, unde se oprise camionul, puteam vedea o bună parte din oraş.

Oamenii mergeau liniştiţi pe stradă, îşi făceau cumpărăturile, îşi scoteau copiii şi câinii la plimbare, maşinile circulau ca în vremurile normale şi, cum se brodise să fie o zi cu soare, atmosfera părea ca a unui orăşel de provincie din sudul Italiei.

Ne-au cazat într-un cort cât un hangar şi am făcut imediat cunoştinţă cu „elevii” noştri. Aproape toţi erau tineri. Nu aveau mai mult de douăzeci şi cinci de ani. De parcă noi am fi fost nişte boşorogi!

— Liber până mâine după-amiază! La ora paisprezece sosesc lansatoarele. Vă vreau aici la douăsprezece. Puteţi coborî în oraş, dar nu mai departe de „Aleea trăgătorilor izolaţi”[42].

Pavlovici se întoarse şi dispăru într-un mic adăpost, săpat în pământ. Mai mult ca sigur că avea întâlnire cu câteva ţigări cu opiu.

— Din câte mai cunosc, zise Dimitris, căsuţa de care v-am vorbit s-ar afla chiar în zona noastră.

Ne-am interesat la un sârb mai bătrâior şi am aflat că stabilimentul fusese scos din funcţiune de o rachetă trasă aiurea, dar că, în schimb, la linia de demarcaţie se deschisese ceva asemănător. Diferenţa consta în preţuri, susţinea el, care erau mult mai pipărate.

— Ai fost acolo? întrebă practic Colosul. Cum se prezintă personalul de serviciu?

Sârbul nu înţelese imediat la ce se referea Colosul, dar gestul acestuia îl lămuri pe deplin.

— Nu ştiu. Eu n-am intrat.

— Te-ai oprit în faţa uşii? se indignă Dimitris. Sau greşiseşi drumul şi voiai să te duci la biserică?

Am fost puşi în gardă că bordelul lucrează mascat şi că deserveşte toate forţele aflate în conflict, inclusiv FORPRONU.

— Minunat, exclamă Alexei, iată un teren propice pentru ducerea unor tratative ce s-ar putea încheia cu mai mult succes decât cele de la Geneva.

— Să nu mai pierdem timpul, propuse Colosul. Vom forma o comisie de anchetă, care va constata toate treburile astea la faţa locului şi va întocmi un raport detaliat pe această temă.

Bineînţeles că se autopropuse şeful de necontestat al comisiei şi, luându-şi rolul în serios, începu să ne distribuie funcţiile.

L-am lăsat să clămpănească de unul singur şi am dat buzna afară. Sârbul cel bătrâior se învoise să ne conducă în schimbul a douăzeci de dolari şi iată-ne tropăind nerăbdători, ca nişte elevi la prima lor incursiune de acest fel, spre casa cu promisiuni.

— La întoarcere, să urmaţi exact acelaşi drum, ne sfătui sârbul. Dacă vă abateţi, puteţi deveni ţinte pentru trăgătorii izolaţi. Nimeni nu ştie din ce loc trag şi de care parte sunt. Trag să omoare şi să întreţină panica. Îl depistasem o dată pe unul şi am încercat să-l prindem, dar blestematul se înconjurase cu un cerc de mine. Când am reuşit totuşi să ajungem la bârlog, plecase de mult. Tipii îşi schimbă foarte des locul. Mă întreb dacă uneori nu se şi împuşcă între ei.

Casa cu fetiţe era, de fapt, o clădire cu două etaje, încercuită de un gard solid din beton şi fier forjat. Sârbul croncăni ceva la interfon şi încuietoarea porţii masive clincheni ospitalier.

— Eu vă las aici, spuse sârbul, încasându-şi dolarii. Şi nu uitaţi, la întoarcere, să urmaţi acelaşi drum.

Am pătruns în curte în frunte cu „şeful comisiei de anchetă” şi am sunat la uşa luminată de nişte lanterne ascunse. Aproape imediat, se deschise o vizetă şi doi ochi cât două roţi de caşcaval ne cercetară pe îndelete.

— Sunteţi împreună? întrebă o voce subţirică.

— Bineînţeles, grohăi Colosul, dar am vrea să regulăm separat.

— Livretele! continuă vocea.

— Ce-s alea?

— Livretele voastre!

— Unde dracu’ ne-a dus panarama aia de boşorog? se întrebă Colosul cu voce tare. N-am venit să ne înrolăm, încercă el s-o lămurească pe cerbera din spatele uşii. Prietenul nostru care ne-a condus până aici ne-a explicat că în această respectabilă casă se pol desfăşura activităţi care nu ţin strict de un război. Este vorba, cu alte cuvinte, de ciocăneală.

Uşa se deschise doar atât cât să ne permită să intrăm pe rând. Într-un hol de dimensiunea unui salon de bal, stăteau răspândiţi vreo douăzeci de bărbaţi, singulari sau în grupuleţe, care priveau nişte albume cu fotografii. Din fotografii le zâmbeau damicelele de serviciu, în diferite ipostaze şi cu diferite modele de lenjerie. Tipii se serveau din când în când din sticloanţele aflate la dispoziţie şi schimbau între ei păreri pertinente.

— Trebuie să ştiu de care parte sunteţi, continuă să ne chestioneze purtătoarea vocii subţiri, o bunicuţă numai bună pentru Scufiţa Roşie. Aici vin de peste tot şi nu avem chef de conflicte.

— Sârbi! aruncă Alexei.

— Bine, oftă bunicuţa. O să mergeţi la etajul întâi, camerele din stânga. Dar deocamdată lăsaţi armele la garderobă şi plătiţi pentru o oră. Rămâneţi în salon şi veţi fi chemaţi la timpul potrivit.

— E mai multă disciplină decât în armată, constată competent Colosul.

O luă pe bătrână pe după umeri şi i se adresă confidenţial:

— Armele nu le putem lăsa. Eu unul, de pildă, nu pot s-o fac dacă nu am pistolul în mână.

— Nu mă interesează, guiţă bunicuţa, dând semne de enervare. Dacă nu le lăsaţi, nu intraţi. Aşa procedează toţi şi nimeni nu s-a plâns până acum.

A trebuit să ne conformăm, deşi a despărţi un soldat aflat în război de arma sa e ca şi cum ai încerca s-o faci pe dansatorul pe sârmă fără picioare. Ne dondănirăm puţin din cauza preţului, care era de-a dreptul exagerat, dar bunicuţa ne lămuri că fetele făceau orice la cerere şi, pe deasupra, băuturile erau gratuite. Şi la discreţie.

Asta avu darul să ne liniştească. Ne turnam cu consecvenţă în nişte păhăruţe meschine, ca să ne scoatem banii şi ne întrebam cât vom mai avea de aşteptat.

Din plictiseală, Colosul încercă să intre în vorbă cu un ofiţer dintr-un grup de lângă fereastră, dar acesta îl ignoră total, ceea ce păru să-l înfurie.

— Unde sunt puicuţele? răcni el, în modul său obişnuit. Am plătit şi vrem să trecem la treabă. Nu ne aflăm aici ca să ne zgâim la nişte poze.

Bunicuţa apăru ca din pământ şi se stropşi la uriaş:

— Soldatule, ţi-am spus să ai răbdare. Dacă se mai întâmplă, am să te arunc afară!

Colosul o măsură cu de-amănuntul pe bunicuţa din poveste, mintea lui refuzând să priceapă cum s-ar putea pune în practică ameninţarea. Se potoli, totuşi şi, smulgând o sticlă de whisky din faţa unor tipi cu berete şi lavaliere roşii, o duse direct la gură, golind-o fără ezitare. O puse apoi frumos la loc şi râgâi discret.

— Păhăruţele astea nu-s bune nici pentru untură de peşte, îi lămuri el pe cei doi rămaşi cu gura căscată.

Tămbălăul se porni în clipa în care am confundat camerele ce ne erau destinate cu cele rezervate Căştilor Albastre.

Colosul nu voia de nici un fel să renunţe la o blondă superbă, care avea pe ea doar un sutien negru şi nişte cizme până la genunchi şi care trecuse imediat la treabă. Cu toate că gâfâia din greu, americanul îşi regăsi suflul să poată striga către cei doi ofiţeri înţepeniţi în cadrul uşii:

— E ocupat, nu se vede? Doamna şi cu mine avem de lămurit unele neclarităţi. Căutaţi-vă camerele voastre şi nu mai deranjaţi oamenii paşnici pentru orice rahat.

N-a fost chip să-l urnească nimeni până nu şi-a dus sarcina la bun sfârşit. Icnea şi chirăia ca un armăsar la prima lui iapă, neluând-o în seamă pe bătrâna care, ajutată de un soldat înarmat până-n dinţi, încerca să-l tragă afară din cameră.

Blonda râdea ca o smintită de ineditul situaţiei, aplecându-se şi mai mult cu spatele spre uriaş.

— Mă rog, să admitem că am greşit camera, spuse într-un târziu Colosul, trăgându-şi mulţumit pantalonii şi încheindu-şi prohabul. Orice om este supus greşelii, doar din greşeli învăţăm, nu-i aşa? Acum vom îndrepta această eroare regretabilă, continuă Colosul, luând-o pe bunicuţă la subsuoară şi scoţând-o pe culoar. Hai să vedem în ce odaie trebuia de fapt să intru.

Bunicuţa era în pragul unei crize de isterie. Se apucă să înjure în toate limbile pământului, făcându-l pe american să priceapă, printre picături, că îşi luase tainul şi că putea face paşi. Altfel, mai scuipă ea, soldatul înarmat o să-l transforme pe impertinent într-o sită banală.

— Nu-i corect, consideră Colosul, strângând-o puţin de gât pe patroană. Am plătit pentru o oră. E adevărat că am greşit şi sunt de acord să-mi scazi zece minute, dar nu poţi să procedezi aşa.

Slăbi strânsoarea cu exact o secundă înainte ca bunicuţa să-şi dea duhul.

— E a ta, adăugă uriaşul, întorcându-se spre Attila, care fusese şi el îndrumat către altă cameră.

În acelaşi moment, în colţul opus al etajului se porni un alt scandal. Alexei, care era un rafinat, stătea încă la un pahar de destăinuiri cu aleasa inimii sale, când uşa se trânti de perete şi-şi făcu apariţia un colonel cu beretă albastră.

— Afară! se adresă el rusului, apucându-se să se descheie la tunică. Ţi-a expirai timpul.

— Trebuie să fie o greşeală, încercă Alexei să rămână politicos. Eu abia am început.

— Afară! insistă colonelul, scoţându-şi cizmele şi pantalonii. Pe biletul meu scrie ora cinci după-amiază. E ora cinci.

— Şi la mine scrie tot atât, zise Alexei, întinzându-i biletul la control.

Colonelul rămase cu ciorapii în mână, uitându-se aiurit la biletul rusului.

— Da, ai dreptate, admise el, fără să observe că era trecută cu totul altă cameră. Până şi la bordel te loveşti de birocraţie. Acum, asta e! Având în vedere că eu sunt mai mare în grad ca tine, eliberează ringul.

Alexei ajunsese însă la capătul răbdării. Îl prinse pe ofiţer într-o figura complicată de Shaolin şi-i îndesă în gură ciorapii care nu străluceau de curăţenie. Un şut în fund şi colonelul se trezi proiectat peste balustrada culoarului, aterizând pe o canapea de la parter.

Soldatul aflat pe post de bodyguard dădu să se repeadă spre locul conflictului, dar Colosul se dovedi, ca întotdeauna, mai iute. Îi trânti un pumn în ţeastă, turtindu-i capela şi trimiţându-l rapid în lumea lui Morfeu.

Astfel, atmosfera începuse să se învioreze. Fetele ţipau, unele excitate, altele isterizate, clienţii din sala de aşteptare dădeau semne de nervozitate, pe când câţiva de-ai noştri se băteau ca nişte chiori cu ofiţerii care-şi cereau dreptul la cameră. Colosul şi Dimitris se puseseră spate în spate şi împărţeau cu dărnicie pumni şi palme, fără să se mai complice cu cine ştie ce figuri de arte marţiale. Alexei închisese cu grijă uşa, pornind să-şi continue activitatea începută, în timp ce Attila o controla expert pe sub fustă pe bătrânica noastră, care-şi revenea încet, dar sigur, la viaţă.

În numai câteva minute, bătălia ne-a fost favorabilă. Cu un răcnet de triumf, Colosul intră val-vârtej în camera pentru care plătise şi, fără nici o altă introducere, o aruncă în pat pe diva ce încerca să-şi refacă faţada deteriorată. Dimitris îşi pierduse în încăierare biletul, dar, sătul de atâtea formalităţi, prinse prima femeiuşcă apărută în cale şi se prăbuşi cu ea direct pe mocheta de pe culoar.

Cât despre mine, am fost înşfăcat de două dameze şi dus în baia de la capătul holului, unde m-au azvârlit fără ezitare în cada uriaşă, plină cu apă fierbinte şi spumant. Nu înainte însă de a-mi rupe şi bruma de lenjerie de pe mine. Aduseseră şi o sticlă de şampanie şi cred că nu mă mai simţisem de mult atât de fericit ca în cele zece minute care au urmat.

Zece minute, căci un binevoitor telefonase unde trebuia şi putusem auzi cu urechea liberă tropăitul bine cunoscut al cizmelor celor din Poliţia Militară. Am dat semnalul de alarmă, dar era prea târziu. Gaborii blocaseră toate ieşirile şi mitralierele lor Thomson ne ţineau la respect.

Ne-au lăsat să ne îmbrăcăm şi ne-au împărţit pe căprării, după criteriul apartenenţei la o armată sau alta. Pe noi ne-au lăsat să plecăm, ba chiar ne-au înapoiat şi armele.

La întoarcerea în tabără, tot sârbul cel bătrâior ne-a explicat minunea: exista o convenţie tacită ca, pe teritoriul bordelului sau al oricărei cârciumi, nici unul dintre combatanţi să nu se amestece în ciorba celuilalt.

— De raportat, v-a raportat sigur la ai voştri, aşa că, dacă e să luaţi o pedeapsă, de-aici o s-o luaţi, continuă el.

Peste noapte, poziţiile sârbeşti au fost ţinta unui tir de obuze care a durat neîntrerupt două ore. Ceva mă făcea să cred că ofiţerii care o luaseră pe coajă la stabiliment îşi vărsau amarul în felul lor. Sârbii nu ezitară nici ei să bombardeze, drept răspuns, poziţiile musulmane.

Un război absurd, veţi spune. Dar care război nu este absurd? Nevoia de agresivitate a fost întotdeauna mai puternică decât nevoia de protecţie.

După trei zile, „elevii” noştri învăţaseră lecţia şi altădată invidiatul Sarajevo deveni, în scurt timp, compătimitul Sarajevo.

— M-am născut aici, ne mărturisi în ziua plecării sârbul cu care ne împrieteniserăm. Aici m-a prins şi războiul cu nemţii şi blocada ruşilor din timpul lui Tito. Dar atrocităţi ca acum n-am văzut niciodată. Locuiam pe strada Bosica, într-o casă construită de bunicul meu din partea mamei. Lângă noi era casa lui Kamel Kadar, un turc tare de treabă. Am copilărit cu băiatul lui, Ahmed. După război şi eu şi Ahmed am intrat în partidul comunist. El a plecat în Germania, la muncă. Era mecanic auto şi încă unul dintre cei mai buni. Eu am rămas acasă şi m-am angajat ca muncitor la fabrica de încălţăminte. Câştigam foarte bine. M-am însurat şi nevasta mi-a dăruit doi copii: un băiat şi o fată.

Sârbul se întrerupse şi sughiţă spasmodic. Nu refuză bidonul întins de Pavlovici şi reluă cu o voce mai înceată:

— Când a izbucnit războiul aici, eram în Moşul[43], unde îi instruiam pe irakieni în confecţionarea de bocanci militari. Îşi deschiseseră o fabrică de furnituri militare. Am adunat toţi sârbii de pe-acolo şi ne-am urcat în primul avion, iar când am ajuns acasă, mai întâi am vrut să-mi îmbrăţişez copiii. Am strigat-o pe soţia mea, Ana, dar mi-a răspuns un vecin. „Du-te”, zice el, „la spital. Ana e acolo.” „Şi copiii?” am întrebat. Nu mi-a răspuns. Am fugit la spital. Aproape că n-am recunoscut-o. Era internată la secţia de psihiatrie. Legată de pat şi de mâini şi de picioare. Când m-am apropiat şi i-am pus mâna pe frunte, a deschis ochii şi a scos un urlet cum nu mai auzisem în viaţa mea. Dinţii îi clănţăneau şi tremura toată, făcând patul de metal să se mişte. În noaptea aia am rămas cu ea, ca să aflu ce s-a întâmplat. Dar spre dimineaţă a făcut congestie cerebrală şi a murit, fără să-mi adreseze nici măcar un cuvânt. Doctorul a fost cel care mi-a povestit grozăvia. Băiatul cel mare al lui Ahmed, care avea paisprezece ani, dăduse buzna cu încă vreo cinci prieteni în casa mea, când Ana era plecată şi… mi-a hăcuit copiii. Când s-a întors Ana, i-a găsit cu degetele de la mâini tăiate şi cu capetele retezate. Fetiţa… fetiţa avea în gură sexul băiatului…

Tăcu o clipă, cât să-şi înghită lacrimile amare şi continuă aparent fără nici o legătură:

— N-am mai văzut de mult nici o pasăre pe cer. Nimic mai normal! Păsările nu pot trăi în Iad.

Sârbul mai trase o duşcă zdravănă şi se repezi pe neaşteptate spre un lansator de rachete. Până să-l oprim, apucă să trimită o serie, dar cine ştie unde-or fi căzut! Lansatorul nu fusese reglat pentru tragere.

Până şi Colosul, care era una dintre cele mai mari bestii de pe suprafaţa pământului, păru impresionat. I-a tras din senin o labă ungurului, aruncându-l pe spate.

— Numai tu eşti de vină, curvă maghiară! urlă el isterizat. Tu şi cu neamurile tale călătoare!

Attila s-a ridicat cu greutate, dar, pe neaşteptate, i-a ars un şut în burtă uriaşului. În sfârşit, după o poveste tristă, urma să vedem un spectacol care să ne mai descreţească frunţile. Dar Pavlovici nu era întru totul de acord cu programul. A tras câteva gloanţe din bătrânul său Mauser la picioarele combatanţilor şi li s-a adresat sfios:

— Mă văd nevoit să vă reamintesc că nu sunteţi în timpul vostru liber. N-am de gând să-mi petrec tot restul vieţii în postura de dădacă, nu pune mâna acolo, nu face aia, nu face ailaltă. Pentru unii ca voi ar trebui date nişte legi.

Şi-a vârât Mauserul în tocul gălbui de piele şi ne-a trecut în revistă. Privirea i s-a oprit, ca de cele mai multe ori, pe figura Colosului.

— Să nu-mi spui, urlă incitat maiorul, că-ţi pare rău de ce-ai făcut şi vrei să-ţi ceri iertare!

— Nu vă spun aşa ceva, domnule maior, confirmă Colosul.

— Dacă ai avea posibilitatea, m-ai omorî, nu-i aşa, soldat? plusă Pavlovici.

— Aşa este, domnule maior, întări americanul, rămânând într-o impecabilă poziţie de drepţi.

— N-o să ai prilejul! Pentru următoarea misiune, îţi prevăd numai cinci la sută şanse de supravieţuire. Dar după cum te cunosc, te-ai cam căcat în scăldătoare, ceea ce te face imun la anumite primejdii.

— Îmi permit să-i atrag atenţia domnului maior că, dacă eu am făcut în scăldătoare, eram mic şi nu ştiam ce fac. Dar alţii, raportez supus, se cacă pe ei la vârste destul de înaintate, când ar trebui deja să se gândească la o pensie liniştită!

— Soldat, ştii ce s-ar întâmpla dacă ţi-aş trage acum un glonţ în ţeastă? se răsti Pavlovici.

— Nu sunt sigur, domnule maior, urlă fericit Colosul. Dar nu cred că m-ar durea vreun pic.

— Presupun că ştii şi de ce nu te-ar durea, spuse maiorul, cu o privire şireată.

— Asta, raportez supus, n-o mai ştiu!

— Pentru că în capul tău e numai vid! Şi vidul nu doare! triumfă maiorul pe un ton care avu darul să stârnească oarece agitaţie în tabără. Grupa a doua se prezintă la mine după masa de seară. Rupeţi rândurile!

După care s-a îndepărtat ţanţoş, ca un cimpanzeu care tocmai îşi lăsase surplusul de spermatozoizi în cea mai apropiată scorbură de cocoţ ier.

Masa nu a fost una dintre cele mai comestibile. Mai ales pentru noi, cei din grupa a 2-a: Colosul, Dimitris Zavitsanos şi cu mine, Pavlovici nu ne chemase

niciodată la el ca să ne decoreze şi nici să ne citeze pe ordinul de zi.

— Ciorba asta nu e bună nici pentru clismă, spusei, golindu-mi farfuria în cea a Colosului, care sorbea ca un hipopotam decis să sece fluviul Limpopo.

Uriaşul s-a oprii brusc din sorbit, a fornăit din nările sale imense şi şi-a trimis o flegmă în propria-i farfurie.

— Ai dreptate, făcu el, repetând gestul meu cu farfuria grecului. Ce gust ciudat! Te rog, amice, se adresă el lui Dimitris, ia câteva linguri şi comunică-ne părerea ta.

Dimitris era însă într-una dintre zilele lui bune. Ne-am dat seama de asta după faptul că nu scosese imediat anticul său pistol, pentru a tranşa lucrurile. Profită de prezenţa prin împrejurimi a bucătarului, în căutare de laude pentru bucatele preparate şi-i turnă conţinutul întregii farfurii în cap.

Nu pot să garantez că bucătarul îşi dorea cu tot dinadinsul un asemenea eveniment, cert e că a scos un sunet aidoma unui motan la poziţia *penis captivus* şi a dus fulgerător mâna la spate. Gestul ăsta a şi declanşat scandalul.

N-a mai apucat să scoată Makarovul din toc. Dimitris i-a prins urechea cu două degete, aşa cum probabil procedase de nenumărate ori cu el directorul şcolii în care învăţase clasele primare şi l-a aplecat cu un gest iute peste masă. Ori bucătarul era prea greu, ori cartilagiile sale erau prea firave, ori gestul fusese prea hotărât, nu se poate şti şi istoria n-o va consemna niciodată.

Rezultatul a fost oricum dezolant: grecul a rămas cu o parte din zgârci în mână, bucătarul a căzut pe spate, probând încă o dată puterea forţei centrifuge şi, ceea ce era cel mai stresant, se apropia ora la care trebuia să ne prezentăm în faţa maiorului Pavlovici.

I-am făcut un semn lui Alexei, care se afla în partea opusă a cantinei şi rusul nu ezită să răstoarne masa peste companionii săi. Diversiunea ne-a folosit. Am dispărut toţi trei şi nu ne am mai oprit decât la o distanţă bunicică.

— Dacă află maiorul şi de asta, ne execută sigur, prezise Dimitris între două gâfâituri.

Colosul îi întinse o sticlă plată de şliboviţă, şutită în învălmăşeala creată şi rase o râgâitură puternică.

— N-o să afle, spuse el, mi-a şoptit mie o păsărică. Chiar azi vom pleca într-o misiune ultrasecretă. Aşa că bucătarul nu-i va putea recunoaşte pe banditii care i-au răvăşit mizerabila lui de cârciumă.

— E timpul, zisei, privindu-mi ceasul. I-am întins sticla aproape goală uriaşului şi am sărit în picioare. Sper să nu ne trimită să dezamorsăm mine, ar fi cea mai împuţită treabă care mi ş-ar întâmpla în ultimii patru ani!

Dar Pavlovici nutrea alte gânduri în ce ne privea.

— V-am ales nu pentru că aş avea ceva personal cu voi. Dimpotrivă, îmi sunteţi chiar simpatici.

De emoţie, Colosul îşi mai turnă un pahar din whiskyul oferit cu generozitate de maior.

— Pe scurt, vom pleca la vânătoare de vânători. Porcii de musulmani, alături de câţiva nemernici de croaţi, trag în ai noştri… vreau să spun, în populaţia civilă sârbă, se corectă el. Avem un soi de hartă a dispunerii lor, dar îşi schimbă foarte des poziţiile. O să ne îmbrăcăm în civil şi o vom face pe locuitorii nevinovaţi.

— Vor trage în noi, observă Colosul, aflat într-unul din rarele lui momente de luciditate.

— Corect, îi dădu dreptate maiorul. Asta şi vrem. Altfel, dacă ar fi să luăm la pieptănat bloc cu bloc, n-am termina nici de Anul Nou. Vom purta veste antiglonţ.

— Ar putea trage la cap, continuă Colosul, profitând de momentul creat. Doar n-o să umblăm în civil şi cu căşti de oţel pe ţeastă!

— Observ că eşti deosebit de grijuliu cu viaţa ta! exclamă Pavlovici.

— Până una-alta, e singura pe care o am, domnule maior, strigă voios uriaşul şi ceva mă face să cred că voi rămâne numai cu ea!

— Nu-i nevoie să stăm ca sperietorile de ciori în tirul lor. Pentru franctirorii pe care-i vânăm, orice amănunt poate deveni un criteriu în alegerea victimei. Cum ar fi, de exemplu, vârsta omului. Cei mai mulţi trag în bătrâni. Alţii aleg îmbrăcămintea. Nu-i o regulă. Ne vom amesteca cu ceilalţi şi vom aştepta. Cine descoperă primul îi alarmează pe ceilalţi prin staţie. Nu vă depărtaţi prea mult unii de alţii, singuri nu avem nici o şansă.

Am primit fiecare câte o adresă pe străduţele din apropierea „Aleii trăgătorilor izolaţi" şi am trecut chiar în acea zi la recunoaşterea gazdelor. Eu am nimerii la o casă cu un cat, unde m-a întâmpinat o puştancă de vreo optsprezece ani. M-a condus direct în camera pe care mi-o pregătise.

— Dacă ai nevoie de ceva, îmi spuse ea într-o engleză aproximativă, strigă-mă. Numele meu e Mirjana.

— Stai singură? o întrebai.

— Nu, cu bunicii şi cu fratele meu mai mic. N-or să te deranjeze.

— Dar părinţii tăi? îmi scăpă fără să vreau. Iartă-mă, de fapt nu e treaba mea.

— Nu-i nici o problemă, pot să-ţi spun. Tata luptă pe frontul de vest, împotriva croaţilor, iar mama… a ucis-o un trăgător acum trei luni. Stătea la coadă la făină, aduseseră americanii un camion cu ajutoare.

— Îmi pare rău, mormăii eu, blestemându-mă pentru gura mea mare.

— Nu ştiu de ce-a ales-o tocmai pe ea dintre toţi, dar probabil asta s-ar fi întrebat orice copil căruia i-ar fi murit mama în locul mamei mele. Se uita fix la mine, ca şi cum ar fi căutat un răspuns şi repetă: Mă cheamă Mirjana. Dacă ai nevoie de ceva, strigă-mă.

După ce-a ieşit, am stabilit legătura prin staţie cu ceilalţi şi ne-am verificat încă o dată punctele şi orele de „plimbare". Mi-am descuiat valiza primită la plecare şi mi-am pus hainele în dulap, după care am ieşit din cameră. Aşa cum prevăzusem, la capătul culoarului am găsit baia. Duşul fierbinte mi-a îndepărtat oboseala acumulată zile întregi. M-am bărbierit şi mi-am pus părul în ordine. Tipul care se uita la mine din oglindă mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit cu toată gura. Avea doi dinţi lipsă şi o mică cicatrice la bărbie, dar nu era urât deloc.

Mi-am pus un costum de blue-jeans, cu o cămaşă cadrilată şi groasă peste vesta antiglonţ. În cizmele trei sferturi mi-am fixat cuţitul de luptă şi credinciosul meu pistol Carpaţi. În tocul de la subsuoară, pistolul mitralieră UZI, cu ţeava scurtă şi cu încărcător de 130 de cartuşe, iar în buzunarul interior am îngrămădit câteva grenade fumigene.

Ca întotdeauna când plecam în misiune, mi-am făcut rugăciunea, neuitând s-o pomenesc şi pe Liana[44]. Împăcarea cu tine însuţi este examenul cel mai greu înainte de a piept cu moartea. L-am trecut de fiecare dată şi poate asta m-a făcut imun la gloanţele duşmane. Sigur, nu te poţi feri o viaţă întreagă. Dar, la urma urmelor, *cât durează o viaţă?*

Sarajevo era cel dintotdeauna, doar că acum separarea între cartiere şi zone etnice devenise mult mai accentuată. Existau, fireşte, baraje vizibile, dar cele mai eficiente erau barierele invizibile care fuseseră ignorate, sau pur şi simplu trecute sub tăcere, de regimul comunist.

Cum vă spuneam, oamenii îşi vedeau de treburi, ca şi în vremurile de pace. Se obişnuiseră cu zgomotul frontului, cu bombardamentele periodice, cu tirul trăgătorilor izolaţi, cu ruinele clădirilor atinse de focul distrugător şi chiar cu cadavrele de pe străzi. Omul este fiinţa ceea mai adaptabilă la mediu, iar locuitorii acestui oraş o dovedeau pe deplin: inconştienţa instinctului de supravieţuire sau isteria spiritului de turmă, sau şi una şi alta.

Omul se descoperă pe sine însuşi doar în situaţii-limită. Puterea poate fi una dintre ele. Fie că ai la dispoziţie un popor, o armată, o fabrică sau o armă.

„Patrulam" de două zile şi nimic nu se întâmpla. Ajunseserăm ca nişte cameleoni. Ca şi cum am fi purtat uniforme de camuflaj perfecte. Altfel, de mult nu mai avuseserăm un trai atât de tihnit. Făceam cumpărături, mai dădeam o mână de ajutor la căratul răniţilor, ba chiar mă apucasem să gătesc pentru Mirjana şi bunicii ei.

Şi ţineam legătura permanentă cu ceilalţi trei, dar fără nici un rezultat.

Apoi, într-o noapte, am primit semnalul de la Pavlovici. Dormeam cu staţia lângă mine şi ţiuitul ei continuu m-a făcut să sar în picioare cu pistolul în mână. Am trecut pe recepţie.

— Am localizat un subiect, pârţâi vocea maiorului. E ora două şi paisprezece minute. La două şi cincizeci de minute, ne întâlnim la punctul B.

Noaptea erau restricţii de circulaţie şi, lucru total neplăcut, patrulele mai întâi te împuşcau şi abia apoi îţi cereau actele. Nici noi nu eram însă nişte puştani ieşiţi la furat.

— Acolo e, ne indică Pavlovici turla unei catedrale care se profila maiestuos pe cerul negru. L-am observat de ieri, dar acum am primit confirmarea. Dobitocul, îşi pune mască de foc şi amortizor de zgomot, în schimb, aruncă cu cutii de conserve goale!

— E curat omul, observă Dimitris. Măcar erau conserve cu termenul de garanţie depăşit?

— Gura şi la treabă! conchise maiorul, dispărând împreună cu grecul în spatele catedralei cu „pisicile[45]” pregătite.

Colosul se apropie de uşa masivă şi mângâie pervers lacătul ruginit.

— Pe ăsta-l deschizi numai cu dinamită, zise el, pregătindu-şi un explozibil din plastic, cu suport de plastilină.

— Nu fi tâmpit, îi spusei. Face un zgomot, că ne trezim cu toate patrulele pe cap.

— Ai tu cheia? ricană uriaşul. Sau poate ai iarba fiarelor?!

Nu era departe de adevăr. Am scos cuţitul meu Teck, de care nu mă despărţeam niciodată şi am introdus lama fină ca a unei pile de unghii în mecanismul străvechi al lacătului. Nu era un mecanism obişnuit, avea trei etaje de prindere, dar în lunga mea perioadă de instruire din România avusesem de-a face cu altele şi mai complicate. N-a durat mai mult de trei-patru minute, cu toate că uriaşul se fandosea ca o contesă care-şi pierduse cercelul în sala de bal.

Uşa de stejar placată cu bare de fier a scârţâit prelung şi ne-am furişat rapid înăuntru, rămânând în aşteptare. Noaptea, o catedrală neluminată e mai lugubră decât un cimitir. L-am observat pe Colos făcându-şi rapid trei cruci şi fredonând oarece din buze. Eram convins că nu ştia nici o rugăciune şi că mormăise şi el acolo ceva în genul: „Doamne, ţine-te pe aproape, că o să am nevoie de Tine.”

În dreapta altarului, am observat uşiţa care dădea spre turlă. Era, desigur, descuiată şi asta n-ar fi fost nimic, aş fi rezolvat-o rapid, ca şi cu lacătul, doar că era şi baricadată. Am pus umărul cu Colosul, dar abia dacă s-a făcut o crăpătură cât să intre o musculiţă.

— Am cacarisit-o, şopti uriaşul. Asta-i proptită cu nişte bolovani.
— Nu, e un drug sprijinit de scară.
— Ce mi-e caca, ce mi-e maca. Important e că nu putem intra.
— Stai o clipă, îi răspunsei. Turla asta nu-i turn. Trebuie să mai aibă o intrare prin balconul de unde cotcodăceşte corul.
Ne-am urcat pe scara de lemn, ce scârţâia mai rău ca o căruţă din Evul Mediu şi m-am felicitat încă o dată. Nu pentru mult timp. Uşa cu pricina, care dădea tot în turlă, era şi ea blocată – cu un zăvor interior!
Staţia a piuit scurt şi am auzit vocea şoptită a maiorului Pavlovici:
— Ce dracu' vă pârţâiţi atâta? N-aţi ajuns încă?
— Şi-a blocat toate uşile, diavolul, îi răspunsei tot în şoaptă, dar găsim noi o soluţie.
— Grăbiţi-vă, mormăi Pavlovici, are mai mult ca sigur ochelari cu infraroşii şi ne poate descoperi oricând.
De astă dată însă încercările noastre se dovediră zadarnice. Nu mai era timp de pierdut. Le-am dat semnal prin staţie să se pregătească şi ne-am schimbat planul. Împrejurările ne forţau să facem noi acum diversiunea. Colosul îşi montă micul dispozitiv cu explozibil pe uşă, fixă cesuleţul la zece secunde şi ne adăpostirăm după orga uriaşă. Zgomotul exploziei n-a fost nemaipomenit, dar reverberat de pereţi, părea o canonadă de pe o străveche corabie a Invincibilei Armada.
Franctirorul fusese cu siguranţă avertizat şi măgăreaţa căzuse pe noi. Ne-am mai consolat la gândul că nici ceilalţi doi nu erau la plimbarea de după-amiază. Urmau să-şi folosească „pisicile" şi să se caţăre până la ferestruicile turlei, atât de înguste, încât nu lăsau să intre sau să iasă decât un porumbel. Să tragi printr-o astfel de deschizătură, agăţat de-o funie, nu era chiar o fericire. Mai ales că, dacă lunetistul ne-ar fi lichidat şi ar fi observat ghearele, cei doi şi-ar fi putut lua adio de la viaţă.
Am dat buzna în urma Colosului, pe uşa transformată în surcele şi am urcat tropăind pe scară. Chepengul ce ducea la terasa turlei era întredeschis şi ţeava brumărie a unei puşti-mitralieră ne privea cu răutate. Abia avurăm timp să ne aruncăm pe burtă şi să alunecăm pe scăriţa circulară. O ploaie de gloanţe ne blagoslovi cu mii de pietricele smulse din pereţi.
Am deschis şi noi focul, la adăpostul scării, mai mult pentru a-l ţine ocupat pe trăgător. Staţia o lăsasem deschisă şi schimbul de focuri le dăduse probabil celorlalţi semnalul de atac.
Omul din turlă trăgea şi înjura într-o limbă încâlcită. Ba, la un moment dat, a avut inspiraţia să ne trimită şi o grenadă ofensivă, ceea ce păru să-l deranjeze

din cale afară pe Colos, care devenise mai alb ca o statuie, din cauza tencuielii care-l acoperise.

— Cretinul ăla, după cum se vede treaba şi-a pus în cap să ne omoare! strigă el indignat. Ce fel de război mai e şi ăsta în care te poţi trezi ucis de orice dobitoc?!

A vrut să se repeadă în sus, dar l-am tras cu un gest violent spre mine. Tocmai la timp. Trăgătorul lăsă acum să se rostogolească pe scări un fel de mingiuţe din cauciuc, ceva mai mari decât cele de tenis. Era frig, dar am simţit cum transpir dintr-o dată. Mingiuţele conţineau aproape sigur bombiţe cu bile. Mai văzusem aşa ceva în Cambodgia.

În mai puţin de două secunde, eram cu Colosul din nou în spatele orgii. Avusesem dreptate. Mingiuţele au făcut poc şi mii de biluţe nu mai mari decât gămălia unul bold s-au împrăştiat în toate direcţiile.

Venise rândul meu să mă răţoiesc în staţie:

— Daţi-i o dată la cap, că ăsta ne face arşice!

Dar n-am apucat să continui. Două detunături aproape simultane şi căderea unui corp greu pe chepengul de lemn ne înştiinţară că spectacolul se terminase. Am urcat, totuşi, precauţi pe scăriţa circulară şi sângele ce se prelingea printre scândurile chepengului avu darul să ne liniştească.

Colosul se propti cu spatele în trapă şi, cu un icnet scurt, o deschise. Trăgătorul avea capul retezat pe jumătate, iar creierii i se împrăştiaseră peste tot. Mai mult ca sigur, Dimitris îşi folosise artileria moştenită de la bunicul său.

Colosul îi arse un şut nenorocosului de franctiror şi-şi lipi faţa hidoasă de-o deschizătură a turlei. Îi privi îndelung pe cei doi agăţaţi de funii şi rânji cu toţi dinţii lui stricaţi.

— Aş putea să vă omor acum, decretă el. Cunosc mulţi tipi care mi-ar da o mulţime de bani dacă aş face-o. Ba chiar aş putea fi decorat personal de Comandantul Suprem al trupelor croato-musulmane.

— Eşti cel mai mare dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată, se stropşi Pavlovici, alunecând pe funie.

— Măcar o permisie, domnule maior, pentru că v-am lăsat în viaţă, mai încercă Colosul.

— Un şut în cur şi un glonţ în ceafă, veni contrapropunerea maiorului, de undeva, de departe.

— Asta e, se consolă Colosul, coborând scăriţa în urma mea. Nu te poţi înţelege cu eunucii[46]. Ăştia nu au fudulii şi deci nu pot gândi corect.

Trase un gât respectabil din nelipsitul său bidon şi, înainte să iasă din catedrală, mai sfertui trei cruci. Îmi surprinse privirea mirată şi-mi spuse cu glasul unui înţelept tibetan:

— De ce să nu te pui bine cu toţi? Ce te costă să-ţi faci nişte cruci?! Dumnezeu te notează şi-ţi mai şterge din păcate. Când o fi s-o mierlesc, toate astea adunate s-ar putea să-mi fie de mare folos.

„Acasă” am găsit-o pe Mirjana în bucătărie. Mă aştepta.

— Ce-i cu tine, de ce nu dormi? o întrebai.

— L-ai găsit? mă întrebă la rândul ei.

— Pe cine, făcui eu pe niznaiul.

— L-ai găsit? repetă ea.

— Da.

— Şi?

— Şi?

— L-ai omorât?

— Da, sigur, l-am omorât, îi răspunsei, privind-o nedumerit.

S-a înălţat pe vârfuri şi m-a sărutat pe obraz.

— Îţi mulţumesc, acum, mama va dormi liniştită.

— De unde ştii că ăla a fost cel care…

S-a întors spre mine şi, prin cămaşa fină de noapte, am putut să-i zăresc conturul sânilor rotunzi şi pântecul plat.

— Nu contează şi el a omorât oameni fără apărare.

Am înghiţit în sec şi am îndemnat-o să meargă la culcare. Avea picioare lungi şi musculoase, fese perfect ovale, peste care cămaşa se mula ca o mănuşă.

Mi-am turnat o porţie zdravănă de coniac şi, când i-am simţit fierbinţeala în stomac, m-am destins dintr-o dată.

Lipsiseră doar câteva secunde ca să nu fiu acum decât un cadavru neidentificat. Dar cu asta mă obişnuisem. Ar fi fost nevoie de ani şi ani să redevin un om normal. Nu aveam însă nici o şansă. Oricum n-aş fi putut trăi altfel decât aşa. Pentru asta mă născusem. Pentru asta fusesem pregătit. O dată îndeplinit scopul pentru care am fost creat, puteam să dispar. Raţiunea mea de a fi n-ar mai fi avut nici o justificare. Nu poţi folosi o mitralieră la cules porumbul.

Am mai băut un pahar şi am urcat în cameră.

Mirjana era în pat şi mă aştepta. Cămaşa de noapte stătea frumos împăturită pe scaun şi sub el îşi aşezase papucii cu două pampoane pufoase.

— Nu te teme, nu sunt fecioară. Dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, am să te ţin în braţe. Te rog să nu mă alungi. Am nevoie de tine în noaptea asta.

M-am dezbrăcat încet, urmărit de privirile ei şi am intrat sub plapumă. Mirjana s-a întors spre mine şi mi-a trecut mâna prin păr.

— Florine, ai o iubită?

— Am o soţie, Mirjana.

— O iubeşti?

— Da, cred că da. E legătura mea cu Dumnezeu.

— Mi-e frică de moarte, mai zise ea, înainte de a mă îmbrăţişa şi de a veni deasupra mea.

Era fierbinte ca o rază de soare.

A prins să mă sărute centimetru cu centimetru, coborând tot mai jos şi o clipă m-am gândit că poate era prea pricepută pentru cei optsprezece ani ai săi. Dar ceea ce mă înnebunea cu adevărat era mirosul ei de pământ reavăn şi flori de câmp.

Am răsturnat-o brusc şi am intrat violent în ea. Cred că a durut-o, dar n-a scos nici un ţipăt. M-a strâns cu braţele ei firave şi mi-a şoptit în ureche:

— Să nu termini repede, vreau să te iubesc aşa cum nu te-a mai iubit nimeni niciodată.

Dar oboseala, coniacul, stresul, carnea ei fragedă, sfârcurile ascuţite – toate mă făcură să-i uit rugămintea. Am explodat ca un vulcan rămas sute de ani în inactivitate şi, aproape instantaneu, am căzut într-un somn adânc.

Când m-am trezit, soarele era sus pe cer, iar staţia piuia de mama focului. Mirjana dispăruse de lângă mine. M-am uitat la ceas. Dormisem cinci ore. Un somn de moarte. Ca şi cum aş fi dormit cinci zile.

Am deschis staţia şi am auzit vocea bubuitoare a Colosului:

— Ce dracu' crezi că faci? Te caut de-o oră! Ţi-ai dat demisia?!

— Cacă ideea şi nu mă mai regula la cap, îi răspunsei binevoitor.

— Am descoperit un trăgător izolat chiar deasupra blocului în care m-aţi pus să locuiesc. Cred că aţi făcut-o cu intenţie, să mă folosiţi drept ţintă vie sau momeală pentru porcii ăştia de musulmani!

— Sosesc acum! îi strigai.

M-am echipat în trei minute şi peste alte cinci dădeam buza la în blocul cu pricina, cărând, chipurile, o sacoşă plină cu cumpărături.

În hol m-au luat în primire Pavlovici şi Dimitris, care „meştereau" cu devotament şi pricepere la ascensorul oprit între etaje.

— Când vrei să-ţi iei concediu, depune mai întâi o cerere scrisă, mormăi maiorul, dând drumul liftului şi împingându-mă înăuntru.

Am oprit la etajul al nouălea, ultimul şi am urcat scările spre terasa de deasupra blocului. În dreptul unei ferestruici, Colosul îşi lua liniştit cafeaua de dimineaţă dintr-un ceainic de tablă, în care, puteam pune mâna în foc, se găsea o cantitate substanţială de votcă. Ne privi ca pe nişte curiozităţi ale naturii şi catadicsi să dea drumul la sonor:

— Sunt doi. Unul e băgat în hornul crematoriului de gunoi. Şi-a făcut acolo o ferestruică. N-au treabă cu imaginaţia, băieţii!

— Şi al doilea? făcu nerăbdător Pavlovici.
— Al doilea e în cazemata de-acolo!
— E casa liftului, îngână Dimitris. E greu să ajungi la oricare dintre ei. Se acoperă al naibii de bine, unul pe altul.
— Florine, mi se adresă maiorul, te ocupi de tipul din lift. Cred că nu trebuie să-ţi mai spun ce-ai de făcut!
Nu era cazul. M-am urcat în ascensor şi l-am trecut pe avarie. Trapa de deasupra era blocată, aşa că mi-a luat ceva timp s-o fac să gliseze pe şinele mâncate de rugină. Restul trebuia să fie o joacă de copil.
Din păcate, n-a fost aşa.
Am băgat capătul ţevii unui PG-22[47] portabil în orificiul prin care trecea cablul de frânare al ascensorului şi am lansat suficient gaz, cât să adoarmă şi o turmă de elefanţi în drumul lor spre împerechere.
Revenind pe terasă, m-am apropiat târâş de casa liftului, în timp ce Dimitris mă acoperea. Am aruncat o privire printr-o fantă şi am fost la un pas de leşin. Trăgătorul se holba şi el la mine prin lentilele unei măşti de gaze!
M-am aruncat instinctiv într-o parte, la timp pentru a nu primi în plin un snop de gloanţe. Am dat să mă ridic la adăpostul zidului, dar o nouă rafală venită dinspre hornul crematoriului m-a culcat iar la pământ.
De după capătul casei scărilor am zărit mutra lui Pavlovici zgâindu-se la mine cu răutate. Am ocolit „cazemata" şi, printr-o mişcare îndelung exersată, am azvârlit rapid două grenade, una după alta, prin gemuleţul nu mai mare decât o batistă. O bucată de mână cu trei degete atârnânde, care m-a lovit peste faţă, m-a înştiinţat că, de astă dată, nimerisem în plin.
La semnalul meu, Colosul, acoperit de grec, îşi făcu vânt şi ciurui hornul crematoriului cu mitraliera lui de 7,65 mm, pe care o mânuia ca pe o jucărie. Din ruinele hornului, am scos trupul firav al trăgătorului, plin de găuri prin care puteai să-ţi bagi pumnul.
Era mai mort decât un mort, dar maiorul Pavlovici nu ezită să-l calce în picioare şi să-i terciuiască mutra cu bocancii săi ţintuiţi, încât cu greu mai putea fi recunoscută o Fiinţă omenească. Se opri într-un târziu şi ne surprinse privirile nedumerite.
— E croat! se mulţumi el să spună. Pe ăştia îi recunoşti după miros. Put mai rău ca un cimitir ambulant.
În următoarele zile am reuşit să curăţăm încă cinci trăgători izolaţi, dar alţii şi alţii le luau locul, iar treaba începuse să devină deosebit de periculoasă. Fuseserăm deja depistaţi. Dimitris primise trei gloanţe în braţul stâng, iar eu îmi luxasem glezna. Venise timpul să dispărem.

În noaptea dinaintea plecării, m-am trezit din nou cu Mirjana în camera mea. Mi-a prins la gât un lănţişor de aur şi mi-a spus:

— Vreau să-l porţi din partea mea. O să te păzească de rău. Când o să ajungi însă acasă, la Liana, să-l scoţi şi să mi-l trimiţi. Atunci o să ştiu că ai rămas viu şi că totul e în regulă.

…Hei-hei, copil frumos, eu nu sunt un luptător obişnuit, care după sfârşitul războiului să se poată întoarce acasă. Pentru mine, războiul este meseria mea, modul meu de viaţă, sursa existenţei…

Am îmbrăţişat-o şi, după foarte mult timp, am dormit cu o femeie fără să fac dragoste.

Dormea încă de dimineaţă, când m-am îmbrăcat repede şi m-am pregătit de plecare. Am mai privit-o o dată din pragul uşii. Respira uşor, cu palmele vârâte sub pernă, ca un copil pentru care somnul ţine loc şi de mamă şi de tată.

Asta şi era: un copil.

Pavlovici m-a oprit în clipa în care am vrut să mă sui în camion:

— Florine, tu nu vii cu noi. Te urci în jeepul de colo, care o să te ducă în Kosovo-Polje[48]. Acolo te va întâmpina o legătură: căpitanul Tarsici. Te-am dat cu împrumut pentru două săptămâni. Eşti cel mai indicat să le oferi o mână de ajutor.

V

De la Kosovo-Polje pleacă un tren de noapte spre Belgrad. Uşile se leagă cu lanţuri şi vagoanele sunt păzite de soldaţi înarmaţi. În timpul războiului, tâlharii la drumul mare se înmulţesc ca iepurii. La fel şi sabotorii. Miliţiile civile şi poliţia ONU nu reuşesc să facă faţă.

Trenul nu era încălzit şi, cu toată primăvara timpurie, tremuram sub pătura subţire pe care mi-o dăduse căpitanul Tarsici la plecare. Noroc cu sticla de şliboviţă care avea puterea unui radiator electric.

Discuţia cu căpitanul a avut loc chiar în biroul şefului de gară. Tipii erau peste măsură de grăbiţi.

— Sunt informat că tu cunoşti foarte bine zona Dunării de la Severin, a intrat sârbul direct în subiect. Mi s-a mai spus că ai cunoştinţe bune printre cei de-acolo. E-adevărat?

— Dacă n-ar fi fost adevărat, nu m-aţi mai fi chemat, este? Am doi prieteni buni la Turnu-Severin şi la Orşova. Nu ştiu dacă mai trăiesc, adăugai eu, n-am mai luat legătura cu ei cam de mult.

— Ce înseamnă prieteni? mă întrebă căpitanul, aprinzându-şi o ţigară lungă şi subţire.

— Legături de urgenţă.

— Tot nu înţeleg.

Ori voia să mă deruteze, ori într-adevăr trebuia să-i fac desenul.

— Adică, oameni de încredere, domnule căpitan. Mai bine povestiţi-mi despre ce e vorba şi după aceea vă spun şi eu părerea mea.

— Părerea dumitale, mă îngână căpitanul, pufăind spre mine. Avem nevoie de altceva decât de părerea dumitale.

L-am privit drept în ochi şi m-am sculat brusc, aruncând scaunul pe spate.

— Domnule căpitan Tarsici, sunteţi prost informat. N-am fost dat în subordinea dumneavoastră, ci e vorba de-o colaborare. Atât. Dacă aveţi nevoie de simpli executanţi, sunteţi liber să vi-i găsiţi.

M-am întors să plec şi cu coada ochiului l-am surprins pe şeful gării meşterind ceva la un sertar. A rămas blocat când a făcut cunoştinţă cu ţeava pistolului meu Carpaţi.

— Ia-ţi labele de-acolo, până dispar, îi spusei calm. Altfel, prietenul meu şi cu tine veţi avea o mică discuţie pe tema vieţii de dincolo de moarte.

— Ai înţeles greşit, cuscre, a trecut Tarsici la sentimente mai bune, făcându-i semn şefului de gară să se depărteze de birou. Cuscre, nu? Parcă aşa ne spunem

noi, sârbii, cu voi, românii. Asta pentru că nu ştiu care prinţesă de-a voastră s-a măritat cu un prinţ de pe la noi.

— Nu sunt prea tare la istorie, răspunsei eu, rămânând în picioare. Hai mai bine să încercăm botanica.

Căpitanul a chicotit şi a scos cu precauţii infinite o sticlă de un litru, fără etichetă.

— Hai, stai jos, să bem o votcă ca lumea, făcută în casă. Poate m-am exprimat eu greşit, engleza mea suferă foarte mult şi în limba română nu ştiu decât două-trei înjurături.

— Atâtea ştiu şi eu în sârbă. Poate că ar fi de preferat să vorbim fiecare pe limba celuilalt. Ne-am înţelege mai bine.

Tarsici turnă în două pahare, ignorându-l complet pe şeful gării şi închină:

— *Jiveli!* Dădu de duşcă paharul şi se linse pe buze aidoma unei pisici care tocmai hăpăise o vrăbiuţă prinsă fără bilet în tramvai, după care continuă: Să-ţi spun pe scurt despre ce este vorba. Peste o jumătate de oră, te vei urca în trenul de Belgrad, unde te va prelua un locotenent din Poliţia Secretă. Numele lui este Zirko. A stat o vreme în România, aşa că o să vă înţelegeţi perfect în limba ta. Misiunea voastră este refacerea reţelei de contrabandă pe care au distrus-o câţiva români prea zeloşi, la îndemnul unor impotenţi de observatori ONU[49]. Trei barje cu petrol din Ucraina au fost oprite şi confiscate. În ritmul ăsta, armatele noastre vor fi desfiinţate până la sfârşitul anului. Ce luăm de la greci şi de la albanezi e mult prea puţin. Adriatica e blocată de criminalii de americani, care lucrează pe termen lung şi nu vor altceva decât apusul Marii Şerbii.

Îşi aprinse o nouă ţigară şi turnă iarăşi în pahare.

— După cum, probabil, ştii şi tu, există o înţelegere secretă între guvernele noastre, dar e prea puţin operantă. Ungaria şi cu atât mai puţin Bulgaria, nu ne-ar ajuta nici măcar cu un deget. Tot România e speranţa noastră. Voi doi, Zirko şi cu tine, trebuie să refaceţi filiera la Dunăre. Una dintre ele, bineînţeles. Aveţi două săptămâni. Dacă nu reuşiţi, sârbii bosniaci vor trebui să ceară un armistiţiu parţial, care ar însemna cel mai mare rău din istoria noastră modernă. Toate detaliile le vei primi la Belgrad.

Se ridică şi-mi întinse mâna.

— Trebuie să te grăbeşti. Mai sunt cinci minute până la plecarea trenului. Mult noroc! Ah, era să uit! Guvernul sârb a stabilit câte o primă de cincizeci de mii de dolari pentru reuşita voastră.

Şi iată-mă acum în trenul ăsta, tip închisoare pe roţi, tremurând sub pătura subţire şi căutând să-mi reîmprospătez tot ce ştiam despre zona Severinului.

La Belgrad, Zirko nu m-a lăsat să-mi revin după drumul împuţit de-o noapte. M-a băgat într-un Mercedes model ’65 şi a început să turuie despre misiunea noastră. L-am rugat să mă lase să moţăi o vreme, în caz contrar, cuvintele lui riscând să treacă pe lângă mine ca un roi de muşte pe lângă o groapă cu rahat, acoperită de frunze veştede.

Zirko a priceput repede şi m-a trezit cu o oră înainte de-a ajunge la destinaţie.

— Florine, treaba e naşparlie rău. Ai tăi nu vor să mai colaboreze.

— Ştii şi tu, Zirko, zisei, căscând cu voluptate, că România trebuie să se supună embargoului. Oficial, vreau să spun.

— Las-o jos, că măcăne! îmi răspunse Zirko, dovedind o foarte bună cunoaştere a subtilităţilor limbii române. Ştim amândoi că românii de la graniţă se cacă pe embargou şi pe restricţii. Refuză colaborarea pe motiv de bani. Acum vor dublu. Cu cele câteva mii de litri cu care trec Dunărea bărcile izolate nu ne descurcăm. Alea-s bune pentru maşinile particulare. Noi avem nevoie de vapoare, de cisterne întregi şi ritmic. Ai ceva în cap?

Înainte de-a începe să dau din clanţă, m-am gândit că n-ar fi rău să-l bag puţin în corzi.

— Ştii ceva despre prima pe care o primim dacă ducem totul la bun sfârşit?

— Nu ţi-a spus Tarsici?

— Ba da, dar trecea trenul şi nu am înţeles foarte bine. Şi, pe urmă, cu engleza lui…

— Şaptezeci şi cinci de mii de dolari.

— Ce? întrebai eu practic.

— Prima pentru fiecare!

— Pentru fiecare?

— Da, ce te miri? Pentru sârbi, dacă reuşim să repunem reţeaua pe picioare, o sută cincizeci de mii e o nimica toată. Primesc milioane de la diaspora din State.

Tarsici mă minţise. Mai mult ca sigur că primele treceau prin Polje şi se gândise să-şi tragă şi el o parte. Dar despre asta aveam să discut la întoarcere.

Gândul revenirii în România îmi insufla sentimente contradictorii, Nu uitasem tentativa *lor* de a mă suprima[50].

— Îmi trebuie o situaţie completă a ritmicităţii barjelor care urmează să sosească din Rusia şi Ucraina, a sistemului în care lucraţi şi a oamenilor voştri de pe ambele maluri, spusei, ca să scap de gândurile obsesive.

— Altceva? întrebă Zirko, notându-şi totul cu conştiinciozitate.

— O legătură de bază la unguri, de preferat la Debrecen. Apoi, două paşapoarte sârbeşti şi un dosar cu documente din care să reiasă că suntem doi

oameni de afaceri prosperi şi că avem de gând să investim în Fabrica de blănuri de la Orşova. Ne-ar interesa şi deschiderea unui magazin în Turnu-Severin. Pregăteşte nişte haine ca lumea şi un teanc destul de gros de mărci. Când le ai pe toate gata, ne întâlnim şi-ţi expun planul meu.

Am intrat în Kladovo[51] şi ne-am oprit undeva, la periferie, în dreptul unei case înconjurate de-o grădină imensă. Doi grădinari îşi vedeau liniştiţi de treabă, căutând să-şi ascundă cât mai bine Tokarevurile sub salopetele murdare de pământ. Lipsea apicultorul cu mitraliera pitită într-un stup.

Zirko mă instală într-o cameră confortabilă şi-mi dădu întâlnire pentru a doua zi dimineaţă. De multă vreme nu mai dormisem într-un pat adevărat, cu aşternuturi foşnitoare, cu miros de levănţică, fără să stau cu toate antenele în funcţiune, de teamă că în orice moment s-ar putea deschide uşa şi un necunoscut şi-ar descărca arma asupra mea.

Dis-de-dimineaţă, un soi de valet îmi aduse o tavă pe care se găseau cornuri proaspete, unt, gem, şuncă şi ouă, o ceaşcă barosană cu cafea aburindă şi, pentru orice eventualitate, un păhărel cu şliboviţă. Ca în filme. Începuse să-mi placă misiunea. Am ras totul şi tocmai mă pregăteam să pun capac cu păhărelul minune, când pe uşă apăru Zirko.

Puse o valijoară pe pat şi intră ca întotdeauna direct în subiect:

— Ai aici tot ce-ţi trebuie. Şefii mei ne roagă să ne grăbim. Două barje ucrainene şi trei ruseşti au plecat deja spre noi. Va fi şi o diversiune în zona Galaţi-Brăila, un accident naval provocat, care să le atragă atenţia românilor.

— Ce destinaţie au vapoarele?

— Budapesta. O firmă fantomă importă din Rusia petrol ieftin şi-l revinde mai departe Austriei. De aceea, traseul se face pe apă şi nu pe uscat.

Vacanţa luase sfârşit. Am sărit din pat şi am început să mă îmbrac. Afară ne aştepta un jeep Grand Cherokee, cea mai bună legitimaţie pentru doi oameni de afaceri prosperi. În zece minute eram pe podul de la Porţile de Fier. Formalităţile vamale au durat foarte puţin şi iată-mă din nou pe pământul sfânt al României, la Gura Văii.

Am condus până la Turnu-Severin şi am parcat maşina în faţa hotelului *Drobeta*, unde rezervasem două apartamente. L-am lăsat pe Zirko să se ocupe de instalare şi am plecat în căutarea unui telefon public, pe care l-am găsit destul de repede.

Milan a răspuns conform semnalului stabilit cu ani în urmă, drept care m-am convins că indivizii veniţi în Serviciile Secrete după Revoluţia din 1989 preferaseră să păstreze parolele şi sistemul de legături ale celor vechi.

L-am dat tema pentru acasă şi am stabilit o întâlnire în Night Club *Caprice.*

Restul zilei l-am petrecut cu Zirko la Orşova, la o discuţie cu un director total cretin, care-şi spunea manager şi care se tot trăgea de urechi, vrând să ne sugereze că era dispus la orice fel de colaborare dacă-l vom avea în vedere cu un comision. Ca să nu plecăm cu mâna goală, Zirko i-a făcut câteva fotografii cu microaparatul său mascat într-un stilou Pelikan, cu care îşi lua conştiincios notiţe, exact atunci când îi întindeam tipului o cutie de carton care putea să conţină orice.

Nu ştii niciodată când ai nevoie de un om şi cea mai bună bază pentru o colaborare este compromiterea lui.

La întoarcere, cu câţiva kilometri înainte de Severin, o patrulă de grăniceri, ne-a barat drumul. Sergentul care părea să fie la comandă ne făcu semn să tragem pe dreapta şi se apropie de portiera şoferului.

Am lăsat în jos geamul cu declanşare electrică şi i-am zâmbit ştrengăreşte.

— S-a întâmplat ceva?

— Actele! lătră sergentul, aruncând priviri rapide de-a lungul şoselei, în timp ce trei soldaţi ne flancară de-o parte şi de alta, cu Kalaşnikovurile în poziţie de tragere.

— Ai confundat malurile, cuscre, marşai eu, aici nu e război.

— Actele! urlă din nou sergentul, întinzând spre mine o mână murdară, cu unghiile netăiate.

Nu-şi dăduse seama că sunt român. Nişte amatori. Nici măcar racheţi[52]. Am dus mâna în interiorul hainei de piele şi mi-am lăsat bătrânul pistol Carpaţi să vorbească. Zirko era deja afară, când l-am lichidat şi pe „soldatul” din spatele maşinii care încerca să deschidă portbagajul. I-am târât pe toţi patru până la parapet şi le-am dat drumul în Dunăre. Curenţii aveau să finalizeze ceea ce începuserăm noi.

Ne-am continuat drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, rugându-ne ca nu cumva să fi greşit şi cei patru să fi fost grăniceri adevăraţi. Deşi, la câţi contrabandişti circulau prin zonă, era destul de greu de stabilit asasinul.

Night Club *Caprice* făcea parte din categoria localurilor în care, ca să-ţi rezervi o masă, trebuia să faci minuni de vitejie. Toţi îmbogăţiţii, mici şi mari, de pe urma embargoului, sau a oricărui tip de prohibiţie, veneau să-şi cheltuiască surplusul câştigat atât de uşor în ceea ce numeau ei distracţia supremă: băutură şi femei. De la marele mafiot la umilul vâslaş, se adunau să petreacă şi să pună la cale noi lovituri.

Milan ocupase o masă aşezată strategic între două coloane, la câţiva paşi de uşa ce dădea spre terasă. Comandase trei şampanii – minimum pentru a nu deveni suspect.

— Îl vedeţi pe ăla? ne arătă el un ţigan burtos, cu buzele belite ca ale unui negru, care imagina o ploaie de bancnote de cinci mii de lei deasupra unei balerine de trei parale. E Gigi Furibundu'!

M-a pufnit râsul şi era cât pe-aci să mă înec cu o alună.

— Nu te hlizi, mormăi Milan. Asta e porecla lui. Ţine trei sferturi din mafia cu petrol. Câştigă zilnic zece mii de mărci. Net. Neimpozabili. Partea lui. Nu-i plac străinii. Are o gardă de corp formată din zece ţigani înarmaţi cu săbii ninja şi cu pistoale Colt, care se ocupă de protecţie şi de „purificare".

Ne turnă în pahare şi râse zgomotos, spunându-ne la repezeală un banc cu Bulă.

— Tipul de la masa de colo, continuă el în şoaptă, e adjunctul şefului poliţiei vamale. Homosexual. Datorii de mii de dolari la cazinoul *Turf.* Din Timişoara, Are o puicuţă pentru care a cumpărat o garsonieră în cartierul Parc.

L-am oprit o clipă din prezentarea protipendadei şi l-am întrebat cu un glas suav:

— Spune-mi, Milan, printre tipii care-şi omoară timpul şi banii prin partea locului, nu se găseşte şi vreun truditor la Hidrocentrala de la Porţile de Fier?

Milan se uită la mine ca la un extraterestru şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte cu o batistă cadrilată.

— Ai trecut la protecţia muncii? se interesă el.

Un picolo de-o vârstă cu bunicul schimbă demn scrumiera plină de mucuri, întrerupându-ne discuţia.

M-am rugat în gând pentru binele tuturor instructorilor mei, care-mi oferiseră o pregătire completă şi am oprit cu un gest ferm entuziasmul lui Milan. E-adevărat că un simplu oficiu de schimbare a unei scrumiere trebuie să îndeplinească toate regulile „artei", dar boşorogul, în loc să pună o scrumieră deasupra celeilalte, pentru a o înlocui, o luase pe una cu stânga şi o pusese în locul ei pe cealaltă cu dreapta.

M-am aplecat peste masă, ca şi cum aş fi vrut să le comunic celor doi ceva secret şi am subtilizat microfonul cu adeziv prins de fundul scrumierei goale. Am dat în continuare din gură, făcând consideraţii pertinente cu privire la ţâţele balerinei de trei parale şi la cursul dolarului la Bursa din Londra, în timp ce anihilam „obiectul" cu acul de la cravată. Am lipit microfonul „omorât" la loc şi apoi m-am destins.

Ceilalţi doi mă priveau cu ochi de peşti răpitori, atacaţi fără veste de o plevuşcă sinucigaşă.

— După ce credeţi că v-aţi căcat suficient pe voi, le spusei, prinzându-mi iarăşi acul la cravată, putem continua.

— Scrumiera e de sticlă, nici măcar o imitaţie. Dacă ţi-ai închipuit că e de cristal, te-ai înşelat, încercă Milan să reintre în normalitate.

Nu aveam cum să ştiu dacă Milan era implicat sau nu în episodul cu scrumiera, aşa că am făcut-o pe prostul.

— E vina mea, zisei, ar fi trebuit să te întreb înainte. Rămăsesem la depistarea unui truditor la hidrocentrală.

Milan îşi suflă nasul în batista lui bună-la-toate şi dădu drumul la muzicuţă:

— Sunt doi. Aia care vorbesc acum cu şeful de sală. Au în grijă echipele de la ecluze şi se ocupă şi cu un mic trafic de confecţii.

— Scrie-mi numele lor pe şerveţelul din faţa ta.

Am continuat să ne distram constructiv până spre miezul nopţii, când am considerat că primiserăm toate informaţiile de care aveam nevoie. L-am chemat cu un gest pe bătrânul picolo, care ne tot dădea târcoale şi, în timp ce-i îndesam în buzunarul de la piept o bancnotă de douăzeci de mărci, i-am şoptit la ureche dorinţa mea.

Ca din pământ au apărut două animatoare, ale căror rochii puteau folosi, cu foarte multă imaginaţie, la confecţionarea unui set de batistuţe.

Ne-au luat din pripă şi, până să ne exprimăm admiraţia pentru desfăşurarea de forţe, au comandat încă trei sticle de şampanie. Bruneta cea mititică se răsturnă la mine în braţe şi mă afundă cu nasul între sânii ei, care cunoscuseră şi perioade mai înfloritoare.

— Nu te-am mai văzut pe-aci, deschise ea conversaţia de rigoare.

Am rânjit amabil şi i-am băgat un deget în cur. N-a manifestat vreo satisfacţie deosebită. Cert e că a sărit instantaneu peste masă, răsturnând paharele lăsate de izbelişte.

Colega ei tocmai îi controla la prohab pe prietenii mei, încercând totodată să soarbă din şampania acidulată. În loc de asta, primi drept în faţă paharul plin ochi, ceea ce o făcu să strănute ca o pisică dedată la perversiuni cu un câine castrat.

Nimeni din local nu era însă dispus să ne ia în seamă, fiecare având treabă în ograda lui. Le-am dat celor două vrăbiuţe o adresă falsă, unde să ne aştepte şi am cerut nota de plată.

Arătam de parcă eram porniţi să cumpărăm întreg barul, cu tot cu personal. Le-am făcut semn lui Milan şi Zirko să dispară şi mi-am turnat încă un pahar cu şampanie.

Şeful de sală a prins mişcarea şi s-a postat prevenitor în spatele meu. Nu mă grăbeam. Am repetat în gând numele şi adresele trecute de Milan pe şerveţel, după care i-am dat foc, aruncându-l în scrumieră.

— Sunteţi nemulţumit de ceva? mi se adresă şeful de sală, aplecându-se la urechea mea.

L-am prins de papion şi l-am tras şi mai mult în jos.

— Moşule, fii sincer! Ce pastă de dinţi foloseşti? Cu antitartru sau cu calciu?

Tipul îşi dezveli cei doi canini mâncaţi de carii şi mârâi:

— N-ai ales calea cea mai bună. Am mai avut unul ca tine pe-aici şi acum haleşte nămol la Giurgiu.

— La Giurgiu? făcui eu mirat.

— Într-acolo curge Dunărea, mă lămuri el, scorţos ca un sul de hârtie igienică folosit de un pluton de recruţi.

— Fatalitate! spusei, dându-i drumul la papion şi prinzându-l cu repeziciune de testicule. Şi acum, puiule, fuga mare la Dom’ Gigi Furibundu’ şi cere-i scuze că i-ai deranjat oaspeţii. Nu de alta, dar dacă depun o plângere, s-ar putea să haleşti nisip la Sulina, nu nămol la Giurgiu.

La auzul numelui magic, şeful de sală uită chiar şi de durerea dintre picioare.

— Sărut mâna, coane, n-aveam cum să ştiu.

— E o lipsă. Dar poate te-ai plictisit de slujba asta şi vrei să încarci colete în gară.

— Nu se va mai întâmpla, vă promit.

— Vom vedea. Mai trec eu pe-aici ca să iau notiţe şi să-mi prezinţi calificativul de sfârşit de an. Cât despre nota asta de plată…

Dar şeful de sală înhăţă hârtiuţa şi, pur şi simplu, o înghiţi, lăsându-mă stupefiat.

Am fost condus cu toată consideraţia spre ieşire şi, când am trecut prin dreptul mesei marelui mafie, am făcut un gest prietenesc la întâmplare, urmărit de privirile vultureşti ale şefului de sală. Abureala generală şi tupeul meu mi-au folosit al naibii de mult. Mi s-a răspuns cu un gest similar, ba, un grăsan tuciuriu care stătea chiar lângă Dom’ Gigi a tras un scaun, confundându-mă probabil cu cine ştie cine şi mi-a făcut semn să mă aşez.

Nu puteam să ratez o asemenea şansă. Şeful de sală debarasă în dreptul meu şi-mi apropie scaunul de masă, de parcă ar fi avut de-a face cu bunicuţa lui paralitică. I-am băgat o bancnotă de o sută de mărci în buzunar, nu înainte ca toţi ceilalţi meseni s-o fotografieze şi am ciripit voios:

— Adu-ne cel mai vechi coniac care zace prin pivniţele tale şi o bucată din cea mai bună brânză de Camembert. Asta, scumpilor, adăugai eu, adresându-mă audienţei, servesc mafioţii francezi când pun la cale o lovitură.

Dintr-o dată, hărmălaia de la masă se opri şi o tăcere prevestitoare de rele mă făcu să sorb la întâmplare din paharul grăsanului care mă invitase la masă.

Dom' Gigi mă fixă cu ochişorii lui porcini, făcându-mă să mă întreb de ce oare nu alesesem eu o carieră liniştită, de profesor sau antrenor de fotbal.

— Da' tu cine eşti? mârâi el. Sau ăi fi unu' de-ăla de care ai zis… Mafiot francofon?!

Scoase un fel de râs cu care puteai chitui fără probleme o maşină ruginită, urmat ca la comandă de ceilalţi.

— Nu mă mai cunoşti, Dom' Gigi, făcui eu modest. M-ai ajutat o dată, când mi-a fost greu şi eu nu te-am uitat, pupa-ţi-aş tălpile!

— Păi la câţi are *naşu,* bubui vocea unui ţigan chior, aşezat vizavi de mine, de unde să-i ţină minte pe toţi?!

Şeful de sală apăru tocmai la timp ca să mă scoată din budă. A pus pe masă o sticlă din cel mai autentic coniac românesc şi un platou cu Camembert.

Brânza avu darul să înviorеze brusc atmosfera din jurul mesei. Mititica care juca rolul „amantei şefului" îşi scoase pudriera şi prinse să-şi refacă faţada, în timp ce tuciuriul de lângă mine îşi aprinse un trabuc cât un submarin nuclear.

— Ia dracu' putoarea asta d-acilea! se stropşi Dom' Gigi o dată, revenindu-şi din prima ameţeală.

Prinse platoul ca pe un disc şi-l aruncă spre şeful de sală. Mişcarea n-a fost totuşi prea bine calculată, o parte din brânză aterizând în decolteul unei doamne, care, luată prin surprindere, leşină brusc, crezând că e vorba de-o invazie a extratereştrilor.

— Să nu te mai prind cu rahaturile astea la masa mea! mi se adresă Dom' Gigi dojenitor, servindu-ne din sticla de coniac.

— Iartă-mă, nasule, cred că m-a luat şi pe mine valul, mă scuzai eu. Dom' Gigi, apropo, aş avea o nevoie, dacă tot te-am întâlnit.

— Cântă, moşule, zise Furibundu' binevoitor, ciupind-o de cur pe micuţa doamnă.

— Aş avea nevoie de ceva „negreală[53]".

Ţiganul îşi mai turnă un pahar de coniac şi păru preocupat de un rest de mâncare care i se proptise în strungăreaţă. Îmi aruncă o privire rapidă pe sub ochi şi râgâi cu profesionalism.

— Bă, de „negreală" au nevoie mulţi. Multă lume. Eu de unde să-ţi dau? Hai, uite, pentru că-mi eşti simpatic şi-ai făcut cinste cu sticla asta, o să scor câţiva litri din Mercedesul meu. Mi-i dai tu altă dată.

Am aşteptat să se oprească din râs şi am revenit:

— Eşti tare, Dom' Gigi! Dacă nu se poate, nu se poate, asta e! Bat la altă poartă!

— Bă, tu ăi fi vreun gabor?

— Arăt eu aşa fomist, coane?! zisei, trecându-i pe sub nas un teanc de mărci ceva mai gros decât operele complete ale lui Shakespeare.

Micuţa doamnă transpiră brusc la vederea teancului, iar comesenii mă priviră cu ceva mai mult respect decât până atunci.

— De ce nu te serveşti singur? Ai cincizeci de staţii de benzină la dispoziţie!

— O vreau „dincolo”. Şi nu câteva tone amărâte.

Gigi Furibundu’ păru să cugete asupra propunerii, deşi bănuiam că mintea îi lucra cu repeziciune în cu totul alte direcţii.

— Dom’le, suspină el într-un târziu, scăpând în sfârşit de restul din strungăreaţă, chestii de-astea nu le discut azi. Azi mă distrez.

O prinse pe micuţa doamnă de ţâţe şi le strânse iute de două ori ca pe nişte jucării de cauciuc. Cocota mâţâi languros şi-şi trecu limbuţă peste buzele fardate violent.

— Ţi-o las pe mititica asta la noapte, reveni ţiganul şi mâine te caut s-o preiau. Să ai grijă, e delicată şi fragilă. Când vin, putem discuta şi problemele matale.

Am ras paharul şi am zâmbit ştrengăreşte:

— Ştii… Pentru la noapte am tocmit o „specialistă”!

— Contramandeaz-o, hotărî Dom’ Gigi, fără să participe la buna mea dispoziţie. Zozo o să rămână cu tine în noaptea asta! Altfel nu facem nici o afacere!

— Un cadou din partea naşului nu se refuză, întări şi chiorul de vizavi. Cât ăi fi tu de francofon!

Am aruncat o privire spre Zozo, care se străduia să pară ofensată de oferta făcută şi am dat să mă scarmăn în portofel.

— E un cadou, repetă Dom’ Gigi, surprinzându-mi gestul. Dacă vrei să fi drăguţ cu ea, e treaba matale. Da’ nu-i obligatoriu.

— Gata, boierule, sărut mâna, făcui eu concesiv. Stau la hotelul…

— Nu te osteni, veni răspunsul ţiganului. În oraşul ăsta nu mişcă nimic fără să ştiu eu. Mâine la nouă dimineaţa sunt la tine.

Am preluat-o pe Zozo şi ne-am despărţit într-o atmosferă prietenească. Mă ancorase, ticălosul! Dar nu aveam ce face, trebuia să joc cum îmi cânta.

— Am un prieten, îi zisei cocotei, o dată ajunşi în camera de la hotel. Ce-ar fi s-o punem în trei? Sau mai ai şi tu o prietenă?

— O punem în trei, silabisi Zozo. Dar atunci mă plătiţi. Nu era în program.

— Cât?

— Dacă facem tot tacâmul, vă costă o mie toată noaptea.

— O mie de lei? am făcut eu spiritual.

— Mărci, bombonelule!

— Haida-de, că doar n-oi fi Claudia Schiffer. Lasă, atunci mă mulţumesc cu cadoul.

— Te grăbeşti? mă chestionă Zozo, scoţându-şi fusta de piele. Hai, cinci sute, dar să nu afle Gigică, că mă omoară!

I-am pus trei sute de mărci în mână şi am forţat-o să stea în genunchi.

— Întâi să văd de ce eşti în stare. După aia, urc sau nu la cinci sute.

Abia împreună cu Zirko, concentrându-ne forţele, am putut-o dovedi spre dimineaţă. Sforăia uşurel şi un fir de salivă i se prelingea pe perna roz. Dar nici asta nu m-a linişti pe deplin. Am trecut în apartamentul sârbului şi am pus la punct toate detaliile planului.

Deja apăruseră zorile când m-am strecurat în pat lângă apriga Zozo. Zirko se urcase în tren şi luase calea Belgradului pentru aprobarea operaţiunii.

Am prins două ore bune de somn şi, când am făcut ochi, am putut constata că Zozo nu-şi schimbase poziţia. I-am pus mâna pe carotidă. Trăia. Nu de alta, dar combinaţia de votcă cu scrum de ţigară ar fi putut s-o cureţe dacă stătea rău cu inima.

Sub duşul fierbinte, mi-am pus toate gândurile în ordine şi am rememorat întreaga seară de la *Caprice.* Mai mult ca sigur că Dom' Gigi mă luase în vizor încă de la sosirea în oraş. Nu pentru că aş fi fost eu vedeta zilei, dar orice figură nou-venită de peste apă era un prilej de afaceri. Zozo urma să-i transmită şi nenumăratele mele vicii, ceea ce mă trecea automat în categoria oamenilor „siguri".

Am sunat la room-service şi am avut parte de un mic dejun regal. Cu excepţia cafelei care, bineînţeles, parcă era făcută cu lăturile de la vase.

Mă gândeam la camarazii mei pe care-i lăsasem în Bosnia, când, pe neaşteptate, sună telefonul. Era Dom' Gigi care nu se osteni să înceapă cu „bună dimineaţa".

— Ia-o pe Zozo şi vino în parc.

— Cine-i la telefon? o făcui eu pe trezitul din somn.

— Vrei să-ţi spun câte băşini ai tras azi noapte şi ce-ai mâncat la micul dejun? cârâi ţiganul.

— Trăiţi, Dom' Gigi, nu v-am recunoscut! În juma' de oră sunt cu Zozo în parc.

Fusesem blindat cu microfoane şi camere de filmat, asta era cert. Acum, băieţii erau convinşi că suntem oameni „serioşi". Nu puneam mâna în foc că Dom' Gigi nu avea să mă întâmpine cu o casetă video care cuprindea năzbâtiile unor oameni de afaceri sârbi într-un hotel din Turnu-Severin. Şi nu eram departe de adevăr.

Din parc, ne-a preluat un tip înalt, cu o faţă fioroasă, care, după ce m-a controlat temeinic peste tot, a luat-o la inventar şi pe Zozo.

— Trebuie să semnez un proces-verbal de predare-primire pentru micuţa doamnă? încercai eu să fiu spiritual.

Dar fiorosul nu avea în acel moment spiritul umorului la el, drept care m-a împins brutal într-o dubiţă Mercedes şi a încuiat uşa. Geamul din spate era vopsit în negru, aşa că nu puteam să-mi dau seama de nici un fel pe ce drumuri aveau să mă poarte băieţii.

N-a durat prea mult. Am coborât într-un garaj subteran, cu lift interior. Fiorosul mi-a dat acelaşi brânci politicos în ascensor şi a închis iar uşa. Am urcat vreo trei etaje. Pe palierul pe care am ajuns, am fost preluat de un tinerel imberb, care făcea eforturi evidente să arate ca un dur.

În jur, numai tapet auriu şi covoare de te afundai până la glezne. Am străbătut vreo jumătate de kilometru de covoare şi ne-am oprit în faţa unei uşi masive de stejar. Imberbul îmi făcu semn să aştept şi pătrunse în cameră cu mişcări de cameristă trimisă la cursuri de perfecţionare.

Am rămas câteva minute bune în faţa uşii. Ori îşi făceau numărul încă din zori, ori voiau să mă pună pe jar.

Într-un târziu, uşa s-a deschis şi tinerelul, puţin mai îmbujorat în obrăjori decât atunci când plecase, mi-a făcut semn să intru. Nu ştiu dacă aţi fost vreodată într-un hangar dintr-un aeroport, dar cert e că în odaia respectivă puteai parca fără eforturi un Boeing 737.

În spatele unui birou, blindat cu toate şmecheriile tehnice posibile, trona Dom' Gigi. Se străduia să capete aerul unui bătrân texan pe cale să cumpere un teren petrolifer scos din uz.

Am fluierat admirativ şi m-am prefăcut lovit rău. Mă benoclam peste tot ca o ţărancă venită la o expoziţie de bijuterii şi am remarcat zâmbetul de satisfacţie al ţiganului. Mă dăduse gata!

— Ei, cum ţi-a plăcut? mi se adresă el, slobozind o râgâitură de bun-venit.

— N-ai treabă, cumnate! Şi tot palatul ăsta e al tău?

— Al meu, că doar nu a lu' mă-ta! Te întrebam cum ţi-a plăcut cu Zozo.

— A scos tot untul din mine, îi făcui eu complice cu ochiul.

— Şi încă n-ai fost singur. Dacă nu era prietenul tău, cred că acuma erai la reanimarea de la Spitalul Judeţean.

Dădu drumul unui râs grosolan şi apăsă ca din întâmplare pe clapa unui casetofon. Era vocea lui Zozo, oferindu-ne detalii, mie şi lui Zirko, ce să facem şi cum să stăm.

— Fotografiile sunt încă la developat, preciză el binevoitor.

Am făcut-o pe indignatul, dar Gigi Furibundu' mă întrerupse fără nici un fel de menajament.

— Nu te mai strofoca atâta, că nu sunt de la Moravuri. Cum am încheiat afacerea, primeşti şi caseta şi fotografiile. Asta-i aşa, ca să fiu eu sigur că nu încerci să mă trişezi. Am adresa ta din Belgrad şi-ţi cam imaginezi ce-ar putea spune nevastă-ta dacă ar afla cu ce fel de afaceri te ocupi dumneata prin România.

După care am trecut la tratative. Dom' Gigi nu m-a introdus în întreg sistemul, de altfel, destul de întortocheat, al contrabandei şi al corupţiei ajutătoare şi, de altfel, dacă el nu era de la Moravuri, nici eu nu eram de la Brigada Combaterii Crimei Organizate. Dacă-mi plasa „negreala”, eram mulţumit.

— Treizeci de mii de tone?! bâlbâi ţiganul. De unde naiba să ţi le scot, că doar nu sunt armator.

— Uşurel, îl temperai eu. E vorba de-o livrare ritmică, nu totul deodată.

— Moşule, se pare că nu m-ai înţeles. Vorbeşti româneşte, dar pricepi sârbeşte. Eu n-am cum să transport peste apă atâta „negreală”. Hai, că pe grăniceri îi mai ung şi pe ăia patru papiţoi de englezi, sau ce mama lor or fi, la fel. Le dau lozul şi se uită şi ei în altă parte. Dar ce-mi ceri mata… Poate vrei şi câmpul petrolifer de la Ploieşti?!

— Treizeci de mii de tone e doar începutul, spusei eu, luându-i piuitul. Eşti barosan, Dom' Gigi, nimic de zis, dar ce ai aici poate dispărea şi mâine dacă se supără cineva. Este? Eu îţi depun totul într-un cont din Italia. Mata îţi foloseşti toată agoniseala de-aici ca să porneşti maşinăria şi dincolo îţi zâmbesc dolăreii de care nu se poate atinge nimeni. Mai siguri decât într-o casă de fier.

— Tot nu m-ai înţeles, vorbi ţiganul, ceva mai îmblânzit.

— Acu' taci o măsură şi lasă-mă să mănânc şi eu rahatul meu. De modalitatea de trecere nu te ocupi tu, ţie îţi revine tot ceea ce ţine de teritoriul românesc: achiziţionare, încărcare, mituire şi ce mai intră în plăcinta asta. Restul e treaba mea. Să-i ai în vedere şi pe ceferiştii de la Timişoara când începi treaba. Eu lucrez cu plata în avans. Primeşti banii în orice bancă din Italia care-ţi convine şi a doua zi vreau marfa la Stamora Moraviţa[54]. De trecerea ei la Vrsec[55] mă ocup eu. La fel pentru circuitul butoaielor pe sub apă[56]. Îmi dai mie exclusivitate.

Gigi Furibundu' îşi turnă din sticla Red Label într-un pahar pântecos, fără a se deranja să-mi ofere şi mie unul şi sorbi îndelung, aruncându-mi scurte priviri pe sub pleoapele lui vineţii.

— Nu sună rău, se decise el într-un târziu să cuvinte. Da' pe ceferiştii din Timişoara de ce trebuie să-i „mângâi”?

— În fiecare zi, la Timişoara soseşte rapidul de Belgrad. Exact la orele douăzeci şi două şi treizeci şi cinci de minute. Pleacă a doua zi la patru şi cincisprezecece minute. Din cele zece vagoane de dormit, patru sunt cisterne. Cisterne obişnuite, doar că sunt mascate cu caroserii de vagoane de dormit. Pune pe picioare întreaga filieră şi o să fii cel mai bogat om de prin partea locului, mai zisei, lăsându-mă pe spate în fotoliul de piele. Palatul ăsta în care locuieşti acum va deveni coteţul câinelui tău. Gândeşte-te, nu ai de două ori în viaţă o şansă ca asta.

În mod cu totul inexplicabil, Dom' Gigi scoase din băruleţul aflat la îndemână un pahar curat, pe care mi-l întinse.

— Pune-ţi un whisky. Sau preferi altceva?

— Şampanie, dacă încheiem afacerea.

— Şi dacă nu? zâmbi şiret ţiganul.

— Dacă nu… unul dintre noi va bea apă din Dunăre.

Dom' Gigi plescăi cu zgomot şi mângâie afectuos o sabie ninja de pe biroul lui.

— Viaţa e şi aşa scurtă, moşule, filosofă el. La ce s-o mai scurtăm şi noi. Două lucruri mă cam lasă pe gânduri: unu, cum ai dat de mine şi, doi, ce te face să crezi că nu te dau în gât sau că nu-ţi fur toată afacerea.

— Să le luăm pe rând, spusei. Tu ai un dosar superelegant la Poliţia din Bucureşti, iar eu am doi oameni superelegainţi care-şi pot băga nasul oricând prin calculatoarele lor centrale, sfătuindu-mă cum ar fi mai bine să acţionez într-o situaţie sau alta. Cât despre trădare, Dom' Gigi, adăugai, sorbind din paharul umplut pe trei sferturi, e mai bine s-o lăsăm moartă. Crezi că mă poţi avea cu o casetă şi cu nişte fotografii amărâte? Sau eu, crezi că aş încerca să te şantajez cu datele pe care le-am cules despre tine? Astea merg cel mult la nişte fomişti de ziarişti, că ei sunt la ordinea zilei.

Am scos teancul de mărci care risca să devină legendar şi i l-am trecut pe sub nas.

— Asta e argumentul meu! Eşti rezistent la o mulţime de lucruri, Dom' Gigi, dar la bani n-ai imunitate. Nimeni nu are. De-aia sunt sigur că nu va exista nici o trădare. Doar dacă între timp n-ai trecut la secta „Voluntari în slujba poliţiei”!

Punct ochit, punct lovit! Ţiganul îşi frecă nervos bucile de scaunul lui americănesc, fiind cât pe-aci să se răstoarne pe spate şi rosti din vârful buzelor:

— Îmi trebuie o săptămână ca să pun totul pe picioare, înainte de a mă apuca, vreau o carte de credit pentru Banca Cappodocchi din Bologna. Să-i spunem, un mic avans care să-mi stimuleze imaginaţia.

— Mâine o ai. Dom' Gigi, încă o chestie. Suntem singuri pe felie! Nu mai băgăm pe nimeni!

— Moşule, aici o să fie puţin mai dificil. Nu sunt cel mai tare din parcare, am şi eu pe cineva mai sus.

— Te priveşte, îi dai din procentul tău. O să ai de unde. Deşi, cu cât sunt mai mulţi, cu atât pute mai tare.

— Stai blând, copilaş, omul nu e boschetar. E în guvern. Ce să pută? Că doar n-o fi idiot să se verse pe el?

Apăsă pe butonul interfonului şi-l chemă pe Gică, omul de serviciu, care se dovedi a fi chiar tinerelul imberb.

— M-aţi chemai! ciripi acesta, dovedind o bună audiţie.

— Te-am chemat, păpuşă, aşa el gâfâi ţiganul plin de drăgălăşenie. Adu tu o sticlă de şampanie, din aia bună, ştii, pentru domnul. Ce să-i faci, îi plac numai băuturile fine!

Tinerelul scoase nişte chiţăituri, pe care încercă să le plaseze drept râs şi-mi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Îndată, spuse el, întorcându-se elegant şi oferind privirilor noastre două buci rotunde ca două luni pline.

— Dom' Gigi, reluai eu, filiera Timişoara e cea mai puţin controlată, dar, pentru orice eventualitate, deschide vreo douăzeci de staţii de benzină la Gura Văii şi sacrifică nişte „miei[57]". Fă scandal că i-a prins poliţia şi dă tare în ăla de sus, pe care-l ai la guvern. Aşa, treaba de la Timişoara o să meargă ca unsă.

— I-auzi, i-auzi! croncăni ţiganul indignat. A început s-o înveţe oul pe găină! De ce nu faci tu toată treaba dacă te pricepi aşa de bine? Ce nevoie mai ai de mine?

Am ridicat mâinile şi am cerut pace.

— N-am vrut să-ţi aduc nici o ofensă, barosane, e grădina ta, nu mă bag! Mi-am dat şi eu cu părerea.

— O să ai prilejuri destule să-ţi dai cu părerea, replică Dom' Gigi, cu o privire rea.

Imberbul aduse şampania într-o frapieră plină cu gheaţă şi prinse s-o chinuiască, încercând să-i scoată dopul.

— Las-o dracului acolo! se răsti ţiganul. Du-te şi mai ridică nişte greutăţi, nici un dop nu eşti în stare să scoţi!

Tinerelul mâţâi ruşinat, aruncându-i o privire încărcată de reproşuri şi ieşi îmbufnat, cu paşi de gheişă violată cu vibratorul.

— Fiecare îşi face treaba lui şi cu asta basta! Tu n-ai ce să cauţi în împărăţia mea, să-ţi fie clar! Eşti tu tare şi mare, dar, prin părţile tale. Aici, dacă te-am

prins, te-am ras! Într-o săptămână ai semnal de la mine că putem să-i dăm drumul.

— Gata, împărate! zisei, ridicându-mă în picioare.

Ţiganul păru mai îmblânzit. Desfăcu şampania şi turnă în două pahare.

— Dacă încerci să te bagi unde nu-ţi fierbe oala, zise el cu o voce ceva mai umană, stricăm afacerea şi tu poţi să-ţi faci rugăciunea.

L-aş fi pocnit cu o plăcere enormă.

— Bine, Dom' Gigi, am priceput!

— Sper. Ai marfa la Stamora Moraviţa, la fiecare a doua zi când primesc de veste că au ajuns biştarii la Cappodocchi.

Drumul înapoi l-am făcut tot în dubiţă. M-au lăsat în acelaşi parc şi s-au topit ca şi cum nici n-ar fi fost.

Trebuia să iau urgent legătura cu Zirko, ca să-i dau timp să verifice banca din Bologna şi să deschidă creditul.

La hotel, m-am dezbrăcat şi am intrat sub duş. Palatul lui Dom' Gigi era plin de toate mirosurile posibile, dar mirosul de nespălat tot nu-l putuse înlătura.

M-am şters îndelung cu prosopul moale şi am deschis dulapul în căutarea unei cămăşi curate.

Milan era înghesuit pe jos, printre pantofi, plin de sânge, cu un leucoplast uriaş pe gură. Alături, într-o punguţă de plastic, se aflau urechile şi limba lui. Dom' Gigi lucra în forţă, iar acest avertisment era mai dar ca lumina zilei. Milan n-a vrut să meargă la spital. L-a doftoricit o babă care-i făcea menajul şi, când şi-a revenit, a scris pe o foaie de hârtie: „Pleacă, or să te omoare! Să nu revii niciodată!" M-a lăsat să citesc şi apoi a rupt hârtia în mii de bucăţele, aruncând priviri înfricoşate în dreapta şi în stânga.

I-am pus în buzunar toţi banii pe care-i mai aveam la mine şi l-am îmbrăţişat.

Din cauza mea, un om rămânea infirm pe viaţă.

— Am să-ţi trimit bani în fiecare lună, îi şoptii în gaura hidoasă, rămasă fără pavilion. Măcar pentru asta să nu-ţi faci griji.

L-am sunat pe Zirko de la hotel şi i-am dat de înţeles în termenii stabiliţi că aranjasem afacerea. Mi-a amintit de barjele care urmau să sosească din Ucraina şi Rusia şi mi-a cerut să urgentez găsirea unei soluţii.

O soluţie pe care, teoretic, o găsisem deja.

Am îmbrăcat un costum uşor de lână, am coborât în restaurantul hotelului şi mi-am comandat un prânz pantagruelic. Mintea a început să-mi lucreze cu viteza luminii. Era limpede că orice amestec în ograda lui Dom' Gigi avea să se sfârşească urât pentru mine, iar misiunea care mi se încredinţase avea să fie

sortită eşecului. Există însă lucruri în care nu-şi poate băga nasul oricine. Fără să vrea, Dom' Gigi îmi făcuse un serviciu.

Tipul solid, cu părul tuns scurt şi blond, care purta un costum ponosit de tergal, se aşeză fără nici o introducere la masa mea şi-mi arătă o legitimaţie ascunsă în palma lui uriaşă:

— Plutonier Vasile Stan de la Brigada Antitero a Poliţiei Turnu-Severin.

— Comandasem o friptură cu salată de sfeclă, făcui eu pe nedumeritul.

Omul râse binevoitor şi-şi turnă cu dezinvoltură un pahar din sticla cu vin.

— Dar, vă rog, luaţi loc şi serviţi un pahar cu vin.

Mi-am pipăit mustaţa falsă. Pentru orice eventualitate, părul vopsit şi lentilele de contact colorate desăvârşeau imaginea unui cu totul alt tip decât cel dat în urmărirea Serviciilor Speciale.

— Aici, în România, zise plutonierul, noi avem şi legi.

— Nimeni nu e perfect, replicai eu.

— Dumneata eşti cetăţean sârb şi, conform legii, orice cetăţean străin intrat în România trebuie să-şi declare prezenţa în termen de patruzeci şi opt de ore la cea mai apropiată secţie de poliţie.

— Şi iată că s-au împlinit cele patruzeci şi opt de ore, completai zâmbind şi a venit secţia la mine.

— Îmi pare bine că eşti vesel, se amuză plutonierul. O să ai nevoie de mult optimism. Până una-alta, fă-ţi bagajul şi iute la secţie.

— Vreau să vorbesc cu consulul sârb din Timişoara, mă arătai eu indignat.

— În momentul ăsta e la budă, dar îl putem chema pe consulul sârb din Australia. El ţi-ar putea acorda ceva mai mult ajutor, având în vedere că şi paşaportul tău e puţin fals.

Lucra tare Dom' Gigi, nu glumă!

— Nota de plată intră în contul vostru?

— Da, da, oftă tipul, servindu-se în continuare din sticla cu vin ca la el acasă, toţi începeţi prin a fi spirituali şi terminaţi prin a vă târî în patru labe. Ai două soluţii, băiatu'! Ca să n-o mai lungim! Te băgăm la „mititica", sau îţi facem actele de expulzare. O să ai interdicţie pe un an pentru intrarea în România. Trebuie să recunoşti că suntem umani.

Am savurat în linişte îngheţata cu ciocolată şi alune, care încheia festinul şi am chemat chelnerul să-mi facă nota de plată. Care nu era cu mult mai încărcată ca un pom de Crăciun.

— Să mergem în cameră să-mi fac bagajul, îl anunţai pe plutonier, care rămăsese cu ochii lipiţi de teancul de bani din farfurioară. Presupun că trebuie să mă însoţeşti.

— Da, aşa e. N-am să vă fiu însă o povară, trecu el automat la persoana a doua plural. Meseria!

— Stai liniştit, nene, n-a murit nimeni din meserie. Doar din felul în care şi-a făcut-o, adăugai eu, cu o morgă de profesor universitar la andropauză.

Restul s-a petrecut destul de simplu. În lift, l-am adormit cu o variantă *sakoa-ke* şi am oprii „cutia" între etaje. N-a fost nevoie să aştept prea mult, în mai puţin de două minute, blondul a dat semne de viaţă.

— Mă ierţi că a trebuit să apelez la metoda asta, îi zisei, curăţându-mi unghiile cu cuţitul meu Teck, dar cred că-i singurul loc din oraşul ăsta în care nu putem fi ascultaţi.

Plutonierul se ridică, scuturându-şi pantalonii şi-mi spuse cu o voce posacă:

— Ce vrei? Fii scurt şi concis şi mai ales nu uita că lovirea unui poliţist în exerciţiul funcţiunii se pedepseşte cu închisoare.

— Sau cu o mie de mărci. Ce zici? Pot plăti pe loc amenda.

Nimerisem la fix. Dom' Gigi îşi plătea destul de prost oamenii.

— Şi eu ce trebuie să fac? reveni poliţistul la sentimente mai bune.

— Să mă arestezi.

Omul rămase câteva clipe blocat, dând semne de nedumerire. Se scărpină în cap, cam pe unde bănuia el că s-ar afla creierul şi mormăi ceva încurcat.

— Văd că e nevoie să te descalţi ca să poţi număra până la douăzeci, îl ajutai eu. Mă bagi, aşadar, în arestul poliţiei şi mă ţii până mâine dimineaţă, când îmi iau bagajul şi dispar peste Dunăre. O cameră în hotelul ăsta împuţit mă costă o sută de mărci pe noapte, aşa că prefer să dau o mie, dar să fiu cazat în arestul confortabil al poliţiei locale.

Probabil că mă considera dus bine cu sorcova, dar când i-am pus în palmă bancnota de o mie, aproape că era să-mi sărute mâna.

— Eu, să ştiţi, bâigui fără nici o legătură, meseria… noi… dacă e nevoie… vă arestez oricând. Cu cea mai mare plăcere.

Am întins în tăcere mâinile şi plutonierul se grăbi să-mi pună cătuşele cu, blândeţea bijutierului care probează o brăţară de 24 de karate unei soţii de miliardar.

— Ah! suspinai eu, era să uit. Mai e un mic amănunt.

Blondul se încruntă brusc şi viziunea unui neajutorat cu mâinile încătuşate îi stârni instinctele profesionale.

— Un mic amănunt? Există şi amănunte mari? Reflectă el ca un specialist în filologie.

Făcuse băiatu' facultatea la seral, ce puteai să-i reproşezi?

— Există, făcui eu împăciuitor, da alea-s de la două mii de mărci în sus! Aş vrea să vină cu mine în arest, doar pentru noaptea asta, doi tipi. Găseşti tu un

pretext să-i aduci.

— Ce pretext aş putea găsi să arestez aşa, tam-nisam, doi oameni?

— De pildă, încă o mie de mărcuţe.

Nu mai era nevoie să lungim discuţia. Plutonierul apăsă pe butonul etajului patru şi ne reluarăm excursia. Pe scară, în timp ce coboram, i-am întins hârtiuţa cu numele celor doi.

— Doar noi trei într-o celulă, să ne-nţelegem. Fără să ştie Dom' Gigi. Seriile celor două mii sunt înregistrate şi s-ar putea să cazi de la mare înălţime fără paraşută.

În holul de la parter, am remarcat zâmbetul plin de satisfacţie al recepţionerului şi am ştiut că va raporta imediat unde trebuie despre arestarea „cuscrului".

La miezul nopţii, cei doi lucrători de la ecluza hidrocentralei Porţile de Fier, pe care mi-i indicase Milan, îmi deveniră „colegi de cameră". Plutonierul era un profesionist, fără îndoială. Îşi alegea bine oamenii, Dom' Gigi. Deşi îi plătea prost.

Omul meu se aranjase şi ca subofiţer de serviciu în noaptea aceea, aşa că nu mai aveam motive de îngrijorare.

Cei doi făceau o mulţime de prezumţii cu privire la arestarea lor, vorbind în şoaptă şi aruncând priviri repezi spre patul de fier în care eu tăceam chitic. I-am lăsat să-şi stoarcă creierii, până au ajuns în pragul psihozei şi am intrat direct în subiect. Din bogata mea experienţă, vă spun că e cea mai eficientă cale. Doare, dar se rezolvă.

Am coborât din pat, mi-am dat jos pantalonii şi mi-am dezlipit o bucată de piele de pe coapsă. Văzusem figura asta, cu pielea falsă, la un ţigan expulzat din Italia. Am scos din ascunzătoarea inedită un teanc de dolari şi de mărci, pe care l-am aruncat între ei. Tipii mă priveau ca doi pui de găină hipnotizaţi de un şarpe.

Mi-am tras pantalonii la loc şi am deschis vorba:

— Îmi cer scuze că trebuie să fiu brutal, dar e criză de timp. Sunteţi aici pentru că aşa am vrut eu. Motivul oficial: aţi făcut puţin scandal ieri la *Caprice,* care s-a lăsat cu ceva răni şi iată-vă închişi douăzeci şi patru de ore pentru cercetări. Mâine plecaţi fără probleme.

Tipul din dreapta, cu o mustăcioară *a la* Clark Gabie, făcu un semn spre dolari şi murmură:

— Şi ăştia ce sunt? Cheltuieli de deplasare?

— Exact, moşule, aprobai eu. Vi-i împărţiţi între voi cum vreţi. Sunt peste trei mii în dolari şi în mărci.

— Eşti de-ai lui… încercă colegul mustăciosului, dar primi o lovitură rapidă în gleznă şi tăcu.

— Nu, nu sunt de-ai lui Dom' Gigi, completai eu cu numele care dădea fiori locuitorilor Severinului. Sunt de-al tău. Băieţi, să n-o mai lungim. Mâine pe la prânz vor traversa ecluza, în drum spre Budapesta, trei barje din Ucraina, urmate de două din Rusia. Nu trebuie să le descărcaţi şi nici să le suflaţi în pânze. Doar să stricaţi ecluza. Adică, să faceţi în aşa fel încât barjele să rămână pe loc o perioadă de timp de trei ori mai lungă decât ar fi necesar.

„Clark Gable" mi-a zâmbit şi, cu un bobârnac, a aruncat teancul de bani pe jos.

— Ai greşit adresa, cocoş! Mâine la prânz ieşim din serviciu. Şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, acolo lucrează o echipă întreagă, nu numai noi.

— De cei care trebuie să vă înlocuiască o să mă ocup eu, să întârzie o vreme, cât despre echipă, las-o baltă! Ştiu mai multe ca tine. Echipa deserveşte mecanismul ecluzei, iar de hotărât, hotărăşte şeful de schimb şi ăla eşti tu, frumosule!

Mustăcioară se ridică şi făcu câţiva paşi prin celulă, ca şi cum ar fi vrut să se destindă oleacă şi să-şi pună creierul la treabă. Se apropie de mine şi-mi şopti la ureche:

— Cât primeşti pentru toate astea?

— Pentru ce? răspunsei nedumerit.

— Ca să ne dai în gât. Sunt convins că pe fiecare bancnotă e imprimat cuvântul „mită".

M-am văzut nevoit să fac o mică incursiune privind implicarea lor în traficul de mărfuri şi alte mici nereguli care, chiar mici fiind, le puteau aduce ani buni de închisoare.

— După cum vedeţi, nu era necesară toată înscenarea asta, dacă se punea problema să vă „ascund" ceva.

Au sporovăit un timp şi tot mustăcioară mi se adresă:

— E prea periculos ce ne ceri.

— Nici o echipă de muncă din lumea asta nu e perfectă, zisei, adăugând alte bancnote la teancul de pe pat. Nu faceţi nimic altceva decât să ţineţi „bărcile" mai mult în ecluză. Vă asigur că nici un căpitan de vas n-o să facă scandal.

— Va trebui să procedăm la fel cu toate vasele care-or să treacă în acea zi.

— Exact.

— Înseamnă să facem două schimburi.

Am mai crescut un pic teancul.

— Poftim, pentru ore suplimentare!

Mi-am pus haina şi m-am încălţat cu pantofii mei de chevro, care costau trei sute cincizeci de mărci.

— Cu câteva zile înainte de următoarea tranşă de arme, veţi primi banii. Vă puteţi considera de pe-acum mai bogaţi decât Cresus şi toate astea pentru un risc minim.

— Avem un observator străin, un englez, care se preumblă prin sala de pupitre, încercă „Clark. Gabie" să mai umble la preţ.

L-am strigat pe plutonierul care era de serviciu şi le-am aruncat peste umăr:

— Îi plac băieţii. Chiar la ora asta se află în „inspecţie" la Kladovo, cu un puştan în pat. Diseară, o să primească drept cadou o casetă video. Următoarea mea legătură se va numi Zirko. Ciuliţi bine urechile şi, când veţi auzi rostindu-se în preajma voastră numele ăsta, să vă pregătiţi portofelele ca să primiţi „mălaiul".

Poliţistul îmi făcu formele de ieşire şi mi se adresă politicos:

— Trebuie să vă dau un însoţitor până la graniţă, e un elev de la şcoala de jandarmerie.

— Minunat, o să mergem cu maşina mea, dar cu ce-o să se întoarcă?

— Se descurcă el, de-aia e poliţist, îmi răspunse blondul, râzând cu subînţeles.

Şi vameşii şi poliţia de frontieră aproape că m-au ignorat. Pe podul care leagă cele două maluri ale Dunării am simţit pentru prima oară oboseala zilelor petrecute în România. Dar merita. Şaptezeci şi cinci de mii de dolari nu se câştigă oricând aşa de repede, chiar dacă ai ca partener moartea.

La Belgrad m-a preluat Zirko. Mi-a transmis că sârbii lucrau non-stop la montarea conductelor submarine, care urmau să „sugă" barjele aflate în ecluza românească, iar rapidul pentru Timişoara era deja gata. Se mişcau iute băieţii!

La Polje n-am mai dat peste Tarsici. Fusese prins cu nişte matrapazlâcuri mai vechi şi, chiar a doua zi după plecarea mea, a fost trimis să comande un pluton de voluntari pe frontul bosniac.

Aveam să-l mai întâlnesc o singură dată în viaţă, la Mostar. Era tras într-o ţeapă de vreo trei metri, înfiptă în pământ şi nu arăta prea bine.

Musulmanii învăţaseră, totuşi, ceva de la Vlad Ţepeş, chiar dacă de-atunci trecuseră mai mult de cinci sute de ani!

VI

Caporalul şi-a turnat un bidon întreg de ulei de motor peste proteza care-i ţinea loc de gambă şi s-a întors spre doctorul Rbici:

— Consum mai mult ulei decât un tanc, doctore! În ritmul ăsta, las armata fără lubrifianţi.

Doctorul zâmbi şi-şi umplu cu votcă o eprubetă folosită îndeobşte la analiza probelor de urină.

— Dragă Gil, zi mersi că ai pe ce să calci. Te asigur că, peste câteva luni, poţi lua locul oricăruia de pe terenul ăsta!

Ne lăfăiam pe un tăpşan, la marginea localităţii Banja Luka, uitându-ne la meciul de fotbal încins între o echipă a prizonierilor croaţi, din lagărul aflat în apropiere şi „restul lumii", sârbi şi mercenari laolaltă.

Maiorul Pavlovici o făcea pe arbitrul şi pot să vă asigur că spectatorii nu se plictiseau nici o clipă.

Colosul tocmai preluase o minge pe extrema dreaptă şi porni în cursă fornăind şi dând din mâini ca o morişcă. În tot timpul ăsta urla şi profera cele mai groaznice ameninţări la adresa croaţilor care ar fi îndrăznit să se apropie de el. Numai că între american şi fotbal existau foarte puţine afinităţi.

Croatul care o făcea pe fundaşul stânga îi suflă pe neaşteptate mingea şi plecă la contraatac, în timp ce uriaşul, fără să observe că rămăsese văduvit de obiectul muncii, continua să tropăie fericit spre poarta adversă.

Jocul fusese organizat la ideea lui Pavlovici şi avea o miză foarte tentantă. În cazul în care câştigau croaţii, cei unsprezece erau liberi să plece oriunde doreau; în cazul în care câştigau sârbii, fiecare croat primea câte un glonţ în ceafă. Deşi pare de necrezut, croaţii se bătuseră pentru a prinde un loc în echipă.

Goran, care jucase înainte de război la Dinamo Zagreb, marcă un gol de kinogramă şi Pavlovici strigă scorul:

— Doi la doi! Mai aveţi douăzeci de minute.

Apoi, se repezi spre poarta opusă, unde avea loc un caft în toată regula. Szucs Attila îi căra pumni cu nemiluita portarului croat, dar nici acesta nu rămânea dator, pretinzând că fusese lovit la ficat în timp ce se înălţase la o centrare, executată de Alexei. Fluierul de arbitru se dovedi neputincios în aplanarea conflictului, drept pentru care Pavlovici apelă la vechiul săi prieten Mauserul şi reuşi ceea ce n-ar fi reuşit nici o echipă de poliţişti călare.

Profitând de învălmăşeala creată, Colosul porni iar vijelios cu mingea spre poartă, dar, exact când se pregătea să şuteze, primi o contră de zile mari, care-l

aruncă cu botul în noroi.

— A vrut să mă omoare, strigă el, indicându-l pe croatul vinovat. Să fie executat! Aici n-avem cartonaşe roşii, avem cartuşe galbene!

Dar Pavlovici îi trase un şut prietenesc între buci şi-i făcu semn să se ridice.

— Ai o lovitură liberă, ce mai vrei? Dacă eşti deştept, o transformi!

Uriaşul aşeză mingea la punctul indicat, dar nu mai apucă să tragă. Din spatele lui ţâşni Ostraniţa, care cu un şut sec marcă al treilea gol pentru „restul lumii”. Americanul nu părea însă foarte încântat. Îi puse o piedică rusului, care salută fericit „publicul” şi se răţoi indignat:

— Eu trebuia să trag. Nu mai joc. Unii muncesc şi alţii culeg frişca.

Se retrase spre marginea terenului, trosnind în trecere doi croaţi care-i stăteau în cale. I-am luat locul şi abia în teren mi-am dat seama că nu era vorba de nici o distracţie, ci de o luptă pe viaţă şi pe moarte. Aşa cum şi fusese programată.

Croaţii aveau credinţa că, dacă vor câştiga, vor fi liberi. Speranţa de supravieţuire a organismelor vii a fost întotdeauna mai puternică decât sentimentul resemnării. Nici o evidenţă din lume nu l-ar fi convins pe vreunul dintre jucători că nu reprezintă decât un prilej de divertisment pentru nişte soldaţi sastisiţi de zaruri şi pocher.

Au învins cu cinci la trei. Se îmbrăţişau şi unora le-am văzut chiar şi lacrimi în ochi, de parcă tocmai ar fi cucerit Cupa Cupelor.

Pavlovici îşi ridică mulţumit mia de dolari câştigată la pariuri de la doctorul Rbici, care o făcea pe bookmakerul şi chemă santinelele sârbe.

— Aţi obţinut victoria, spuse el bine dispus, îmbrăţişându-i cu privirea pe cei unsprezece croaţi curajoşi. Conform înţelegerii, sunteţi liberi să plecaţi încotro doriţi. Desigur există şi nişte reguli peste care nu putem trece. Una dintre ele spune că orice locuitor al lagărului, o dată eliberat, trebuie să efectueze deratizarea şi să primească înapoi lucrurile pe care le-a avut asupra sa la internare.

Maiorul tuşi discret şi se bâţâi de câteva ori pe călcâie şi pe vârfuri, ca şi cum s-ar fi pregătit să sară de la o trambulină într-un bazin de zece centimetri adâncime.

— Veţi merge, aşadar, la baie, continuă el şi apoi la magazie. Ca să fie totul în regulă, fiecare va semna o declaraţie cum că a fost tratat conform uzanţelor, ca prizonier de război.

Îi şopti ceva la ureche caporalului de schimb şi santinelele îşi preluară marfa.

— Ce dracu’ pute aşa? întrebă intrigat Ostraniţa, adulmecând în vânt ca un ogar stresat.

Cu obişnuita lui figură nevinovată, Colosul continuă să-şi frece degetele de la picioare, între care jegul se depusese în câteva straturi.

— Ai jucat ca o cizmă, mi se adresă binevoitor, fără să ia în seamă remarca rusului. S-ar putea crede că ai fost parte la pariu cu maiorul Pavlovici, sau direct interesat în eliberarea croaţilor.

— Tu vorbeşti?! interveni Alexei. O hahaleră mai mare ca tine n-am văzut. Mai era puţin şi ai fi marcat în poarta noastră. Şi ce dracu te-ai apucat să te descalţi tocmai acum? Du-te şi fă un duş, freacă-te cu peria de sârmă şi, când ajungi la piele, dă cu buretele.

— Fantastic! sări Colosul, ca o precupeaţă căreia i se cere certificatul de producător. Acum, ce să spun, nu mai poţi trage o băşină, pentru că tulburi aerul domnului locotenent! Nu suntem la mănăstire şi în contractul meu nu este stipulat de câte ori trebuie să mă spăl pe zi.

— E o chestie de igienă personală, spuse rusul, îndepărtându-se scârbii.

— Ce-o mai fi şi aia? întrebă nedumerit Colosul. E un nou tip de lansator de rachete? Cui nu-i convine, n-are decât să-şi bage un deget în cur şi să se pârţâie pe gură!

Din pădurice îşi făcu apariţia Pavlovici. Zâmbea enigmatic şi se scărpina cu largheţe în locul în care ar fi trebuit să i se afle podoabele bărbăţiei.

— Soldat Sheldon, guiţă el, iar vorbeşti urât!

— Să organizăm o seară de poezie, propuse Colosul, exasperat. Voi recita din lirica poeţilor togolezi.

Maiorul râse şi-şi aprinse una dintre celebrele ţigări cu opiu.

— Până atunci, soldat, îi iei cu tine pe Zamfir, Zavitsanos şi Szucs şi vă prezentaţi la caporalul Savici. E ceva de lucru acolo pentru voi.

— Tipii n-au nici un pic de imaginaţie prin partea locului, ne destăinui Colosul descoperirea lui, în timp ce ne deplasam spre camera de gardă. Toate numele se termină în „ici”. Nu m-ar mira ca şi denumirea pentru „sulă” să se termine tot aşa.

— Carici! strigai eu inspirat. Dar e în româneşte.

— Apoi, nici cu voi, românii, nu mi-e ruşine, punctă uriaşul. Ultima dată când am fost în România, la Constanţa, cu „Marines”, ne-au furat toate bagajele din hotel. Căpitanul a scurtat vizita la maximum. Se temea că, dacă mai rămâneam, ne puteam trezi şi fără crucişătorul cu care veniserăm.

Caporalul Savici ne făcu semn către două excavatoare micuţe şi ne puse să săpăm o groapă de dimensiunile unui teren de baschet. Cel mai fericit se arătă Colosul.

— N-am condus în viaţa mea o chestie ca asta, chiui el excitat, străduindu-se să intre în minicabina excavatorului. Daţi-mi o mână de ajutor, copii, nu vedeţi

cum se mai chinuieşte camaradul vostru?

Attila a fost singurul care a răspuns la înduioşătorul apel. A scos vergeaua de curăţat arma şi a înfipt-o drept în curul uriaşului, care n-a întârziat să se năpustească în cabina neprimitoare. Arăta ca o balenă îndesată într-o conservă de ţipar şi mai mult ca sigur, ar fi trebuit să demontăm toată măgăoaia ca să-l putem scoate de-acolo.

Omul nu părea însă preocupat de toate inconvenientele respective. Se juca fericit la manete şi apăsa din când în când pe pedale.

— Te mai pârţâi mult? se răsti Dimitris. Pune cheia în contact şi porneşte naibii o dată!

Poate ar fi fost mai bine să-l fi lăsat aşa, să se joace în linişte până s-ar fi plictisit.

Dar era prea târziu, oricum. Colosul urmă preţiosul sfat şi micuţul excavator se năpusti spre noi cu toată viteza de care era în stare.

Ne împrăştiarăm ca puii de găină urmăriţi de uliu, în timp ce uriaşul manevra haotic manetele aflate la dispoziţie.

— N-are volan! urlă el fericit, trecând la milimetru pe lângă un stejar falnic.

— Opreşte! strigă grecul din toţi rărunchii. Scoate cheia, idiotule!

Dar Colosul se şi închipuia în fruntea cursei de douăzeci şi patru de ore de la Le Mans. Excavatorul îşi luă viteză şi se repezi spre barăcile din tabăra sârbilor.

Caporalul Savici tocmai ieşise să verifice dacă ne apucaserăm de treabă, când rămase ca turnat în bronz. Maşina infernală se îndreptă direct spre el şi, cu toate semnele disperate ale Colosului, caporalul se arătă incapabil să schiţeze cel mai mic gest de fugă. Se uita hipnotizat la cutia de fier ce se năpustise pe neaşteptate asupra lui şi doar buzele i se mişcau, fără ca vreun sunet să-i iasă din gâtlej.

Providenţa însă era pe-aproape. La nici un metru de sârb, excavatorul se roti pur şi simplu în jurul propriei lui axe, ca un soldat care execută un impecabil „stânga-mprejur" şi o luă razna peste câmp în direcţia unui deal împădurit.

— Cheia, cretinule! continuă grecul să-şi omoare plămânii, alergând în urma Colosului. Scoate cheia şi nu mai apăsa pe nimic.

— Nu vreau eu să apăs, prinse uriaşul din zbor sfatul primit. Nu pot să-mi scot piciorul, e prea strâmt aici.

Şi iată-l, prin urmare, pe nefericitul excavatorist luând pieptiş panta dealului. Asta a fost şi şansa lui, altfel s-ar fi plimbat până ce i s-ar fi terminat motorina.

În pantă însă, maşinăria dădu semne de oboseală şi nu după mult timp se opri, se înclină şi se răsturnă pe-o parte, aidoma unui alergător epuizat.

În mod cu totul inexplicabil, Colosul găsi soluţia de a părăsi micul monstru. Era plin de sânge şi de ulei, dar pe figura lui incredibil de hidoasă se putea citi o încântare nemărginită.

— N-am mai văzul aşa ceva, se minună el. Mic şi al dracului! Ar trebui să avem fiecare câte unul ca ăsta în dotare şi astfel războiul n-ar mai fi atât de plictisitor.

Nu l-am mai luat în seamă. Ar fi însemnat să ne batem joc de nervii noştri.

Într-o oră, groapa comandată era săpată şi, în lipsă de altceva, făceam diverse supoziţii despre ce anume ar putea s-o ocupe. Căzuserăm aproape de acord că era vorba de camuflarea unor tunuri sau a altor piese de artilerie grea, când basculanta Kamaz, condusă de caporalul Savici, dădu cu spatele până în buza gropii şi-şi ridică bena.

O grămadă de trupuri inerte, gol-goluţe, căzură alandala, împrăştiindu-se în groapă şi rămânând apoi în poziţii groteşti. Nu purtau nici o urmă vizibilă de violenţă, doar o pată mare, vineţie, în dreptul inimii.

Printre ei am recunoscut figura lui Goran, fostul jucător de la Dinamo Zagreb şi atunci am realizat în ce constase „dezinfectarea”. Metoda SS-istă a duşurilor cu Cyclon B fusese probată cu mulţi ani înainte. Aşa cum bănuisem, meciul nu fusese decât o mascaradă, un prilej în plus pentru sârbi să-şi hrănească sadismul.

— Vă mai holbaţi mult? strigă caporalul, sărind din cabina basculantei. Acoperiţi-i cu pământ, ce-aţi rămas aşa? N-aţi mai văzut câini morţi?!

Scuipă spre cadavrele aruncate în groapă şi trase o înjurătură în sârbeşte.

Nu eram studenţi la teologie, aşa că ne-am apucat de treabă. Am bătătorit pământul cum am putut mai bine şi am azvârlit crengi şi pietre deasupra. Savici a scos o ladă de carton şi ne-a făcut semn să ne servim. Era vin de cea mai bună calitate.

Dar n-am mai apucat să-l degustăm.

O explozie asurzitoare ne-a aruncat automat la pământ. Alte douăsprezece, una după alta, la distanţe ceva mai mari, ne-au făcut să ne întrebăm dacă nu cumva venise sfârşitul lumii.

N-am avut răgaz să ne punem la adăpost. De undeva s-a pornit o ploaie de obuze de 120 mm, producând un zgomot asurzitor. Groapa abia acoperită sări în aer şi cadavrele îşi părăsiră odihna de veci, împroşcându-ne cu sânge şi resturi de maţe. Într-un copac, pe o creangă, se legăna un cap cu gât, cu un umăr şi-o mână, asemenea unei limbi de clopot. Membre disparate, bucăţi de lemn şi metal, o învălmăşeală ce transformase paşnicul tăpşan într-un infern dantesc.

Nu a durat mai mult de-o oră, o oră şi jumătate.

Dar, cititorule, gândeşte-te ce înseamnă să stai lipit de pământ o oră şi jumătate, în timp ce în jurul tău exploziile se ţin lanţ. O oră şi jumătate. Cât un meci de fotbal. Sau cât un film.

Urechile îţi ţiuie şi ai impresia că cineva îţi umblă cu un bold în ele. Nasul ţi se înfundă şi cauţi aer cu gura larg deschisă, însă, în loc de aer, pe gură îţi pătrunde praful stârnit de bombe. Praf amestecat cu mici bucăţele de carne.

Vrei să te ridici şi să fugi, dar presiunea aerului datorată suflului exploziilor te îngroapă într-un pământ neprimitor. Îţi pierzi simţul de orientare, asemenea unui aviator care execută un luping, încerci să refaci coordonatele reale, dar parcă un ciocan pneumatic te loveşte în ceafă şi culorile din faţa ta se combină ca un curcubeu topit de căldură.

Îţi pui masca antistres[58], care îţi anihilează simţurile şi apuci arma ce te însoţeşte pretutindeni ca un câine credincios.

Ce-ai putea face cu o puşcă, oricât de sofisticată ar fi, împotriva unor rachete telepurtate?! Dar ştii în acelaşi timp că renunţarea este drumul sigur către moarte.

Încerci să te rogi lui Dumnezeu şi să-i ceri iertarea păcatelor, ca şi cum asta ar fi armura care te poate feri de orice rău în lumea asta.

Dar Dumnezeu ascultă tocmai atunci o melodie de top la un walkman.

În final, te scapi în pantaloni şi căldura urinei îţi oferă dovada vie că încă mai exişti. Respiri uşurat. Urinez, deci exist!

Apoi, totul încetează. Deschizi ochii şi parcă îţi este teamă să te pipăi. Nu te doare nimic, simţi doar o moleşeală cumplită care te pătrunde şi încerci să te gândeşti la lascivitatea unei târfe dintr-un cartier mărginaş.

Ai fi vrut ca totul să se termine pe loc. Ai fi vrut să te trezeşti ca dintr-un coşmar şi să spui că totul a fost o simplă fantasmagorie. Ai fi vrut să plângi, dar căldura degajată de exploziile bombelor ţi-a secat lacrimile.

Începe o nouă zi, chiar dacă soarele e de mult pe cer. De câte ori îţi trece frica, începe o nouă zi! Te uiţi în jur şi zâmbeşti. Zâmbeşti sfidător, deşi te mai ţine în viaţă doar gândul că, într-o zi, vei putea spune celor dragi că ai văzut moartea cu ochii.

Abia a doua zi, pe la vremea prânzului, am putut afla ce se întâmplase. Comunicatul postului Radio-Belgrad era foarte sec:

Duminică, ora 20,41, crucişătorul USS Normandy, aflat în Marea Adriatică, a lansat treisprezece rachete de croazieră tip Tomahawk asupra obiectivelor sârbe de apărare antiaeriană, dispuse în jurul localităţii Banja Luka. Au fost vizitate bateriile de rachete antiaeriene ale sârbilor bosniaci, sistemele de ghidare prin radar, precum şi centrele de telecomunicaţii. Concomitent, aviaţia

NATO a mai lansat un raid împotriva poziţiilor sârbe de la Vis, Teslici şi Stoliţe, situate pe muntele Malevica, din nord-estul Bosniei. Toate avioanele NATO care au participat la această misiune s-au întors la baza italiană de la Aviano şi pe portavionul F.D. Roosvelt, aflat în Marea Adriatică.

— Cele treisprezece rachete Tomahawk nu s-au mai întors, completă spiritual maiorul Pavlovici, închizând radioul. Vreau să vă fac cunoscut faptul că Bosnia a devenit poligonul de încercări al Alianţei Nord-Atlantice. Dar, curios, numai în ceea ce priveşte teritoriile sârbeşti. Avem informaţii că trupele croate au lansat un atac concertat, profitând tocmai de siajul atacurilor NATO şi au pornit o puternică ofensivă în Vest. Au reuşit să cucerească Sipovo şi câteva înălţimi strategice de pe ruta spre Jajce.

Ne aflam în sala de instrucţie, încă marcaţi de infernul din care abia scăpasem.

Puţini dintre cei care citesc acum această carte ştiu ce înseamnă o rachetă Tomahawk BGM-109. Nu vreau să intru în detalii, dar câteva date sunt absolut necesare.

Pe lângă propulsor, care ajută la decolarea rachetei de pe navă, are un motor cu turbină, care se declanşează după douăsprezece secunde şi imprimă o viteză de opt sute şaizeci de kilometri la oră, la o altitudine de cel puţin cincisprezece metri. Asta o face „invizibilă" pentru orice tip de radar.

Dar nu e totul. Încărcătura explozivă conţine patru sute cincizeci şi patru de kilograme şi are o rază de acţiune de o mie o sută de kilometri, cu o eroare de atingere a ţintei de zece metri, indiferent de condiţiile atmosferice. Şi asta, pentru că este ghidată prin satelit. Aflată deasupra solului, racheta compară datele propriului ei radar de altitudine cu cele din memoria sa. Când se apropie de ţintă, intră în acţiune sistemul său video. Comparând digital imaginile video cu cele din memorie, Tomahawk îşi corectează traiectoria şi se transformă într-un ogar de vânătoare, pe care mirosul nu-l trădează niciodată.

— Jajce este obiectivul croaţilor, reluă maiorul, desfăşurând o hartă a regiunii. Armata lor s-a dispus pe o zonă de o mie cinci sute de kilometri pătraţi, între râurile Drvar şi Vrbas. Un front destul de larg chiar şi pentru HVO şi dacă n-ar avea acoperirea aviaţiei şi artileriei NATO, n-ar putea să-l susţină nici măcar douăzeci şi patru de ore. Ca întotdeauna, misiunea noastră este una ingrată. Dar, oare, nu pentru asta ne şi aflăm aici? Sau ca să dăm o mână de ajutor la culesul porumbului?

Am aplaudat entuziasmaţi ultima idee, iar Attila încercă chiar să ne demonstreze virtuţile porumbului în fabricarea băuturilor alcoolice.

— Cum spuneam, reluă maiorul, nu despre asta e vorba în propoziţie.

Obiectivul depăşea în imaginaţie orice aşteptare: minarea fabricii de avioane plasată în marginea de nord a Zagrebului. Să ajungi atât de adânc în bârlogul lupului, să-i tai coada şi apoi să te mai şi întorci, iată ceva de domeniul absurdului.

Nu şi pentru noi.

— Ce nevoie avem să le distrugem avioanele? Şi aşa, ăştia din NATO or să continue să toace. Ar trebui să distrugem toate avioanele din lumea asta, îşi dădu cu părerea Attila.

— Încă n-am terminat de vorbit, se răţoi maiorul, dar, având în vedere proasta voastră creştere, am să încerc să vă răspund. Războiul ăsta nu va ţine o veşnicie. Nici un război nu ţine o veşnicie. Ca să fiu mai concret, e aproape pe sfârşite. Fabrica de avioane din Zagreb trebuie să dispară cât timp mai sunt lupte. Altfel, îşi bagă nasul căştile azurii. Asta ar fi exerciţiul de logică pe care vi-l servesc gratuit. Vom pleca în două grupuri, unul condus de mine, celălalt de locotenentul Ostraniţa şi vom avea două trasee diferite. De ajuns însă trebuie să ajungem în acelaşi timp în preajma obiectivului. La ora H. Cu o marjă de-o oră, după care vom considera că grupul celălalt a căzut.

— Şi dacă vor cădea amândouă, cine pe cine va mai aştepta? se arătă interesat Colosul.

— Eşti un dobitoc, îi răspunse Pavlovici între două precizări. Nu uitaţi să aveţi asupra voastră pilula cu cianură şi pastilele cu cofeină. Nu vă recomand să vă predaţi sau să cădeţi vii în mâinile ustaşilor. Unul singur din trupele noastre a păţit-o, sergentul Laforet, iar când am dat de el, nu i-am mai putut deosebi mâinile de picioare şi capul de cur. Locotenentul Ostraniţa rămâne, restul liber!

Ne-am dus la corturi, dar cu excepţia lui Gil, care a început să sforăie de cum a pus capul pe pernă, de noi nu se prea prindea somnul. Misiunile de comando în spatele liniilor inamice sunt, dintre toate, cele mai nesuferite. N-ai unde să te retragi, trebuie să umbli numai noaptea şi numai prin locuri dosnice. Nu poţi închide un ochi pe tot timpul misiunii, iar dacă ai neşansa de a fi prins, trebuie să alegi cea mai rapidă metodă de sinucidere. N-ai voie să faci nici cel mai mic zgomot care ar putea atrage atenţia, sau să laşi vreo urmă. Cuţitul şi laţul de oţel erau singurele arme permise în caz de necesitate. Pistoalele-mitralieră nu-şi aveau alt rost decât pentru a lua cât mai mulţi dintre „ceilalţi” cu tine, înainte de a-ţi face felul.

Eram întins pe spate şi nu ştiu ce mi-a venit deodată să întreb:

— Cum aţi reacţiona dacă aţi ştii că mâine e ultima zi din viaţa voastră?

Attila se ridică într-o rână şi rânji cu dinţii lui galbeni.

— Aş căuta să mă asigur că acelaşi lucru ţi se întâmplă şi ţie. Ştii zicala: „Un valah bun este un valah mort!”

Nu l-am băgat în seamă, dar l-am notat pentru prima ocazie.

— Eu m-aş înconjura de vreo cinci târfe, plescăi pofticios Colosul, dar ştii, de-alea cu buci cât portbagajul unui Ford şi cu ţâţe de spart nuci între ele.

— Fofoloanca cum ar trebui s-o aibă? se interesă Dimitris, privind visător în tavan.

— Potrivită, dădu Colosul comanda. Nici prea mare, să intri până la genunchi, nici prea mică, să rămâi pe dinafară. Important e să se afle într-o permanentă mişcare. Şi n-aş mai coborî din pat, decât ca să inspectez buda. Spre seară, aş vrea să fac o baie într-o cadă plină cu şampanie.

— Tu, scăpă Alexei total siderat, tu vrei să te speli?

— Ce-i aşa de ciudat în chestia asta? se răsti uriaşul. De altfel, am adăugat: într-o cadă plină cu şampanie. Poate intru doar s-o beau. Am auzit că şampania frăgezeşte pielea şi stimulează apetitul sexual.

— La ce-ţi trebuie să ţi se scoale, dacă tot o mierleşti? întrebă practic Vuk. Şi, oricum, îngerii n-au sex.

— Au cur, decise Colosul. Ei, copii şi după asta aş mânca, dacă mai am timp, un bou întreg la proţap, umplut cu varză acră şi cartofi prăjiţi. După aia, un glonţ în ţeastă şi adio!

Trase un pârţ prietenos, ca de fiecare dată când se simţea bine şi cloncăni o vreme din nelipsitul său bidonaş.

— Ah şi ar mai fi ceva! claxonă el. Înainte de a-mi împroşca creierii, i-aş trimite câteva gloanţe „dum-dum” în cap iubitului nostru maior. Iată cum mi-aş petrece eu ultima zi din rahatul ăsta de viaţă.

— Eu unul, zise Alexei, mi-aş lua o barcă cu pânze şi aş sta toată ziulica pe Neva. Aş lua cu mine o ţigancă din Gruzia, care să-mi cânte romanţe şi în cală aş ţine un butoiaş cu cea mai veritabilă votcă fabricată vreodată în sfânta Rusie. M-aş roti încolo şi încoace şi-aş căuta să înţeleg de ce-a fost nevoie de viaţă pe pământ!

Dimitris se ridică în capul oaselor şi intră şi el în joc.

— Dacă ar fi să mor mâine, mai întâi aş mânca o oală întreagă cu *kalamari*[59] şi aş bea o damigeană cu vin de Pireu, după care aş fura o bombă atomică şi aş arunca-o peste turcaleţii din Asia Mică în felul ăsta voi fi canonizat şi întreaga lume creştină mă va pomeni în fiecare an ca pe cel mai curajos cruciat din toate timpurile.

— De murit, murim cu toţii, oftă Alexei, cu toţii avem o ultimă zi în viaţă, o ultimă oară când facem un lucru sau altul, doar că nu ştim când. Pentru că, dacă am ştii, am paraliza pur şi simplu de frică.

— Ţi se pare atât de groaznică dispariţia propriului trup, spuse Vuk, pentru că are un nume. Numele tău. Trupul e sortit pieirii încă din sământă. Pierderea identităţii, asta te înfioară cel mai mult. Şi incapacitatea de a pricepe că niciodată nu vei mai exista, indiferent câte miliarde şi miliarde de ani va mai dăinui Universul.

— Scârţ! croncăni Colosul. Ce atâta tevatură, cu romanţe, cu filosofie, cu frică… V-am zis, cinci profesioniste, o baie de şampanie şi un bou fript, nu văd ce altceva mai poţi aştepta după aia de la viaţă.

Au început să se dondănească. I-am lăsat în pace şi am închis oi îi, prefăcându-mă adormit. „Dar tu”, mă gândeam, „tu ce-ai fac dacă ai ştii că mâine e ultima zi din amărâta ta de viaţă?”

Răspunsul era mereu acelaşi. Ceea ce gândeam ori de câte ori gloanţele îmi treceau pe la ureche, sau cuţitul mă ocolea la milimetru. Ori de câte ori îmi fixam în măseaua cu pivot pilula de cianură, sau dezamorsam o grenadă. *Să mor lângă ai mei.* Pentru un orfan ca mine, „ai mei” erau cei pentru care mi-aş fi dat viaţa fără ezitare: Liana şi copiii. Dar ei erau departe. Totuşi, dacă aş şi îi că mâine e ultima zi din viaţa mea, aş lăsa totul şi m-aş duce la ei.

Pentru prima dată după mulţi ani am simţit lacrimi în gât. Exact aşa: *lacrimi în gât.*

Nimerisem în grupa condusă de Pavlovici, împreună cu Vuk, care se oferise voluntar şi Colosul. După ce a schimbat ultimele date cu locotenentul Ostraniţa, maiorul ne-a dat semnalul de plecare. Până la liniile sârbeşti am mers înghesuiţi într-un Fiat de teren, condus de un aromân din Vojvodina.

— Mie îmi zice Nicu, sporovăi el vesel. Nicu Ciobanu. Nu sunt nici român, nici sârb. Maşina asta o am de la tata. E mai blândă ca o vacă, doar că nu are uger.

Eram strivit între Colos şi doctorul Vuk, pe bancheta din spate, dar numai gândul la o maşină cu uger mă făcu să izbucnesc în râs. Pavlovici, care stătea ca domnul pe scaunul de lângă şofer, se întoarse spre mine şi-mi aruncă o privire scârbită:

— Ce e, soldat Zamfir? Ai colici sau ţi-ai amintit de zilele bune petrecute la spitalul de nebuni?

Colosul profită de ocazie şi trase o fâsâită perfidă, care împuţi atmosfera din interiorul maşinii.

Nicu, şoferul nostru de ocazie, frână brusc şi maiorul se repezi cu toată viteza prin portiera închisă superficial, decis să halească tot aerul pe care zona îl oferea cu generozitate. Eu eram aproape de un leşin profund. Singurul care nu era marcat de moment, doctorul Vuk Rbici, îşi aprinse o ţigară fără filtru şi scuipă pe geamul lăsat pe jumătate.

— Eşti medic legist, ce-ţi pasă! reuşii eu să bolborosesc înainte de a-mi da ochii peste cap.

Mi-a întins o sticlă de plastic şi gustul rachiului m-a trezit la realitate.

Maiorul Pavlovici s-a apropiat precaut şi, de-afară, a urlat din toţi bojocii spre Colos, care rămăsese impasibil:

— Să nu-ţi închipui, măgar afurisit, că o să-ţi baţi joc de noi! N-ai decât să ceri să oprim maşina şi te poţi căca cât vrei la umbra stejarului secular!

— Îmi cer iertare, piui uriaşul, cu o notă de surprindere în glas, dar la plecare n-am primit nici o instrucţiune în acest sens. De altfel, de vină trebuie să fie împuţita aia de supă de mazăre pe care o gătesc sârbii.

Maiorul mai inspiră adânc de două ori şi-i arse un şut cu sete şoferului, care rămăsese într-o stare de inconştienţă totală.

Nicu Ciobanu, cum se recomandase, îşi reveni la viaţă şi, cu toate că mâinile i se mişcau încă haotic, iar ochii îi umblau în cap aidoma unor purici excitaţi, reuşi să îngaime oarecum logic:

— Nimic nu se compară cu gazul ăsta halucinogen. Dar nu trebuia să-i dea drumul în maşină. Sau a vrut să probeze butelia?

Restul călătoriei se desfăşură fără alte incidente. Când am coborât din maşină, mi-am simţit oasele protestând. A fost nevoie de un şut în fund tras de Colos, ca să mă îndrept.

— Eşti rău, îi spusei cu dojană, frecându-mi abitir părţile moi.

— Cu plăcere, îmi răspunse el împăciuitor.

Ne aflam foarte aproape de front şi bubuitul tunurilor, ţipătul sfâşietor al obuzelor, lătratul cadenţat al mitralierelor grele, trasoarele care înroşeau cerul şi mirosul fetid de praf de puşcă şi de fier încins completau o imagine cu care ne obişnuiserăm.

Ne-a preluat o călăuză, un tip bubos, de-ai zis că toate bolile pământului îşi dăduseră întâlnire pe obrajii lui. Pe lângă noi se scurgeau şiruri nesfârşite de soldaţi sârbi, forţaţi să se retragă. Camioanele grele „Zil” trăgeau tunuri de 120 mm şi mortiere. Transportoarele debordau de răniţi. Erau chiar şi căruţe trase de măgăruşi, nu mai mari decât cei de pe la noi, din zona Dobrogei, care cărau răniţi şi tehnică de luptă.

Să fii conştient că te îndrepţi spre valul croat care alungă un corp de armată sârb foarte bine instruit şi înarmat, iată un simţământ care nu era de natură să-ţi producă bucurie.

Când ariergarda armatei sârbe a trecut pe lângă noi, senzaţia de a păşi într-un univers paralel a fost mai puternică decât oricând.

Lasciate ogni speranza, voi ch’entrate![60]

Călăuza ne-a dus până pe malul râului Drvar şi s-a grăbit să ia calea întoarsă. Eram mai singuri ca nişte cosmonauţi ieşiţi în afara navetei spaţiale.

Şi mai nesiguri ca ei.

Ne aflam în *no man's land*[61] şi primul pas în reuşita misiunii era trecerea dincolo de liniile combatanţilor croaţi. Am preferat, aşa cum stabiliserăm, să-i lăsăm pe ei să treacă „peste noi".

Ne-am scos din raniţe sacii impermeabili, prevăzuţi cu un tub de plastic pentru respirat şi ne-am ales o porţiune a râului ceva mai puţin adâncă. Am montat aparatele de emisie de-a lungul malului, pe vreo câteva zeci de metri şi ne-am băgat în saci, nu înainte de a ne face semne încurajatoare. Am plonjat sub apă şi ne-am fixat muştiucul tubului în gură. Urma să murim fiecare singur sau să trăim cu toţii împreună.

Mi-am deschis staţia de recepţie şi m-am pus pe aşteptat. Aveam şanse destul de mici să trecem neobservaţi, dar le aveam şi, oricum, erau printre puţinele şanse de a intra în Croaţia cu atâta explozibil.

Din fericire nu am avut de aşteptat prea mult. Spun din fericire, pentru că poziţia incomodă, curenţii destul de puternici şi rezerva minimă de oxigen asigurată de tub îmi produceau o stare de anxietate care putea să ducă la renunţare.

Minusculele aparate de emisie pe care le lăsasem pe mal prinseră să transmită, pe lângă susurul apei şi cântatul unei cucuvele, zgomot de fiare şi strigăte în sârbo-croată. Din frânturile de fraze reieşea că găsiseră un vad ceva mai în aval şi că montau acum un pod de metal mobil.

Strângeam la piept PM[62]-ul, pipăind cu limba măseaua pivotantă. Trebuia să fiu pregătit pentru orice, deşi, dacă ar fi observat tuburile, ne-ar fi trimis prin ele niscaiva gaze de adormit, după care ne-ar fi cules ca pe nişte peşti congelaţi.

Într-un târziu, o dată cu trecerea ariergărzii, se făcu linişte şi cucuveaua îşi reluă cântecul ei prevestitor de rele. După câtva timp, am dat şi eu să mă ridic. În acelaşi moment, am primit un şut în coaste şi prin tub a pătruns apa!

La dracu'! Nu era apă! Era votcă!

Am tras fermoarul interior al sacului şi am sărit în picioare cu PM-ul pregătit. La doi paşi de mine, am recunoscut în lumina lunii silueta Colosului.

— Te-ai căcat pe tine de frică, este? se interesă el. Mă gândeam că poate ai mierlit-o şi fiindcă nu aveam lumânare, măcar puţină votcă ca să-ţi lumineze calea de dincolo nu-ţi strica.

— Să nu mai faci asta, animalule, îi răspunsei, a doua oară s-ar putea să trag direct.

Eram uzi până la piele, dar nici vorbă să putem aprinde un foc. Colosul se apucă să strângă aparatele de emisie pe care le împrăştiasem pe mal, nu înainte de a urla ca dementul în fiecare microfon:

— Scularea! Cât timp aveţi de gând să mai rămâneţi acolo? N-am venit până aici să ne jucăm de-a submarinele şi nici să ne bălăcim fundurile în veselul Drvar. Suntem în misiune, vă amintiţi, aşa că spălaţi-vă pe dinţi şi la luptă!

— Mai tacă-ţi gura o dată! se auzi din întuneric vocea maiorului. Ai o diaree ce n-am pomenit!

Ne-am îngropat sacii pe celălalt mal şi am pornit în marş forţat ca să ne mai încălzim, nu înainte de a înghiţi blestematele de pilule care nu ne lăsau să închidem un ochi.

Se crăpa de ziuă şi începea să ne sâcâie oboseala. Mergeam de-a lungul unei şosele pe care era un du-te-vino continuu. Camioane militare, autoturisme, autobuze, TIR-uri şi chiar biciclişti.

La un semn al lui Pavlovici, ne-am băgat într-o căpiţă uriaşă de fân, unde am dat de căldura atât de dorită.

— Ne apropiem de graniţă, auzii vocea maiorului. În stânga, la câţiva kilometri, se află calea ferată. E şi o haltă mică. Ultima pe teritoriul bosniac. Marfarele opresc aici pentru controlul vamal şi apoi dincolo de marcaj, în Croaţia, pentru controlul poliţienesc.

— Simplu, găsi Colosul cu cale să intervină. Ne urcăm într-un vagon sigilat şi iată-ne călătorind gratuit pe căile ferate croate.

— Eşti un munte de cretinism, îl etichetă Pavlovici calm. În primul rând, n-ai cum să te urci într-un vagon sigilat fără să-i rupi sigiliul, iar în al doilea rând, chiar dacă prin absurd ai reuşi, tipii de la poliţia de frontieră au nişte câini care-ţi pot depista duhoarea de la un kilometru.

— Mă rog, am vrut să fiu de ajutor, îşi retrase uriaşul ambasadele.

— Este o rută bătută, reluă maiorul, fără să-l mai bage în seamă. Oamenii deja se cunosc între ei. Într-un singur loc nu vor controla poliţiştii: în locomotivă. Acolo trebuie să ajungem fără să fim observaţi. Şi cum marfarele trec graniţa numai în timpul nopţii, până atunci, somn uşor! Primul planton, soldat Sheldon, urmează Zamfir şi cu mine. Ultimul, doctorul.

— Eu mereu primul, se porni să bodogănească Colosul. Nu aveţi nici un respect pentru cei mai plăpânzi decât voi. Am să mă plâng Comisiei ONU pentru protecţia năpăstuiţilor.

— Gura, ne e somn! cârâi din nou maiorul.

Dar bineînţeles că nu putea fi vorba de aşa ceva. Era un fel de lâncezeală în care timpul căuta să se regăsească şi să redevină mecanismul perfect ce fusese

creat să fie. Lipsa somnului din cauza pilulelor cu drog ne făcea nervoşi, iar votca la care apelam tot mai des nu era de natură să ne calmeze.

Timpul trece greu când trebuie să stai nemişcat, dar cel puţin era cald şi, printre paie, puteam privi în jurul nostru.

— Se vede o vacă! exclamă Colosul, de parcă ne-ar fi semnalat prezenţa unui urs polar.

— Nimic mai normal, prietene, îi răspunse doctorul Vuk, suntem doar la ţară.

— Nu despre asta e vorba, mă gândeam că i-ar putea trece prin cap să vină încoace şi să înceapă să mănânce din căpiţă.

— Cât timp are iarbă proaspătă, n-o interesează fânul.

— Dar tu de unde ştii? Eşti veterinar? întrebă Colosul, fără nici o noimă.

— Şi tu dacă eşti om, asta înseamnă neapărat că ai şi creier?! îl boscorodi Pavlovici. Pregătiţi-vă, în curând se înnoptează şi o luăm din loc.

Când umbra nopţii s-a întins peste împrejurimi, ne-am ridicat şi l-am urmat pe maior. Halta nu era departe şi după vânzoleala din faţa clădirii cu un cat, am dedus că se aştepta sosirea unui tren, care nu întârzie să apară.

Cei doi mecanici au coborât şi au pătruns într-o dugheană cu pereţii de sticlă, deasupra căreia scria: BUFET. Se făcuse timpul să intrăm în acţiune. Am ajuns ferit la uşa locomotivei şi, când am vrut s-o deschid, am realizat că fusese încuiată. Din poziţia în care stăteam, lipit de uşă şi chircit pe scăriţa îngustă şi înaltă, îmi era imposibil să dibuiesc încuietoarea.

Am scos, totuşi, un paspartu şi, pe pipăite, am nimerit broasca. Norocul a fost de astă dată de partea mea. Era o încuietoare veche şi uzată, care a cedat la a doua încercare. M-am strecurat pe uşa întredeschisă şi le-am făcut semn celorlalţi. După ce s-au suit şi ei, am încuiat din nou uşa, ne-am strecurat pe culoarul îngust al locomotivei şi am dispărut în camera motoarelor.

Singurul loc în care nu ne-ar fi putut descoperi mecanicii, doar dacă, Doamne fereşte, s-ar fi defectat ceva! Ne-am pus căştile antifonice, căutând să ne acomodăm în noul spaţiu. Nu ne puteam vorbi, ne priveam câteodată, iar când au pornit motoarele, părul ni s-a zbârlit instantaneu. Era ceva infernal. Stăteam cu inima în gât şi smucitura locomotivei a fost cel mai bun semnal.

Ore întregi cu duduitul acela îngrozitor în cap, cu toate căştile noastre antifonice, nedormiţi de peste patruzeci şi opt de ore, cu singura mâncare, o ciocolată cleioasă, care mirosea a rânced.

Iar greul încă nu venise!

Când s-au oprit motoarele, a fost ca şi cum aş fi lăsat jos o greutate de mii de kilograme, pe care o purtasem până atunci în spinare.

Eram complet ameţiţi şi ne-a luat ceva timp să ne revenim. Primul a ieşit Pavlovici. Prin ferestrele rotunde, ca ale unui vapor, am putut vedea prin pâcla dimineţii zeci de vagoane nemişcate pe o mulţime de linii.

Ne aflam în triajul gării Zagreb. Trebuia să ne grăbim şi să găsim o ascunzătoare, pentru că, o dată cu lăsarea nopţii, urma să ne facem meseria.

În jurul locomotivei era pustiu. Doar din depărtare se auzeau strigătele şi pocnetele ciocanelor revizorilor de vagoane. Probabil că mecanicii noştri erau în căutarea unui alt bufet până când avea să li se dea intrarea în staţia de descărcare.

Un vagon sanitar venit parcă din primul război mondial şi folosit, pare-se, la filmări ne-a servit drept adăpost.

— Facem o foiţă? întrebă Colosul de cum ne-am instalat pe banchetele din piele, mâncată şi jupuită, cu miros de camfor.

Şi, pentru a concretiza propunerea, scoase din buzunărelul de pe mânecă perechea de cărţi cu damele văduvite de haine.

— Sunt dispus să joc şi pe dinari, mai spuse el, trăgând cu coada ochiului la Pavlovici.

Dar, în loc să se strâmbe scârbit sau să înjure, ca până atunci, maiorul râse strident.

— Nu te mai faci sănătos, aşa-i?

— Vă urmez întru totul, domnule maior, răspunse disciplinat Colosul. Sunt convins că dacă aţi fi avut nevoie de un câştigător al concursului „Minţi bogate”, l-aţi fi angajat imediat în locul meu. Se foi puţintel emoţionat că a avut prilejul să se adreseze unui grad superior şi reluă tema discuţiei: Dacă nu vă place pocherul, putem încerca un popa-prostu’, pentru creiere mai puţin dotate.

Nu avea nimeni chef. Aşteptam să se aştearnă înserarea, ca să pornim la treabă.

Am căutat-o cu ochii minţii pe Liana şi am evadat din nou în România. Oare ce face acum? Îi dă să mănânce Oanei, sau o pregăteşte pentru grădiniţă. Sau poate că vorbeşte la telefon cu vreo prietenă, sau îmi scrie… deşi nu ştie unde să-mi trimită scrisoarea.

Sau plânge.

„Nu poate fi în braţele altui bărbat” mi-am spus, alungând gândul cel negru. „Mi-a promis că mă va aştepta trei ani… trei ani… trei ani… trei ani…”

…De parcă oamenii n-ar fi şi ei tot oameni…

S-a lăsat noaptea şi am intrat în priză.

Fabrica de avioane, construită în colaborare cu românii, era îngropată sub un deal la aproximativ zece kilometri de Zagreb, într-o mină părăsită şi

transformată de Tito în scopul producerii unor aparate de zbor de înaltă performanţă. Zona era mai mult decât luminată şi superpăzită! Ar trebui să folosesc o mulţime de stilouri şi teancuri de hârtie ca să vă pot descrie în detaliu modul în care este „izolată” o fabrică de avioane.

Dar intraserăm noi în unitatea de transmisiuni NATO de la Tîrnovo?

Şi, probabil, conduşi de maiorul Pavlovici şi de colonelul Schroder, am fi putut pătrunde şi în Iad, să-i punem lui Scaraoţchi niscaiva bombe sub fund.

Am dat ocol dealului şi ne-am înghesuit într-un fel de refugiu, de fapt o baracă părăsită, de aproape patru metri pătraţi, stabilită ca punct de întâlnire cu echipa lui Alexei.

Pavlovici şi-a privit ceasul fosforescent şi a îngânat:

— Am ajuns mai devreme. Avem de stat câteva ore. Nu vorbiţi, nu aprindeţi ţigări şi nu vă pârţâiţi, adăugă el, cu o adresă precisă. Trec pe aici o mulţime de patrule mobile care ne-ar putea descoperi oricând.

Nu apucă să termine de vorbit, că de undeva, de sus, se auzi o voce pe care o cunoşteam cu toţii:

— De fapt, noi am ajuns mai devreme ca voi!

Instinctiv, ne-am aruncat pe spate cu PM-urile pregătite să scuipe moarte.

— Uşurel, noi suntem, adăugă vocea pe un ton ceva mai ridicat.

Pavlovici îndreptă lanterna spre tavan şi-i văzurăm pe Alexei, Dimitris şi Attila atârnaţi de bârne ca liliecii. Rusul îşi dădu drumul pe pământul bătătorit şi-şi scutură uniforma de camuflaj.

— Ne-am cocoţat acolo când v-am auzit pe voi. Noroc cu monstrul ăsta, spuse Alexei, arătând spre Colos, că l-am recunoscut, altfel v-am fi curăţat. Rămăsese că nu daţi buluc fără semnalul de avertizare.

— Pur şi simplu nu mi-am închipuit că aţi putea ajunge înaintea noastră, spuse Pavlovici, vârându-şi în toc bătrânul său Mauser.

— Am prins un camion cu ajutoare umanitare care rătăcise drumul.

— Aţi făcut autostopul? mă interesai eu.

— Pe dracu’! Ne-am dat drept controlori de trafic şi, după ce au oprit, i-am curăţat pe gorobeţi. Le-am preluat actele şi misiunea. Un TIR cu remorcă, treizeci de tone de făină pentru Fabrica de pâine din Zagreb. La graniţă, mai că nu ne-au pupat pe frunte.

— Erau, probabil, plini de dolari, şoferii ăia, făcu bănuitor Colosul.

— Eşti de la Brigada Bunelor Maniere? se interesă Dimitris, cu o voce dulceagă, care nu prevestea nimic bun.

— Mă refeream la faptul că suntem camarazi, trecu rapid Colosul pe registrul sensibil. Ar trebui, nu-i aşa, să împărţim totul ca într-o familie.

— A, oftă grecul, nu eşti de la Bunele Maniere, eşti de la Inimi Caritabile!

— N-aţi putea continua discuţia asta după ce ne vom întoarce la bază? Dacă ne vom întoarce, suspină maiorul Pavlovici. Nu participăm la un proces de partaj. Tocmai suntem pe cale să minăm o fabrică de avioane.

Am descoperit intrarea părăsită într-una dintre galeriile fostei mine şi în mai puţin de două ore am reuşit s-o deblocăm. Croaţii dispuşi în dispozitivul de pază păreau deosebit de cooperanţi. Ori nu se aşteptau la o acţiune de o asemenea anvergură, ori, pur şi simplu, şliboviţa le trăsese ochelari de cal.

L-am urmat pe Pavlovici şi iată-ne strecurându-ne în şir indian prin galeria principală. Pe jos, apă până la gleznă şi noroi, iar sus, la aproape doi metri, tavanul care urma şi el o linie destul de sinuoasă.

Maiorul a consultat o hartă la lumina lanternei şi a cotit-o pe o galerie laterală.

— Pe-aici, preciză el, trec primele guri de aerisire. Au ferestre de evacuare în patru dintre galerii şi ieşiri deasupra dealului. Intraţi câte doi prin ferestre şi coborâţi până la ultima deschizătură înaintea turbinei. E un fel de capac cu gratii, ca o gură de canal. Nu pătrundeţi mai jos, pentru că elicea turbinei o să vă facă bucăţele. Notaţi-vă bine căile de retragere. Dacă va fi cazul, adăugă el cinic. După ce v-aţi lăsat bobitele, dispăreţi cât puteţi de repede. Nu uitaţi să rotiţi la fiecare încărcătură butonul roşu, mai întâi la stânga, până la refuz şi apoi la dreapta, până în dreptul cifrei trei.

Ne-am împrăştiat de-a lungul galeriei, căutând ferestrele de evacuare, de fapt nişte chepenguri din gratii, închise cu un sistem dublu, electric şi mecanic. Doar fuseserăm instruiţi.

Alexei m-a oprit lângă el şi a meşterit în grabă ceva la caseta electrică. După ce a anulat curentul, mi-a făcut un semn să continui. Partea mecanică era specialitatea mea.

Un sistem de triplu vale cu captatori de paspartuuri se desface de obicei în zece-cincisprezece minute. Eu am reuşii să-l „îmblânzesc” în patru minute. Am tras fereastra de gratii şi am pus-o deoparte. Mi-am scos uniforma şi am rămas într-un combinezon negru, identic cu al celor din fabrică. Aveam chiar şi un ecuson. Mi-am prins de umăr geanta cu explozibil şi am pătruns primul prin gura de aerisire placată cu tablă de inox, cu un diametru nu mai mare de un metru.

Folosită şi ca evacuare în caz de forţă majoră, gura de aerisire era prevăzută cu o scăriţă din scoabe, fără de care curentul extraordinar declanşat de elicea turbo ne-ar fi atras ca un magnet.

Chepengul cu gratii practicat în podeaua fabricii era încuiat printr-un sistem asemănător celui de la intrare. Am repetat mişcările prinse de la Alexei, după

care am rezolvat partea mecanică. La uruitul infernal al turbinei, s-au adăugat acum zgomotele specifice unei fabrici de avioane.

Am săltat trapa şi am aruncat o privire iute în jur. La câţiva metri de mine, Colosul stătea ca un popândău şi „fotografia” zona cu singurul lui ochi. Apoi, cu mişcări iuţi, a dispărut în spatele unei turbine.

Am sărit, la rândul meu şi m-am pierdut pe după un şir de lăzi, cât pe-aci să mă împiedic de nişte picioare încâlcite. Mi-am simţii inima în gât şi, instinctiv, am dus mâna la pistolul meu Carpaţi, de care nu mă despărţeam niciodată.

N-a fost nevoie să-l folosesc. Cei doi, pe care tocmai îi surprinsesem regulându-se cu înfocare în timpul orelor de program, erau şi mai speriaţi ca mine. Bâiguiau tot felul de inepţii fără început şi sfârşit, trăgându-şi la loc salopetele cu mişcări dezordonate şi zâmbind ca nerozii.

Le-am făcut semn să se evapore, aruncându-le priviri încărcate de reproşuri. „Bieţii de voi”, mi-am spus în gând, „mai bine vă lăsam în pace. Măcar aţi fi murit fericiţi.”

Am ieşit la lumină. Colosul şi Dimitris se plimbau ţanţoş de colo-colo, schimbând păreri competente despre modul în care se asamblează avioanele de vânătoare. Îşi dădeau atâta importanţă, de ziceai că nu sunt alţii decât Messerschmitt[63] şi Tupolev[64] într-o vizită de lucru.

Mă prefăceam că notez câte ceva într-un carneţel şi plantam cu repeziciune minele în locuri cât mai puţin vizibile. Croaţii erau deosebit de preocupaţi cu montarea subansamblelor şi nu ne acordau nici o atenţie. Am aşteptat să-şi depună şi ceilalţi „ouăle” la depozitele de motoare şi la cele de aparatură electronică şi m-am îndreptat spre gaura pe care venisem.

Doi gardieni din corpul de pază se holbau prin gratiile chepengului făcând diverse supoziţii. Am simţit o slăbiciune în tot corpul şi sângele mi s-a scurs în călcâie. Prima reacţie a fost să mă întorc şi să fug, dar un ghiont violent mă readuse la realitate. Pavlovici trecu pe lângă mine, mormăind ceva despre maică-mea şi modul curios al apariţiei mele pe lume.

S-a dus aţă lângă cei doi gardieni, dând la iveală o trusă cu scule şi pornind să le explice nu ştiu ce. Gesticula de mama focului şi clămpănea ca un pelican în perioada împerecherii, convingându-i pe cei doi să se îndepărteze scârbiţi.

Ne-am reîntâlnit în galeria perpendiculară pe culoarul principal. Szucs, care rămăsese de pază, ne-a făcut semn că nu sunt probleme. Am pus totul la loc, inclusiv baricada de la intrarea în mina părăsită şi ne-am luat tălpăşiţa cât am putut de repede.

Nu mai dormisem de câteva zile bune şi senzaţia de ireal tindea să ia locul realităţii. Dar era încă prea devreme pentru relaxare.

Aşteptam la marginea aeroportului din Zagreb o cursă internă sau internaţională pe care s-o deturnăm spre Pale, când a început bubuiala. Deşi la mare distanţă, dealul care adăpostea fabrica, păru că se ridică în sus, asemenea unei nave spaţiale uriaşe, pentru a se împrăştia în momentul următor într-o mie de bucăţi. Nici cel mai uriaş vulcan în plină activitate n-ar fi putut reda mai bine impresia de sfârşit de lume, aşa cum a reuşit explozia plănuită de noi.

Ipoteza existenţei unui depozit mascat, cu benzină provenită prin contrabandă pe filiera italienească, începea să devină realitate.

— Porcii de macaronari! Fii de curvă! urlă Pavlovici. Ar da orice să-i vadă pe sârbi la pământ. Or s-o plătească, pe Dumnezeul meu că or s-o plătească!

Mai grav pentru noi era însă faptul că, în scurt timp, toate căile aeriene, rutiere sau ferate de intrare şi ieşire din oraş aveau să fie închise. Eram prinşi ca într-o cursă de şoareci.

Dar, aşa cum se întâmplă de obicei, salvarea vine de-acolo de unde te aştepţi mai puţin. În cazul nostru, din partea doctorului Vuk.

— N-are rost să mai zăbovim pe-aici. În apropiere se află un aeroport militar. E singura noastră şansă. Să găsim un avion de antrenament, dintre cele care aproape că nu sunt păzite.

— Eu n-am sărit niciodată cu paraşuta! exclamă grecul, puţin derutat.

— Pentru orice trebuie să existe un început, îl linişti locotenentul Ostraniţa. *Davai!*

VII

Spelunca *La Motanul chior* avea două calităţi incontestabile: era situată în Blazuj, o suburbie sârbă a oraşului Sarajevo şi, apoi, nimeni nu se putuse lăuda vreodată că ieşise treaz de-acolo.

Încă de dimineaţă, Radovan, patronul speluncii, se rotea aferat, dând o mulţime de indicaţii unei trupe de chelneriţe, care nu mai prididea să care lăzi cu sticle, farfurii, tacâmuri şi să întindă peste tot ghirlande cu flori artificiale.

În ziua aceea, localul fusese închis, având în vedere că seara urma să aibă loc unul dintre cele mai mari chefuri din istoria speluncii: aniversarea zilei de naştere a maiorului Pavlovici.

Colosul intrase sub pretext că trebuie să lase un mesaj de maximă importanţă şi acum se învârtea în jurul unei sticle ce semăna cu o balabustă însărcinată.

— Varsă o dată mesajul ăla! se răsti Radovan, luând sticla aflată în pericol sub protecţie personală.

— Colonelul Schroder vrea să cunoască meniul! trâmbiţă Colosul sigur pe el.

— Şi te-a trimis exact pe tine! Cel mai mare specialist din Peninsula Balcanică!

— Am fost bucătarul lui personal în Egipt, minţi cu seninătate uriaşul.

— În lupta cu piramidele?

— Ai face bine să scrii lista cu propria ta mânuţă, spuse Colosul, trecând cu abilitate peste lucruri mai puţin cunoscute. N-ar fi rău, totodată, să-mi oferi câteva mostre spre degustare. Colonelul suferă de ulcer şi are un regim special.

Radovan dispăru nu prea convins în bucătărie, prilej pentru Colos de-a o ciupi de funduleţ pe o chelneriţă cocoţată pe o scară dublă şi de-a goli dintr-o sorbitură o sticlă cu vin de trei sferturi.

Îi puse dopul la loc şi o ascunse printre celelalte din ladă, admirându-se în sinea lui pentru dibăcia de care dăduse dovadă.

Tocmai întinsese o labă după o minunăţie de cotlet de porc, când se trezi lovit brutal cu bastonul de bambus, de care Radovan nu se despărţea niciodată.

— Am vorbii cu colonelul tău. A zis să te prezinţi imediat la el cu turul pantalonilor curaţi, pentru că nu vrea să-şi murdărească cizmele.

— Trebuie să fie vreo confuzie, încercă uriaşul să scape. Sunt de-a dreptul uimit. Oricum, dacă tot mă aflu aici, ce-ar fi să dau o mână de ajutor?!

— Nu era neapărat necesar, mormăi patronul, întinzându-i o sticlă cu bere. Puteai să ai puţină răbdare. Mai sunt doar două ore până la bairam. Sau nici n-ai fost invitat? adăugă el bănuitor.

— Eu? urlă Colosul, lingându-se pe buze. Cum să nu fiu invitat? Încă n-ai aflat că fără mine nu se face nici o petrecere?! Sunt sufletul oricărei destrăbălări!

Aruncă o privire pofticioasă spre pulpele unei chelneriţe şi-i făcu cu ochiul lui Radovan.

— Nici măcar să nu te gândeşti, nenorocitule, că te-ai putea atinge de una dintre fetele astea!

— De ce? întrebă nedumerit Colosul. N-au obiectul muncii vizat de comisia sanitară, sau o fac numai între ele?

— Gura! Apucă-te de treabă sau şterge-o! N-am nevoie de observatori militari pe-aici.

— Sunt gata să sar în ajutorul vechiului meu prieten, Radovan, raportă vesel Colosul, deşi îl cunoştea pe patronul *Motanului* doar de-o lună.

Linse ultimele picături de bere din sticlă şi se integră armonios în efortul general, urmărit în permanenţă de ochiul rău al sârbului.

— Ia mai opreşte-te! îi zise acesta din urmă după vreo jumătate de oră. Un cadou ai adus?

— Ce cadou? pică din lună Colosul.

— Pentru maiorul Pavlovici, animalule! Ştii prea bine că e ziua lui şi că pentru asta se dă bairamul!

— Am uitat, răspunse candid uriaşul. Dar nu-i nimic, o să-i cumpăr mâine în dar ceva frumos. De multe ori, e foarte plăcut să primeşti cadouri şi după ziua ta.

— Nu-i bine să procedezi aşa, zâmbi cu şiretenie Radovan. În fond, e superiorul tău! Să încercăm o altă variantă. Maiorului îi plac la nebunie armele vechi. Întâmplător, scotocind prin cuferele din pod, am dat peste un pumnal al străbunicului meu. O raritate, adăugă el, neprecizând dacă se referea la pumnal sau la străbunic. Ţi-l vând pentru numai o sută de dolari. Maiorul tău merită măcar atât!

— O sută de dolari! ţipă Colosul. La naiba! Pesemne că-i făcut numai din aur masiv şi cântăreşte câteva kilograme!

— Aur cu pietre preţioase, mârâi Radovan, nemulţumit de reacţiile primitive ale uriaşului.

Scoase un pumnal micuţ, cu teaca încovoiată şi i-l arătă.

— La ce poate folosi aşa ceva? se miră Colosul, întorcând pe toate părţile obiectul afacerii. Nici unghiile nu şi le poate tăia cu el. E prea mic şi prea tocit.

— N-o să-l utilizeze la rahaturile astea pentru care n-ai nevoie decât de o forfecuţă ruginită, spuse sârbul, dând semne de enervare. Este un obiect de

colecţie. Domnului maior Pavlovici o să-i placă nespus de mult şi cu siguranţă că te va nota în carneţelul lui pentru fapte bune.

— Cincizeci! răspunse sec uriaşul.

— Şaptezeci şi e al tău!

Colosul numără trei hârtii de douăzeci şi întinse mâna spre micuţul pumnal.

— Am spus şaptezeci, dar, în fine, treacă de la mine, suspină Radovan. Ce nu faci ca să-ţi ajuţi un prieten la nevoie! Pumnalul va fi pus împreună cu celelalte cadouri într-o ladă frumos ornată, pe care i-o vom oferi maiorului la sfârşitul petrecerii.

— Şi cum va ştii că instrumentul e din partea mea, se interesă practic Colosul.

— Nimic mai simplu. Voi agăţa o etichetă pe care voi scrie: „Din partea soldatului de rangul întâi, Sheldon Frederic, cu cel mai înalt respect!” Şi-acum, la treabă! Suntem în întârziere.

Petrecerea a început o dată cu sosirea maiorului Pavlovici. Eram adunaţi cu toţii în salonul speluncii şi vederea sticloanţelor şi a oalelor cu potol ne făcea mai nervoşi decât am fi fost în ajunul unei lupte. Ca să nu mai vorbim de chelneriţele îmbrăcate în nişte tentative de bluze şi cu şorţuleţe albe peste portjartierele lor negre.

Colonelul strivi în scrumiera imensă trabucul pe care nu mai apucase să-l termine şi se ridică în picioare, dându-ne semnalul. Am sărit ca la comandă în sus, improvizând un cor pe toate tonalităţile posibile:

Happy birthday to you,
Happy birthday to you,
Happy birthday dear fellow,
Happy birthday to you!
For he is our good fellow…[65]

Cei doi ofiţeri s-au îmbrăţişat îndelung şi doar pocnetul sticlelor de şampanie i-au făcut să-şi reia locurile la masa în formă de potcoavă.

Maiorul Pavlovici rămase în picioare, cu paharul în mână şi tuşi protocolar. De cum se făcu linişte, îi dădu drumul:

— Mă bucur că-mi pot aniversa ziua de naştere înconjurat de camarazi şi alături de cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată: colonelul Schroder. De când mă ştiu, am dus o viaţă de soldat, fără familie şi fără cămin. O viaţă de aventurier, ar spune unii, în care confruntarea cu moartea devine o chestiune cotidiană. Dar eu cred că nimeni nu-şi alege liber drumul în viaţă. Este forţat să şi-l aleagă. Cu toate astea, dacă ar fi s-o iau de la început, aş face acelaşi lucru.

Asta trebuie să vă convingă că nimeni nu se naşte întâmplător şi că mizeria vieţii face parte din contractul cu Dumnezeu. Dar nu pentru asta ne-am adunat aici! La mulţi ani, tuturor celor prezenţi!

Goli paharul dintr-o sorbitură şi noi tocmai ne pregăteam să atacăm bunătăţurile înşirate pe masă, când un sunet cristalin ne făcu să înghiţim în sec.

— E abia ora opt şi un pic, ne dădu colonelul Schroder ora exactă, ridicându-se, la rândul lui, în picioare. Până dimineaţa nu aveţi nimic altceva de făcut decât să mâncaţi şi să beţi. Deocamdată este ora toasturilor.

— Atunci, *per Bacco*! interveni ca întotdeauna Colosul, bătând cu palma în masă. Să vină toasturile, dacă trebuie să începem cu asta!

Convins că toasturile trebuie să fie un fel de aperitive, se uită semnificativ spre Radovan, care rămăsese în aşteptare lângă bar, înconjurat de chelneriţele sale.

— Este o zi deosebită, punctă calm Schroder. Iată de ce, noi, fiind mai înţelepţi, vom trece cu vederea unele manifestări venite din înnegurata Epocă de Piatră.

Ridică paharul de şampanie, pe care Gil se repezise să i-l umple din nou şi continuă:

— Două zile rămân semnificative pe parcursul trecerii prin această lume: ziua naşterii şi ziua morţii. Şi două nopţi: noaptea dezvirginării şi noaptea neputinţei. Eram în divizia SS „Der Andre”, când am participat la acţiunea „Nacht und Nebel”[66]. O noapte de neuitat. Merită să te naşti, fie şi pentru a trăi o noapte ca aceea! Alături de domnul maior Pavlovici, am avut prilejul să retrăiesc simţămintele de-atunci, chiar şi la o vârstă mai înaintată, când ar fi trebuit să mă gândesc la retragere. Pentru asta îi mulţumesc din adâncul inimii mele. La mulţi ani!

Nu prea eram obişnuiţi cu atâtea delicatesuri, drept care, după toastul colonelului, am rămas în expectativă. Cine ştie cui i-ar mai fi trecut prin cap să clămpănească, în timp ce nouă ni se usca gâtlejul. Clefăiturile celor doi ofiţeri ne dădură însă de veste că ne putem întoarce la cele lumeşti, ceea ce am şi făcut fără întârziere.

— Când eram copil, îmi şopti Colosul, zornăind paharele, mă aflam în slujba unui preot protestant. Şi ăla avea aceleaşi obiceiuri proaste. Tocmai când să punem botul pe potol, noi, copiii care-l slugăream, începea să ne ţină o cuvântare, că uitai şi de ce eşti la masă. Ce-i drept, preotul cu pricina nu-i spunea toast, ci predică, dar efectul era identic. Îţi curgeau balele până să te atingi de fasolea lui împuţită.

— Singurul lucru împuţit de-aici eşti tu, ricana Radovan, care prinsese ultimele cuvinte ale Colosului. Ce ai cu mâncarea asta, ce nu-ţi place?

— Vorbeam de cu totul altă mâncare, prietene, îl lămuri uriaşul, ştergându-se la gură cu şorţuleţul unei chelneriţe. Şi pentru că tot ai deschis discuţia, am aflat de la câţiva dintre camarazii noştri că i-au pregătit şi ei maiorului Pavlovici drept cadou un pumnal din aur, bătut cu pietre preţioase.

— Frumos din partea lor, aprecie patronul *Motanului chior,* devenind dintr-o dată foarte grăbit.

— Ideea e că pumnalul despre care-ţi vorbesc, punctă Colosul, provine dintr-o sursă foarte cunoscută mie. Adică, e vorba despre străbunicul tău!

— Străbunicul meu avea multe pumnale, vociferă Radovan. Şi, în altă ordine de idei, eu am avut o mulţime de străbunici. Aici, la noi, în Serbia, străbunicii sunt o tradiţie.

— N-o să-mi spui acum că toţi au purtat acelaşi pumnal, găsi de cuviinţă Colosul să oprească o discuţie care risca să devină abstractă. Aş vrea ca în momentul în care se împarte darul să văd obiectul cumpărat *de mine,* cu eticheta pe care să scrie numele şi gradul meu.

— Negreşit, amice, cotcodăci Radovan, grăbindu-se să-i toarne votcă în paharul de şampanie. Ţi-l voi aduce exact la momentul oportun. Acum însă să bem şi să ne veselim!

Ca la un semnal, cei trei lăutari, care stătuseră până atunci ca nişte stane, îşi struniră instrumentele şi porniră să cânte o romanţă înduioşătoare. Din câte puteam să pricep, era vorba de o fată de la ţară, oarbă, pe care o întâlneşte un fecior de boier, care fecior se îndrăgosteşte pe loc şi-i oferă inima şi averea sa.

Alexei se lăsă purtat de sunetele viorii şi lacrimi mari îi curgeau la răstimpuri pe obrajii lui ridaţi. Un asemenea amestec între sălbăticie şi sensibilitate nu poţi întâlni decât la un rus.

Îi chemă lângă el pe cei trei şi-i puse să interpreteze cântecul vâslaşilor de pe Volga. Acum, spectacolul începea să prindă contur. Rusul iniţie un dans specific şi, aplecându-se peste masă, prinse între buze paharul plin ochi cu vodcă. Îşi dădu încet capul pe spate şi pol jura că nici măcar o picătură de lichid n-a curs în afara gâtlejului. Apoi prinse paharul golit şi-l sparse de un perete.

— Pentru maiorul Pavlovici, de trei ori *ura*!

Şi iată-ne urlând din toţi rărunchii urarea, care acoperi pe moment zgomotul exploziilor ce răzbăteau când şi când de-afară.

În scurt timp, eram atât de beţi, încât dispăruse şi bruma de respect faţă de prezenţa celor doi ofiţeri-comandanţi.

Începuse un soi de festival al cântecului şi dansului popoarelor, iar lăutarii abia mai prididleau să pună pe strune gângăveala unuia sau a altuia.

Szucs Attila se dovedi şi de astă dată cel mai pretenţios, ceardaşul interpretat nu-l mulţumea de fel şi ţiganii erau nevoiţi s-o ia tot timpul de la capăt.

— Mă, baragladinelor, le spuse ungurul, clătinându-se mai ceva ca limba unui clopot la vecernie, începutul e duios, rar, sau cum dracu' se spune în termeni muzicali, după aia abia începe… începe… ce începe! Adică, repede! Hai!

A făcut câţiva paşi de dans şi, pe neaşteptate, a prins de mijloc o chelneriţă care se pregătea să schimbe farfuriile. Fata nu era însă într-o dispoziţie propice şi, în plus, venea din Slovenia Orientală[67], unde tatăl ei muncise la negru pentru o familie de unguri bogaţi. Drept care, Attila primi o tavă în cap şi un cot în ficat. Poate şi din cauza figurii complicate de dans pe care se străduia s-o execute, ungurul se văzu proiectat drept în ţambalul lăutarului.

Instrumentul nu prezentă stricăciuni vizibile, în schimb, Attila se trezi cu mutra plină de sânge.

— Să-ţi fie învăţătură de minte! fornăi doctorul Vuk, ştergându-l cu un şervet şi verificând rana. Vino cu mine, ai nevoie de câteva copci. Doi milimetri au lipsit ca să nu-ţi scoţi ochiul.

— Nu-i nimic, doctore, spuse ungurul, suntem într-o cârciumă, nu într-o sală de operaţii. Şi, pe urmă, nu-i rău deloc să scap de puţin sânge.

— N-o fac pentru tine, răspunse Vuk, ducându-l cu forţa în holul de la intrare, unde-şi lăsase trusa medicală. Mâine însă trebuie să fii apt de luptă şi eu răspund pentru asta. N-am la mine anestezice, aşa că mai trage o gură de votcă şi strânge din dinţi.

Era rândul lui Dimitris să ne demonstreze că făcea parte dintre cei mai buni dansatori de *sirtaki.* De astă dată, lăutarii îşi luară măsuri de prevedere, situându-se în partea opusă locului în care evolua dansatorul. Totul părea să decurgă normal şi ar fi rămas aşa, dacă Gil nu şi-ar fi amintit brusc că unul dintre străbunicii săi se născuse în Grecia.

A făcut un salt uriaş peste masă şi l-a prins pe după umeri pe Dimitris, bătând copita mai abitir ca un taur pregătit să-l spulbere pe toreador.

— Aşa, *psihi mu*[68]*,* îl încurajă grecul, mă faci să cred că şi tu te-ai născut în însoritul Pelopones.

O întoarcere prea grăbită îl dezechilibră însă pe Gil şi-l lovi drept în cap pe Radovan cu piciorul, stârnind ţipetele îngrozite ale chelneriţelor, care nu mai văzuseră în viaţa lor un picior zburător.

— Te poţi pişa pe protezele astea, zbieră Gil, nu-s bune nici să-i tragi cuiva un şut în cur!

Radovan şi-a revenit între timp din buimăceală şi i-a întins respectuos proteza din oţel.

— Leag-o mai bine, zise el, frecându-şi cucuiul care se mărea văzând cu ochii, sau dacă nu, foloseşte figura asta pe front, după ce ţi-ai terminat muniţia.

Lăutarii au profitat de interludiul creat şi au dat să dispară în bucătărie, hămesiţi de foame şi de sete. Au nimerit însă peste pieptul generos al Colosului, care-i luă pe toţi trei sub aripile lui şi, zâmbindu-le mieros, îi aduse înapoi.

— E rândul meu! Voi interpreta dansul cowboy-lor din Texas, decretă el, cerând insistent să se facă linişte. Acest dans este specific zonei de sud şi se execută la sfârşitul unei zile de muncă, după ce vitele şi caii au fost băgaţi în ocoluri.

— Şi cine îl dansează? întrebai nedumerit. Caii şi vitele?

— Acest dans semnifică truda de peste zi şi bucuria reîntâlnirii cu familia, continuă Colosul, fără să mă bage în seamă.

— De unde ştii tu toate astea, se răsti Gil, căznindu-se să-şi lege proteza. Tu nu eşti din Texas. Eşti din cel mai împuţit cartier din Chicago, unde singurul „dans” pe care l-ai putut învăţa a fost rişca.

— Domnule caporal Sheperd, mă simt nedreptăţit! urlă Colosul ofensat, ca o mireasă căreia i se pune virginitatea la îndoială. Eu n-am spus că legăturile dumneavoastră cu Grecia nu sunt nici cât cele dintre o sulă de cocoş şi un cur de taur. Nimeni nu-şi cunoaşte adevăratul arbore ginecologic. Să lăsăm însă treaba asta pe seama istoricilor şi să ne întoarcem la dans.

Dar lăutarii reuşiseră între timp să se refugieze în cămară, pe care s-au grăbit s-o încuie pe dinăuntru. Lucrul ăsta a stârnit furia Colosului.

— O să cântaţi voi din bucile obrajilor, hotărî el, adresându-se asistenţei.

— Cântă-ţi singur şi dă-te cât vrei cu curul de podea, îi propuse blând maiorul Pavlovici. Dar, pentru Dumnezeu, nu mai rage aşa, ca să ne putem înţelege şi noi.

— Nu mă interesează, aici nu e sală de conferinţe, continuă Colosul să zbiere, simţindu-se frustrat în încercarea sa de a exprima artistic viaţa paşnicilor texani.

A făcut o piruetă neaşteptată şi s-a prăbuşit la picioarele unei chelneriţe, nu înainte de a-i rupe în cădere şorţuleţul şi portjartierul.

Fata nu remarcă pe moment dezastrul, continuând să debaraseze partea de masă care-i fusese repartizată.

— Doamne, ce păsărică are, constată Colosul, privind de jos în sus. Mai stufoasă ca barba unui patriarh.

Abia acum realiză chelneriţa situaţia jenantă în care se găsea, drept care îşi scoase pantoful cu toc înalt şi se repezi la capul uriaşului cu intenţia clară de a i-l găuri.

— Pe douăzeci de dolari că-i scoate şi singurul ochi ce i-a mai rămas, spusei eu, privind fascinat tabloul pe care un cunoscător l-ar fi denumit „Tigroaica şi pianistul”. Asta pentru că uriaşul, în loc să se apere, o pipăia expert pe femeia isterizată.

Pariurile au început să curgă atunci când Colosul a prins-o de şolduri şi a fixat-o în poala lui. Lucrurile păreau să ia o întorsătură neaşteptată. Cei doi se răsturnară sub masă, unde, feriţi de privirile indiscrete, imaginau dansul vajnicilor cowboy texani, sosiţi acasă după truda de peste zi.

— La naiba, zise Alexei, o să învăţ şi eu dansul ăsta! Mi se pare cel mai reuşit dintre toate.

Gil ceru să se facă linişte, dar nu se făcu auzit decât după un vânt răsunător, care acoperi zgomotul tirului de-afară.

— După cum se vede, nu mai reacţionaţi decât la metode primitive!

Îşi umplu ochi paharul aflat în faţă şi linse restul de votcă ce rămăsese în sticlă.

— Aşa, nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, mormăi el, căznindu-se să-şi aducă aminte pentru care motiv ceruse să se facă linişte.

Ne îmbrăţişă pe toţi cu privirile lui elocvente, în timp ce-şi căuta grăbii un echilibru cât de cât stabil. În mod miraculos, îl găsi şi începu să turuie:

— Cine nu l-a cunoscut pe domnul maior Pavlovici este un om sărac, a trăit degeaba. Mulţi dintre noi nu şi-au cunoscut părinţii. Suntem gunoaiele societăţii. N-avem nici măcar o rudă care să plângă la mormântul nostru.

— Vorbeşte în numele tău, hăuli Colosul de sub masă, dovedind o atenţie distributivă de excepţie. Eu am un unchi, dacă o mai fi trăind.

— Nu se poate, scăpă fără să vrea Gil, total bulversat.

— Ba da. Ţinea o prăvălie pe Truckstreet şi nu pregeta să ne ardă ori de câte ori ne băgăm labele în lădiţele lui cu fructe. Noi, copiii, îi spuneam unchiul Tom, pentru că, la urma urmelor, era un negru tare de treabă.

— Ai avut un unchi negru? tresări Szucs. Atunci, nu văd ce m-ar împiedica să am şi eu o verişoară japoneză.

— Eşti un dobitoc, îl catalogă Gil pe Colos, înţelegând cam cum venea treaba, eu vorbeam de rude de sânge. Aşadar… ce spuneam… da! Nimeni nu va plânge la moartea noastră. Maiorul Pavlovici a fost pentru noi mai mult decât un tată.

— A fost ca o mamă, completai eu.

— Ba ca o mamă şi un tată la un loc, preciză Gil.

Se căzni să se încrunte pentru a da mai multă importanţă următoarelor sale vorbe, dar nu mai apucă să-şi ducă la bun sfârşit onorabila intenţie. Cu o voltă spectaculoasă, se prăbuşi cu toate cele o sută douăzeci de kilograme peste masă şi o rupse de-a dreptul în două, punându-i pe fugă pe Colos şi pe amanta lui ocazională.

Doctorul Vuk, singurul care rămăsese treaz, îi luă pulsul şi decretă calm:

— E mort!… Nu vă mai holbaţi aşa. Mort de beat. O să-i fac o injecţie cu B1 şi totul va reintra în normal. Cred că nici vouă nu v-ar strica o injecţie care să vă mai trezească din beţie, mai spuse el, privindu-ne cu un ochi expert.

— La ce bun? făcu practic Alexei. Mai bine să nu ştim în ce lume împuţită suntem nevoiţi să ne petrecem scurta noastră viaţă.

Au căzut cu toţii de acord asupra unei cafele benefice, pe care Radovan nu ezită s-o aducă în nişte ceşti de compot, de parcă s-ar fi pregătit să-i servească pe toţi locuitorii oraşului.

Dar n-am apucat să ne atingem de ele.

Uşa de la intrare s-a dat de perete şi a năvălit înăuntru aghiotantul sârb al colonelului Schroder.

— Au bombardat spitalul şi căminul de copii. E nevoie de ajutor.

Maiorul Pavlovici s-a ridicat cât era de lung şi a întrebat sec:

— Cine *au*?

— Câinii din trupele NATO, răspunse aghiotantul. Regimentul de artilerie din Forţa de Reacţie Rapidă. Au folosit tunuri de 105 mm şi mortiere de 120 mm.

— De unde eşti aşa de sigur că au fost ei?

— Ne-au confirmat ruşii.

Nu mai era nevoie să semnăm un convocator. Ne-am sculat de la masă, treziţi brusc din starea de beatitudine în care pluteam şi ne-am repezit la armele lăsate într-un rastel din holul de acces.

Afară, imaginea caselor distruse până la temelii, din care doar unele îşi mai păstraseră stâlpii de susţinere sau hornurile, ne readuse la realitate. Obuzele îşi făcuseră pe deplin datoria. Tirurile cu arme uşoare completaseră tabloul. Mai peste tot mocneau incendii, străzile erau pline de morţi şi răniţi.

Spitalul cu trei etaje era distrus pe jumătate. Un bătrân dintr-un scaun cu rotile plângea, frângându-şi mâinile osoase. Lângă el, doi copii zăceau peste nişte cărămizi, cu trupuşoarele sfârtecate. Am început să căutăm supravieţuitori, dar până la sosirea utilajelor tip fadroma, nu puteam face mare lucru.

Colosul şi Gil reuşiseră, totuşi, să mişte o grindă uriaşă şi am putut pătrunde în subsolul spitalului. Ne împiedicam de cărămizi şi resturi de trupuri, strigând

după posibilii supravieţuitori. Dar moartea îşi luase rolul în serios de astă dată.

Într-o sală de operaţii, i-am găsit pe doctori căzuţi peste bolnavul pe care încercaseră să-l readucă la viaţă, iar în salonul alăturat, o mulţime de cadavre calcinate împrăştiau un miros greţos de carne arsă. Dimitris sughiţă spasmodic şi vărsă toată mâncarea pe care apucase s-o înfulece la petrecere.

— Puteai să te abţii, mormăi Attila, era şi aşa destulă mizerie pe-aici.

A scos de sub un pat cadavrul unui copil ars pe jumătate şi l-a aruncat lângă mormanul de resturi omeneşti, pentru o eventuală identificare. A tras o duşcă bună din sticla cu palincă şi a râgâit violent.

— Acum au lovit spitalul, continuă el, ducându-şi mâna la rana de la frunte prinsă în copci, data viitoare pot lovi cârciuma. Totul e să nu stai locului, ca să întârzii întâlnirea cu moartea, fireşte. S-o mai amâni.

— Există şi locuri în care trebuie să stai nemişcat, se răsti Colosul. De pildă, la budă. Căcarea îşi are legile ei, care nu ţin seama de tirul artileriei inamice.

A ridicat aparent fără efort un dulap metalic, folosit probabil pentru instrumentarul medical şi a pătruns pe o uşă ascunsă până alunei vederii. A revenit aproape imediat, ducând pe braţe cadavrul unei femei îmbrăcate într-un halat albastru de molton. Nu avea nici un semn vizibil care să-i fi provocat moartea.

— Ce ţi-am spus eu, hunule! Uită-te! La budă am găsit-o. Se blocase uşa şi a trebuit s-o sparg.

Doctorul Vuk s-a aplecat deasupra femeii şi a examinat-o sumar.

— A murit prin asfixie.

— Ce-i aia? întrebă nedumerit Colosul.

— S-a sufocat. N-a putut să mai respire, îl lămuri Vuk cu vocea coborâtă.

— Adică a strâns-o cineva de gât?

— Te-a strâns pe tine cineva de creier. S-a blocat pur şi simplu în WC şi a sufocat-o fumul incendiilor. Ce tot pui atâtea întrebări? Vrei să urmezi vreo facultate de medicină?!

— Dacă mă uit la tine, mormăi Colosul, zău că n-aş vrea. Întrebam din politeţe.

Scormonitul în cadavre nu este o îndeletnicire potrivită pentru a-ţi întreţine speranţa de viaţă şi optimismul. Chiar şi pentru un veteran se poate dovedi o situaţie nefastă.

Maiorul Pavlovici ne transmise prin staţie ordinul de adunare. Sosise o unitate de salvare a sârbilor bosniaci şi noi nu mai aveam ce căuta acolo. De altfel, nu cred că cineva avea vreun regret pe chestia asta.

Ne-am alăturat unui pluton sârbesc de mitraliori şi am organizat o ambuscadă pe şoseaua ce ducea la aeroportul internaţional. Legea Talionului

funcţionează în orice parte a lumii unde trăiesc oameni.

— În afară de păsărică unei muieri, se destăinui Colosul în şoaptă, cel mai dulce lucru pe lumea asta este răzbunarea. Fără răzbunare, viaţa ar deveni din cale afară de plictisitoare. Am stat la închisoarea din Altona un an şi jumătate, după ce l-am confundat pe căpitanul unui crucişător cu un sac de box. Acolo, oamenii sunt foarte amabili. M-au primit cu zâmbetul pe buze şi, pentru că era prea multă lumină, s-au gândit să mă protejeze, aruncându-mi peste cap o pătură. După care a urmat bumbăceala de bun-venit. Tocmai mă căcasem pe mine de durere, aşa încât curul meu nu mai prezenta o atracţie suficientă pentru violul în grup ce trebuia să urmeze în mod normal. Nu eram decât douăzeci în celulă, dar pot să spun că niciodată n-am întâlnit o comunitate mai diferită. Toate culorile şi toate religiile, toate gradele şi toate armele îşi dăduseră întâlnire pe cei nouă metri pătraţi şi jumătate. A fost o perioadă de care îmi amintesc cu plăcere. Acolo am învăţat o mulţime de trucuri care, mai târziu în viaţă, mi-au folosit al naibii de mult. Programul nu era prea încărcat. Ne trezeau la cinci şi, după ce ne beam zeama pe care ei, într-un moment de entuziasm, au botezat-o cafea, o luam la trap spre o pădure, la tăiat copaci. Aici se mai întâmplau uneori mici lucruri hazlii, care făceau ziua să treacă mai repede. De pildă, mai cădea un copac pe piciorul cuiva, îşi mai dădea careva cu toporul peste mână, ba unii au încercat chiar să evadeze.

— Ai pornit de la răzbunare şi ai ajuns să ne povesteşti viaţa ta ca deţinut, îl întrerupse Alexei.

— Răbdare, spuse netulburat Colosul, o să ajung şi acolo. Viaţa mea e ca un roman, trebuie s-o descriu pe îndelete.

— De unde ştii tu cum se scrie un roman? întrebă Gil cu o curiozitate pe care nu căuta să şi-o ascundă.

— Am citit şi eu cândva o carte.

— Imposibil! a spus de astă dată complet stupefiat caporalul.

— Ba da, susţinu Colosul, era *Regulamentul militar interior pentru trupele de infanterie marină,* dar mare lucru, să spun drept, n-am înţeles. Să revenim, însă. Gardienii nu erau dintre cei mai răi. Ne mai altoiau, dar, în general, ne lăsau în plata Domnului Numai unul, căruia îi spuneam Buci False, pentru că în Coreea, unde căzuse prizonier, folosise drept desert unor ochi oblici comunişti şi acum purta o proteză în loc de cur, ăsta, Buci False era unul dintre cei mai naşparlii gardieni pe care i-a cunoscut vreodată închisorile militare americane. Pentru cea mai mică greşeală ne punea să executăm câte cincizeci de flotări, cu un copac în spate, sau să alergăm prin pădure cu câte un coleg în cârcă. Se pricepea al naibii să ne întărâte între noi. Pentru mine avea o slăbiciune deosebită. Îi căzusem cu tronc şi nu mă sărea de la nici o „manifestare

artistică”. Într-o zi, pe când ne povestea cu lux de amănunte cum o să-l ardă el la foc mic pe tipul care s-ar întâmpla să-i cadă în gheare, am scăpat un pârţ care i-a cutremurat pe toţi, de parcă ar fi trăsnit din senin la o palmă de locul în care stăteam. Buci False a rămas cu gura căscată, nevenindu-i pur şi simplu să creadă că s-a putut petrece un asemenea fapt. Se scurma în gaura tubului care-i ţinea loc de găoază şi clipea nedumerit.

„Să trăiţi!” am sării eu în picioare. „A fost din cauza fricii.”

„Din cauza fricii?” a repetat aiurit Buci False, deşi auzise foarte bine.

„Exact. Raportez că la auzul chinurilor la care aş putea fi supus, de frică, m-am scăpat pe mine. Asta mi se trage din copilărie. Tatăl meu, Dumnezeu să-l ierte, care, de altfel era unul dintre cei mai notorii beţivi de pe Coasta de Est, ori de câte ori venea acasă şi venea numai în toiul nopţii, avea bunul obicei să-mi ardă câteva cu nuiaua la fund. Pretindea că-l amuză teribil cum sar eu din somn şi cum fag de jur-împrejurul camerei, cu curul în mâini. Aşa că, de cum îi auzeam paşii pe scări, mă scăpăm pe mine.”

„Nu mă interesează împuţitu’ de babacu-tău” s-a pus Buci False pe zbierat, când şi-a revenit din ameţeală. „Ai avut nesimţirea să te pârţâi chiar în timp ce vorbeam eu şi asta nu poate fi trecută cu vederea!”

M-a băgat pe zece zile într-o cuşcă cât un timbru poştal. Nu puteam să stau decât în patru labe, cu genunchii la gură. Pe jos era destulă apă pentru a lua lecţii de înot. Mă hrăneau cu un linguroi vârât printre gratii, ca pe cel mai sălbatic animal de pe glob şi de câteva ori pe zi mă înţepau cu un fel de suliţe, pretinzând că asta îmi punea sângele în mişcare. Frişca însă a avut grijă să şi-o ia Buci False. Venea cu exact o jumătate de oră înainte de stingere, însoţit de prizonierii de serviciu şi-i punea să-şi deşerte tinetele printre gratii, chiar în capul meu. După care se grăbea să-mi ţină teorii despre cum put unii oameni, pentru că le e frică de săpun şi de apă. Dar nu se mulţumea numai cu atât. Mă lăsa să aţipesc, deşi eram mai mult ameţit de duhoare şi mă trezea aruncând o găleată cu apă rece ca gheaţa peste ţeasta mea. Când am ieşit, după zece zile, nu mai puteam să merg decât ca o maimuţă abia coborâtă din copac. Şi mai şi puţeam cât toate gropile cu rahat din emisfera nordică a lumii. Mi-a trebuit mai mult de-o lună să-mi revin, timp în care vă închipuiţi că nimeni nu voia să aibă de-a face cu mine. Mă spălam cu leşie şi cu praf de cărămidă până la sânge, dar mirosul tot nu ieşea. Îmi lăsau mâncarea în dreptul celulei mele izolate şi deschideau uşa cu un fel de căngi speciale. Când mai aveam puţin până la eliberare, am fost mutat la tâmplărie, la atelierul în care se producea clei de oase, pentru vânzare în afară. De câte ori avea ocazia, Buci False îmi vărsa peste mâini cafeaua opărită, chipurile din neîndemânare, sau îmi punea nişte sticlă pisată în tenişi. În ziua în care am descoperit sub pătură un şarpe mic şi al

dracului, mi-am jurat să-mi dedic întreaga viaţă dulcii răzbunări. Şi poate că dacă ar fi fost aşa, nu ne-am mai fi întâlnit niciodată, prieteni. Dar s-a întâmplat ca, într-una din zile, pe când eram singur în atelier şi învârteam în cazanul cu clei, să apară Buci False, care mi-a ordonat să ocolesc de trei ori încăperea în mâini. Acest lucru, credea el, mă va împiedica să mai fiu cu capul în nori. Pentru mine a fost capacul. M-am prefăcut că mă aplec şi l-am lovit ca un berbece între picioare. Dădea din mâini şi din picioare, ca un gândac răsturnat pe spate, în timp ce guiţa amarnic. Când m-a văzut cu o rangă în mână, a început chiar să bâiguie nişte scuze.

L-am liniştit, arătându-i că nu aveam de gând să-l omor în acel fel, ci doar să-l frăgezesc puţin. I-am băgat în gură cârpa cu care ştergeam pe jos şi am început să-i frâng oasele, pe îndelete, fără să mă grăbesc. Îl aşteptam la răstimpuri să se trezească din leşin şi-mi reluam treaba. Când am socotit că era îndeajuns de fraged, am aruncat o găleată cu apă peste el şi l-am trezit pentru ultima oară. Arăta ca o găină mâncată prea repede de o vulpe flămândă şi borâtă înapoi în coteţ. Când i-am transmis ce aveam de gând să-i fac, l-a cuprins iar leşinul, lucru care nu-mi convenea deloc. L-am ridicat brusc şi era uşor conştient când i-am dat drumul în cazanul în care se topeau oasele pentru clei. Cred că tranşa aia de clei a avut mare succes pe piaţă. Pe Buci False l-au căutat până au căpiat, dar degeaba. Au fost nevoiţi să-l considere dezertor. Evident că toţi mă bănuiau, dar nu aveau nici cea mai mică dovadă despre ce aş fi putut să-i fac.

Colosul nu mai apucă să-şi termine povestirea. Staţia lui Pavlovici pârâi şi o voce strigă în sârbă:

— Vin! Au două tanchete şi cinci transportoare, urmate de un şir de camioane!

Puteam observa prin binoclu convoiul de maşini vopsite în alb, cu însemnele FORPRONU şi o clipă m-a bătut gândul că printre soldaţii cu căşti albastre ar putea fi şi români.

Mercenarii însă nu au patrie. Sau au doar una pentru toţi: banii.

Sârbii i-au întâmpinat cu focul unor AG-uri antitanc şi tancheta din capul convoiului s-a răsturnat instantaneu. Mitralierele Căştilor Albastre au prins să răpăie, în timp ce din camioanele oprite săreau soldaţii, împrăştiindu-se în evantai şi căutând adăpost după orice ridicătură de teren.

Am intrat şi noi în joc, căzându-le aproape în spate. Alexei şi Attila îi vânau cu puştile cu lunetă, iar Dimitris şi cu mine îi scoteam din adăposturi cu lansatoare de grenade. Dăduseră probabil alarma şi, în scurt timp, urma să fim confruntaţi cu o forţă mult superioară.

Pavlovici urlă prin staţie ordine de lichidare totală pentru maximum cinci minute, după care trebuia să ne retragem într-o tabără sârbească de pe înălţimile ce înconjurau oraşul Sarajevo. Dar Căştile Albastre nu erau formate tocmai din recruţi. Făceau parte din trupele de elită ale ţărilor de provenienţă şi lungile antrenamente la care fuseseră supuse în tabere speciale le creaseră o capacitate de luptă ieşită din comun.

Aveau o mobilitate extraordinară şi-şi schimbau cu rapiditate dispozitivul de luptă, în funcţie de orice modificare apărută în teren. Două camioane au fost spulberate de AG-urile sârbilor şi am putut remarca ţevi şi roţi zburând prin aer ca nişte cocori rătăciţi de stol. Transportau piese de artilerie uşoară şi nu era exclus să le fi folosit la bombardarea spitalului din Blazuj. Dar răzbunarea în condiţiile date nu viza neapărat anumite persoane.

Am lansat o nouă grenadă şi, de astă dată, am nimerit în plin. Un negru care ţinea la respect flancul stâng cu o mitralieră grea a sărit în sus, ca un acrobat în timpul unui triplu salt mortal şi s-a rostogolit pe povârnişul ce mărginea şoseaua. Pavlovici se săltă în picioare şi-i trimise în cap un întreg încărcător din bătrânul său Mauser, zdrobindu-i cutia craniană. S-a aruncat într-o secundă pe spate, evitând o rafală care l-ar fi tăiat în două.

— Nu mai trageţi în mine! zbieră Colosul, azvârlind cu o piatră după un soldat din Căştile Albastre.

Soldatul rămase ca la dentist, nevenindu-i să creadă că este atacat cu asemenea arme primitive.

— Sunt un om paşnic, adăugă Colosul, confundând de astă dată piatra cu o mină T şi făcând praf un transportor blindat.

Sârbii cărora ne alăturaserăm îşi ieşiseră parcă din minţi. Se aruncau peste parapetul şoselei ca nişte kamikadze, strigând ameninţări şi păcănind din Kalaşnikovurile lor, cu ţevile înfierbântate la roşu.

Cădeau seceraţi de tirul perfect al Căştilor Albastre, dar nimic nu-i împiedica pe camarazii lor, rămaşi în linia a doua, să le ia locul. Se punea de-o bătălie ca lumea şi nimeni n-ar fi putut spune cum s-ar fi terminat. Dar n-a fost să fie aşa. Maiorul Pavlovici a ordonat retragerea grabnică. Ne-am pus la adăpostul pădurii şi am zbughit-o spre terenul de adunare.

Se auzea deja huruitul elicopterelor venite în ajutorul soldaţilor ONU şi aceia dintre noi care nu reacţionaseră cu rapiditate, aveau să rămână pentru totdeauna acolo.

Alergam în spatele maiorului, pe o potecă abia vizibilă în vegetaţia explozivă a muntelui. Pe mine şi pe Dimitris căzuse măgăreaţa să-l cărăm, pe o targă improvizată, pe doctorul Vuk, rănit la piept de un glonţ exploziv. Îl pansaserăm în grabă, dar sângele continua să curgă ritmic, la fiecare expiraţie,

din gaura monstruoasă lăsată de proiectil în dreptul omoplatului. Mai mult ca sigur că avea plămânul atins şi orele, dacă nu minutele, îi erau numărate.

Dar nu-l puteam părăsi. Ne îngrijise ca pe copiii lui, chiar dacă uneori nu aveam decât simple zgârieturi. Nu-l auziserăm nicicând înjurând sau ţipând. Nu-l văzuserăm nicicând beat sau făcând gesturi obscene.

N-am ştiut niciodată de ce se înrolase voluntar şi primise să lupte alături de trupele de mercenari şi de cele ale sârbilor bosniaci. Dar pentru noi, asta conta mai puţin. În acel moment, important era să-l ducem înapoi, printre ai lui. Măcar atât îi datoram.

Dar au fost mai iuţi ca noi. Aveau armament şi staţii de detectare ultrasofisticate şi, în plus, cunoşteau cu de-amănuntul aşezarea poziţiilor sârbeşti din jurul Capitalei.

Au desantat o grupă de paraşutişti în drumul nostru, în timp ce vânătorii de munte ne luaseră urma. Parcă simţeam tremurul de nerăbdare al soldaţilor sătui de instrucţie şi cuprinşi acum de febra unei lupte reale. Dar lucrurile nu se întâmplă întotdeauna aşa cum sunt ele prezentate în aplicaţii sau în sălile de tactică militară.

De astă dată nu se luptau doar cu voluntari sârbi, ci cu un pluton format din soldaţi consideraţi a fi printre cei mai buni din Iunie. Aveau s-o simtă în curând pe pielea lor.

L-am proptii pe Vuk în spatele Colosului şi ne-am apucat de treabă. Eram ca nişte furnici dintr-un furnicar uriaş, fiecare îndeplinind o sarcină precisă.

Ajutai de Dimitris, montam cu repeziciune capcane confecţionate din lanţuri de mine şi grenade, iar Attila răspândea simulatoare de foc. Gil avea în grijă focarele false de incendiu, iar cel mai ingrat rol îi revenise lui Alexei, care trebuia s-o facă pe momeala.

Rusul îşi scosese toate însemnele de pe uniforma de camuflaj, lăsându-şi deoparte pistolul-mitralieră şi cuţitul de luptă. Îşi aruncă apoi nişte vopsea roşie peste uniformă şi se căţără într-un copac, făcând-o pe pădurarul rănit de trupele sârbe.

Spre culme, fuseseră deja plantate rândurile de mine în calea desantului.

Jocul de artificii a început în momentul în care primul vânător din Căştile Albastre l-a zărit pe Alexei şi a dat să se apropie de el. A călcat pe-o mină, dezlănţuind sarabanda. Mitraliorii îi vânau pe urmăritori ca pe nişte fazani. O clipă, am trăit cu impresia că indivizii cu care ne luptam nu erau cei ce căzuseră în ambuscadă. Şi mai târziu mi-am dat seama că avusesem dreptate. Dintr-o nemărginită trufie, comandantul francez care coordona acţiunea a trimis în urmărirea noastră soldaţi din „lumea a treia”.

Pakistanezi, indonezieni, filipinezi şi congolezi, având în comun numai culoarea căştii, au îmbibat pământul secat al Bosniei cu sângele unei singure naţii: fiinţa umană.

Am ajuns în tabăra sârbilor, dispusă în jurul unei foste cabane şi ne-am aruncat direct pe pământul gol, fără să ne mai pese de nimic.

Doar Colosul îl culcă pe doctorul Vuk pe un pat de campanie, cu o delicateţe pe care n-ai fi bănuit-o la o brută ca el. Se lăsă pe vine lângă pat şi şopti cu o voce gâtuită:

— Iartă-ne, doctore, că nu ştim ce facem!

VIII

— Occidentalii sunt de mai multe categorii, dar cel puţin trei dintre ele sunt de natură să ne trezească atenţia.

Am fi putut jura că germanii nu se încadrau defel în vreo categorie, pentru simplul motiv că nu erau nici occidentali, nici orientali, erau pur şi simplu germani! Arieni, de când se năşteau şi până treceau în lumea de dincolo.

Colonelul părea puţin derutat, dar s-a semeţit ca un cocoş care-şi lăsase fuduliile pe post de ouă sub o cloşcă la menopauză şi a grohăit indignat:

— Va îndoiţi că aş avea dreptate?

De ce să ne fi îndoit? Pentru mercenari existau doar două naţii: noi şi ceilalţi. Atât. De vorbit, vorbeau gloanţele, iar de tradus, traduceau banii.

— Bine, bine, reveni colonelul la sentimente mai bune, nu e nevoie să vă beliţi ochii la mine ca nişte muşte înţepate în cur! Cele trei categorii despre care tocmai vă vorbeam sunt următoarele… Prima…

Dar se opri brusc, cu ochii ţintă la Colos şi în voce îi simţeam excitaţia babuinului în sezonul împerecherii:

— Soldat Sheldon Frederic, am luptat în cele mai cumplite bătălii din ultimii ani. Am supravieţuit şi, iată-mă, sunt aici! Am trecut prin cele mai groaznice momente prin care poate trece o fiinţă omenească şi sunt încă în viaţă. N-am luat niciodată calmante sau alte rahaturi ca astea. Eşti singurul care m-a determinat să încep un tratament cu vitamine antistres.

— Mă iertaţi că exist, domnule colonel, suspină Colosul, trăgându-şi o figură de fecioară pe rug. Observ că, de la un timp, vă stau ca un ghimpe în ochi. Poate ar fi mai bine să renunţ la contract şi să încep o viaţă nouă, sub un soare mai cald.

— Îţi baţi joc de mine, soldat?

— Nici vorbă, domnule colonel! Dar pentru că tot mi-aţi acordat dreptul la cuvânt…

— Nu ţi l-am acordat! Ceea ce m-a determinat să intru în discuţie cu tine a fost mirarea că un patruped poate vorbi. Şi acum, să revenim la temele noastre, adăugă colonelul, tresăltând nervos din umărul drept. Occidentalii se împart în drogaţi, posedaţi şi cei care-i manipulează pe primii. Nu e un secret pentru nimeni că din ultima categorie fac parte şi ziariştii. Aveţi onoarea deosebită de a forma o patrulă care să însoţească o delegaţie de ziarişti. Vor să vadă consecinţele masacrului de la spitalul din Blazuj. Perfect! Să le dăm posibilitatea să ia contact direct cu atrocităţile comise de trupele străine

chemate să menţină pacea. Pentru că ei au nimicit obiectivele civile de la marginea Capitalei, nu-i aşa, caporal Sheperd?

— Desigur, domnule colonel, răspunse respectuos Gil, ca la şcoală. Asta numai în cazul în care bolnavii şi copiii nu ar fi hotărât să se sinucidă, alegând ciudata cale de a arunca cu bombe şi obuze unii în alţii.

— Exact, punctă Schroder. Iată de ce trebuie să facem cunoscut lumii aceste grozăvii. Grupa a 2-a va asigura protecţia ziariştilor pe tot parcursul deplasării. Răspundeţi cu capul.

M-am urcat la volanul unuia din cele trei jeepuri care ne fuseseră puse la dispoziţie şi m-am îndreptat spre punctul stabilit pentru întâlnire, la o răscruce pe autostrada Skopije-Sarajevo.

— Vom avea ceva distracţie, ce zici? se întoarse Gil spre mine. Am auzit că printre curioşii ăştia sunt şi câteva persoane de sex feminin.

— Te-ai convertit[69]? întrebai eu nevinovat. Sau o faci precum Cezar?

— Tu condu acolo şi nu te mai da şmecher, se burzului Gil. Eşti un tip periculos. Taci prea mult şi dispari prea des cu zilele sau cu săptămânile.

— Domnule caporal, replicai cu o voce neutră, eu nu v-am cronometrat cât timp staţi la budă şi nici nu v-am filmat în saună.

Am pus o frână bruscă, făcându-i cunoştinţă cu parbrizul şi am reluat drumul.

— Gropile astea! spusei, aruncând o privire în retrovizoare. S-ar putea rupe osiile bietului jeep, care şi-aşa cred că şi-a trăit traiul.

— Soldat, mi se adresă Gil, pipăindu-şi precaut proteza, ceva îmi spune că nu-ţi prea sunt pe plac. E o chestiune reciprocă, Până una-alta însă am fost numit şeful patrulei. Îl comand chiar şi pe locotenentul Ostraniţa. Dacă se mai întâmplă să găseşti vreo groapă pe drum, va fi pentru tine groapa de veci.

Am vrut să-i răspund ceva în genul „să mă pupi în cur”, dar am rămas blocat când jeepul condus de Colos trecu pe lângă mine cu viteza unei navete spaţiale pe lângă o căruţă trasă de un bou paralitic.

— Alt nebun! mi se adresă politicos Gil, neprecizând despre cine-i vorba. Asta, cel puţin, n-are decât o mână de spermatozoizi puşi la conservare în locul în care ar trebui să i se găsească creierul.

Colosul era un as al volanului şi nimeni nu contesta asta. Totodată, cu el se petrecea o transformare extraordinară. Indiferent ce vehicul ar Fi condus, un tanc sau o bicicletă, uriaşul trăia aceeaşi senzaţie de beatitudine pe care ţi-o oferă zborul. Îi auzeam răcnetele de încântare, care acopereau mârâitul jeepurilor şi mi-l închipuiam pe Attila, însoţitorul său, mai livid decât un candidat la spânzurătoare.

Cât se poate de adevărat. Ajunşi la punctul de întâlnire, Attila coborî greoi din maşină, de parcă ar fi părăsit carlinga unei rachete. Tremura din tot corpul şi luciri de nebunie i se citeau în ochii lui galbeni. S-a dus la marginea şoselei şi a prins să dea la raţe.

Colosul se răzbunase cu vârf şi îndesat pentru palinca administrată de ungur.

— Eu cu ăsta nu mai merg, icni Attila între două spasme. Prefer să mor pe câmpul de luptă cu arma în mână şi nu din cauza ţicnelii unui nevropat.

— O să-l înlocuieşti tu, mă indică Gil cu degetul lui mai gros decât o creangă.

N-am apucat să protestez. De după cotitură apăru un microbuz Peugeot, vopsit în alb şi roşu. Alexei le făcu semn şi traseră pe dreapta, la marginea şoselei.

Le-am verificat ID[70]-urile şi ecusoanele. Erau ziariştii aşteptaţi. Zece în total, şapte bărbaţi şi trei femei, îmbrăcaţi cu toţii în costume de blue-jeans şi cu genţi mari din pânză prinse de umăr. Prin pânza întinsă, se ghiceau contururile camerelor video şi ale aparatelor de fotografiat. Purtau reportofoane prinse la vedere pe piept, dar nu eram foarte sigur că nu deţineau şi altele ascunse, pentru cazul în care ar fi fost interzise înregistrările.

Colosul se plimba ţanţoş în jurul lor, ca un struţ în căutarea unei cămile şchioape, pufnind sonor pe nări şi etalându-şi ostentativ armele cu care era blindat până în dinţi. Avea aerul unui bătrân comandant de oşti, pe cale să împărtăşească câte ceva din îndelungata sa experienţă de luptă tinerelor şi firavelor vlăstare care-l înconjurau.

Mutrele noastre şi fandoselile Colosului mai tăiară din entuziasmul ziariştilor, care sporovăiseră până atunci ca o ceată de vrăbiuţe.

— Aşadar, voi sunteţi cei desemnaţi de domnul general Mladici să ne asigure protecţia? încercă să se convingă o blondă, pe al cărei ecuson scria Susan Cage.

— Ar fi vreun motiv de îndoială? rânji strâmb Gil, oferindu-i pe tavă un plic sigilat pe care-l purtase în porthart. Aveţi aici ordinul de însoţire semnat de generalul însuşi.

Blonda desfăcu plicul şi parcurse la repezeală hârtia de culoare albastră.

— E în regulă! spuse. Cred că putem pleca.

— Da, e cazul să ne grăbim, căzu de acord „sârbul” Gil, străduindu-se să vorbească într-o engleză cât mai stricată. Până se înserează, va trebui să fim înapoi.

Ziariştii traseră microbuzul la adăpostul unui pâlc de copaci şi-l camuflară cu o dexteritate pe care nu le-am fi bănuit-o.

Alexei fluieră uşor şi remarcă:

— Sunteţi pricepuţi la de-alde astea, se vede treaba!

— Am fost în Nicaragua, în Angola, chiar şi în Cambodgia, spuse blonda, care părea să fie şefa grupului. Şi suntem încă în viaţă.

— Nimeni nu-şi cunoaşte ziua morţii, spuse Dimitris, cu un zâmbet enigmatic.

— Mă bucur pentru curajul vostru, îi tămâie Gil, turuind pe nemestecate lecţia învăţată de-acasă. Observatorii ONU n-au vrut să vină, deşi li s-au trimis invitaţii. Au pretins că noi, sârbii, nu le putem asigura securitatea. Eu cred că, de fapt, n-au vrut să dea ochii cu atrocităţile săvârşite de trupele lor împotriva unor oameni lipsiţi de apărare. De altfel, veţi vedea şi singuri care au fost ţintele artileriei FORPRONU.

Ne-am instalat în jeepuri şi ne-am pregătit de drum. Colosul se grăbi să le invite pe cele trei ziariste în maşina lui şi, înainte de-a porni, mă privi cu milă:

— Ia zi, cocoşel, nu ne punem centura de siguranţă?

— Bagă gaz şi ţine botul închis, mă răstii, uitând pe moment de însoţitoarele noastre.

— Doamnelor, să nu vă fie frică! trâmbiţă Colosul, întorcându-se spre cele trei graţii. Cât timp veţi fi lângă mine, nimic rău nu vi se poate întâmpla.

— Lupul paznic la oi! mormăii eu.

— Ce vrei să spui? se oţărî uriaşul.

— Că un lup paznic la oi îl va opri pe oricare alt lup să se apropie de turmă!

Colosul bodogăni ceva care se termină cu „rahat” şi apăsă hotărât pe accelerator. Jeepul săltă întocmai ca o vacă adormită, înţepată pe neaşteptate în cur de un bondar răutăcios şi se aşternu la drum.

Eram ultimii din coloană, dar acest lucru nu-l deranja nici un pic pe Colos. Îşi dădea ifose, conducând cu o singură mână şi explicând volubil cum şi-a pierdut în bătălii un ochi. Se şi vedea pe prima pagină a ziarelor, cu titluri groase şi o fotografie în mărime naturală, ceva în genul „Şi azi se nasc eroi” sau „Numele lui e curajul”.

Mai era puţin şi şi-ar fi dat în petic. Asta ar mai fi lipsit, să se prindă tipele că sunt escortate de o grupă de mercenari, aflaţi în slujba sârbilor bosniaci.

— Fii atent la condus! intervenii eu, încercând să-l temperez. Şoseaua e stricată, mai sunt şi copaci căzuţi…

— Şi mai ce? mă îngână Colosul, aruncându-mi o privire încărcată de milă şi dispreţ, în egală măsură. Te-ai udat cumva şi vrei să oprim să te schimbi?

— Cred că are dreptate colegul dumneavoastră, îmi ţinu partea sirena blondă. O să ne povestiţi toate astea de cum ajungem la Blazuj.

— Nu vă temeţi, stimată domnişoară, spuse Colosul, folosind nişte cuvinte pe care nu bănuiam că le-ar cunoaşte. Atât timp cât mi s-au încredinţat vieţile voastre, puteţi fi sigure că nici cel mai mic fir de păr din cap nu vi se va clinti.

— E bine să te simţi apărată de un bărbat ca dumneavoastră, marşă o brunetă tunsă scurt. Iată de ce e recomandabil să fiţi atent la drum şi nu la noi!

Colosul se răsuci spre ea şi o sorbi din priviri. Avea, probabil, un ochi de rezervă în ceafă, pentru că ocoli la milimetru un bou rătăcit pe şosea, fără să reducă nici un pic viteza. Nu reuşi însă ca să evite şi o mică coliziune cu jeepul din faţă, condus de Alexei, care nu ezită să-i facă prin geamul deschis nişte semne cât se poate de clare.

— Ne arată drumul! pretinse Colosul, deşi şoseaua era mai dreaptă ca o linie trasă cu rigla.

Sorbi fără jenă din bidonaşul ce trăsnea a şliboviţă şi le mărturisi fermecătoarelor însoţitoare că urmează un tratament prescris de bunica lui pentru dureri de colon.

— Un medicament făcut din cele mai ciudate plante medicinale, adăugă el, gâlgâind încă o dată spre o mai deplină convingere. Mirosul este, într-adevăr, imposibil, dar efectul, credeţi-mă, este devastator.

Îşi stăpâni cu un efort supraomenesc o râgâitură de calibru greu şi continuă să conducă dezinvolt. Ideea cu prima pagină a ziarelor nu-i ieşise încă din cap, ba chiar puteam spune că prinsese rădăcini temeinice.

O dată ajunşi la Blazuj, Colosul frână brusc în dreptul celorlalte două maşini, prilej cu care bula de aer ţinută cu atâtea sacrificii în negurile stomacului îşi ceru dreptul la libertate, ţâşnind pe esofagul uriaşului cu viteza unei gazele, urmărite de un cerb.

Am rămas cu toţii mască, în afara Colosului, care încercă să dreagă busuiocul.

— Bombardează iar? întrebă el cu nevinovăţie, sărind din jeep.

Dar nimeni nu se strădui să-i răspundă. Doar Susan Cage zâmbea amuzată şi acceptă braţul întins cu galanterie de american, pentru a o ajuta să coboare din maşină. Mi-am amintit de un film, parcă *Frumoasa şi bestia şi* gingăşia cu care Colosul avea grijă de mica ziaristă m-a convins că omul rămâne în permanenţă o mare necunoscută.

Situaţia din cartier nu se schimbase prea mult. Aproape toate clădirile erau distruse pe o rază de un kilometru, iar cele rămase în picioare îşi rânjeau pereţii plini de găuri spre noi. Mai peste tot se vedeau pâlniile produse de obuzele grele ale artileriei NATO. Părea un platou de filmare pregătit pentru turnarea unei scene de bombardament din cel de-al doilea război mondial.

Echipele de salvare erau încă în activitate, deşi trecuse destul de mult timp pentru a mai găsi eventuali supravieţuitori. Uriaşe excavatoare eliberau locul de dărâmături, încărcând moloz, fiare, arbori doborâţi şi, cine ştie, resturi de trupuri omeneşti în nişte basculante de patruzeci de tone. O vreme, nu ne luă

nimeni în seamă, până când apăru o patrulă de poliţişti. Când văzură însă ordinul semnat de generalul Mlădiei, ne lăsară în plata Domnului.

Poliţiştii prinseseră doi jefuitori de cadavre şi acum se pregăteau să le dea o lecţie. Au acceptat să fie filmaţi, dar numai după ce şi-au pus cagulele pe cap. Jefuitorii erau tineri, foarte tineri. Nu mai mult de nouăsprezece ani. Păreau al naibii de speriaţi. Le clănţăneau dinţii şi nu puteau să îngaime nici măcar o rugăminte de iertare.

— Se prefăceau că vor să ajute, ne relată unul dintre poliţişti, care purta însemne de plutonier, legându-le celor doi mâinile la spate cu o sârmă subţire. Când colo, aveau buzunarele pline cu bijuterii şi bani! La ăsta micu', arătă el spre cel mai pipernicit, am găsit chiar un deget cu verighetă, nu reuşise banditul s-o scoată.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Susan.

— Dumneata ce zici? rânji poliţistul. În timpuri normale, ar fi făcut pârnaie vreo câţiva ani, dar acum suntem în război. Execuţie fără judecată.

Le dădu un brânci violent spre un perete ciuruit de gloanţe şi formă rapid un pluton de execuţie. Pipernicitul căzu în genunchi şi începu să-l implore cu lacrimi în ochi. Se târî spre Susan şi restul ziariştilor, sperând într-o salvare miraculoasă, dar un şut bine plasai al plutonierului îl aruncă înapoi.

Ceilalţi poliţişti care formaseră plutonul de execuţie ad-hoc îşi armară PM-urile şi rămaseră în aşteptarea ordinului. Ca la un semnal venit de undeva, zgomotele se opriră şi nu se mai auzeau decât croncăniturile ciorilor care sosiseră pe post de ciocli.

Execuţia a fost sumară. Puştile au răpăit scurt, cei doi au căzut pe spate, lovindu-se cu capul de perete. Plutonierul şi-a scos Makarovul şi le-a dat lovitura de graţie.

— Erau sârbi? întrebă pe neaşteptate Susan.

— Erau jefuitori de cadavre, o lămuri poliţistul, dând-o la o parte cu un gest brutal.

— Uşurel! interveni Colosul, pe post de Făt-Frumos din poveste. Doamna se află sub protecţia noastră. Amice, e cazul să-ţi ţii labele acasă.

— Zău? râse poliţistul sfidător. Şi voi sub protecţia cui sunteţi?

Colosul făcu o mişcare nervoasă, ca şi cum ar fi vrut să-i pună mâna în gât, dar, în acelaşi moment, o împuşcătură venită de undeva de sus, de pe un acoperiş, îi zbură cascheta.

— Opriţi! strigă Gil, apropiindu-se în trap mărunt şi înjurându-i pe toţi inventatorii de proteze pentru picior. Soldat Sheldon, la maşină imediat! Domnule, se adresă el poliţistului sârb, vă rog să consideraţi incidentul încheiat.

Plutonierul îl măsură cu ochi răi, cumpănind între a-i trage un glonţ în frunte şi a-l invita la o băuturică. Alese a doua soluţie şi scoase o sticlă pântecoasă, pe care i-o întinse caporalului american. Gil trase o înghiţitură de beduin şi reluă:

— Suntem în picioare de două săptămâni. Nu-i uşor să rezişti, camarade, mai ales la vârsta noastră.

— Şi noi suntem rupţi, spuse plutonierul, acceptând un trabuc oferit de Gil. De când ne bombardează porcii de americani, nu mai avem o clipă de linişte. Trebuie să fim peste tot şi avem oameni puţini. Majoritatea sunt pe front. De la Belgrad? mai întrebă el, chipurile neglijent.

— Da, răspunse sec Gil.

— Eram sigur. Nu prea păreţi de prin partea locului.

Gil râse şi-l bătu pe umăr.

— Nas de poliţist, e-adevărat?

— Aşa-i, râse şi plutonierul, întinzându-i din nou sticla.

— Ce băutură e asta? Am gustat în viaţa mea cam din toate sorturile care s-au inventat de-a lungul istoriei, dar aşa ceva nu cred că am întâlnit.

— Noi îi spunem „moartea diavolului”. Alcool de nouăzeci de grade, amestecat cu marmeladă şi cu ouă răscoapte.

— Nu-i rău! aprecie Gil.

Lucrurile păreau să se oprească aici, iar misiunea noastră să se transforme într-o banală ieşire în weekend. Am fraternizat cu poliţiştii, urmând exemplul şefilor şi acum schimbam suveniruri şi bidonaşe. Numai Colosul se ţinea deoparte, făcând-o pe supăratul. Pufnea pe nări ca o mâţă care a călcat într-un rahat de şoarece şi tropăia cu ostentaţie în jurul ziariştilor, care îşi vedeau în continuare de treabă. Probabil că n-ar fi ezitat să-şi ofere diurna pe-o săptămână ca să-l descopere pe cel care-l luase drept ţintă şi-i zburase cascheta.

Un camion militar Kamaz apăru pe neaşteptate pe după o clădire pe jumătate năruită şi se opri în dreptul nostru, stârnind o trombă de praf. Am luat automat poziţiile de luptă, dar poliţiştii sârbi ne-au făcut semne liniştitoare.

Din cabina camionului a coborât un căpitan cu părul complet alb şi cu o cicatrice urâtă pe obrazul drept. După un schimb de cuvinte cu plutonierul care-i venise în întâmpinare, a strigat un ordin şi din camion au coborât rapid vreo douăzeci de soldaţi plini de praf şi mirosind de la o poştă a şliboviţă şi a sudoare.

Eram în continuare pregătiţi pentru o eventuală confruntare, dar lucrurile s-au lămurit repede.

— Tu eşti comandantul escortei? l-a întrebat căpitanul pe Gil.

— Da, domnule căpitan, răspunse Gil, luând o poziţie aproximativă de drepţi.

— În mod normal, se raportează cu numele, gradul şi denumirea misiunii care se execută.

— În mod normal nu sunt în subordinea dumneavoastră, domnule căpitan, răspunse Gil, continuând să păstreze în voce o undă de respect. Mă subordonez direct generalului Mladici.

— Oho-ho! necheză căpitanul, bătându-se pe coapse. De ce nu direct bunului Dumnezeu?!

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, continuă Gil calm. Îi întinse ordinul de deplasare, dar sârbul nu catadicsi să-l ia în vizor. Este un ordin semnat de generalul însuşi.

— Da, spuse căpitanul, continuând să privească sceptic plicul, ca pe un păduche apărut pe neaşteptate într-o zonă fără păr. Ştiu. Am fost informat de prezenţa voastră aici, drept care m-am şi deplasat în zonă. Ordinul generalului este anulat. Ziariştii rămân în custodia noastră, iar voi vă întoarceţi la bază.

Gil încercă să ceară lămuriri, dar căpitanul îi întoarse pur şi simplu spatele. La ordinele lui, soldaţii porniră să-i adune pe ziarişti, ca pe nişte oi în ţarc. Din exces de zel, au reuşit chiar să spargă o cameră video şi câteva aparate de fotografiat. Cât despre reportofoanele agăţate la piept, le smulgeau, aruncându-şi-le în buzunarele largi ale salopetelor.

Dar caporalul Virgil Sheperd nu era un biet recrut care să se scape pe el la fiţele unui căpitan necunoscut.

— Stai sau trag! urlă el, armându-şi mitraliera uşoară, de care nu se despărţise nici un moment.

Căpitanul nu luă însă în seamă somaţia. Continuă să-şi vadă de-ale lui, dând ordine scurte. Rafala care a urmat a spulberat pur şi simplu un morman de pietre aflat la câţiva centimetri de piciorul său. Abia atunci s-a oprit sârbul şi s-a întors încetinel.

— Eşti nebun, caporal? N-ai priceput despre ce e vorba?

— Conform regulamentului, ordinul de ieşire din misiune este dat de cel care l-a semnat.

— Am douăzeci de soldaţi aici, se puse căpitanul pe urlat. Ca să nu mai vorbim de patrula de poliţie.

— Eu am doar cinci oameni, dar nu te-aş sfătui să le încerci priceperea în luptă.

Tensiunea căpătase valenţe maxime, însă ziariştii nu păreau deloc speriaţi. Dimpotrivă, se arătau deosebit de încântaţi de noul subiect oferit. Ciudată specie!

— Ai să plăteşti pentru asta! scrâşni căpitanul.

— Întâi să-ţi văd hârţoagele, căpitane! ricană Gil, fără să-şi mişte mitraliera din poziţia de tragere.

Ofiţerul îşi roti privirile şi înfăţişarea mutrelor noastre nu era dintre acelea pe care să vrei să le visezi. Asta păru să-l convingă. S-a apropiat de Gil şi i-a aruncat un plic, pe care caporalul l-a prins cu dexteritate. A consultat rapid documentele şi i l-a înapoiat în acelaşi mod. Doar că, neaşteptându-se la aşa o reacţie, căpitanul scăpă plicul pe jos.

Gil rânji în felul lui obişnuit şi-şi aprinse un trabuc. Ai fi zis că participa la o conferinţă de presă cu privire la unele aspecte ale războiului bosniac.

— Căpitane, acolo scrie că trebuie să puneţi mâna pe orice francez care bântuie prin zonă.

— Exact! confirmă sârbul.

— Am aici trei ziarişti francezi. Ţi-i predau dacă-mi semnezi un proces-verbal de primire.

— La dracu'! se enervă căpitanul, scărmănându-şi abitir cicatricea, care devenise purpurie. Mi-i dai pe toţi şi cu procesul tău verbal te poţi şterge la cur! Porcii au bombardat din nou Banja Luka cu o escadrilă de Mirage-2000. Şi în ele erau chiar francezi.

— De unde ştii? I-ai auzit vorbind?

— Ai noştri au doborât două ciori de-astea şi i-au capturat pe piloţi. Ce dracu' căutau împuţiţii ăia de homosexuali să ne bombardeze? Ce-ar fi să venim şi noi să căcăm nişte bombe deasupra bordelului lor de Paris! Cine? Porcii ăştia care în al doilea război mondial şi-au oferit femeile şi cururile nemţilor, în loc să lupte?

Căpitanul se aprinsese de-a binelea, mai-mai că făcuse clăbuci la gură.

Caporalul nostru era însă un om inteligent, în ciuda brutalităţii ce-l caracteriza. A scos bidonul cu votcă şi i l-a întins ofiţerului sârb. Ce curios! Într-un război, a întinde celuilalt o sticlă sau o ţigară înseamnă mai mult decât i-ai întinde o mână!

Şi, într-adevăr, căpitanul sorbi însetat şi trecu brusc la un ton mai uman.

— Zici că sunt doar trei francezi?

— Trei, confirmă Gil.

— Îi iau cu mine. Întocmeşte actul ăla despre care ziceai că vrei să-l ai.

— O să-i omorâţi? se interesă Gil, total detaşat, apucându-se să întocmească hârtia.

— Nu, spuse sârbul, scuipând într-o parte. Deşi asta ar merita. O să-i reţinem şi pe ei şi pe ceilalţi doi căcănari de piloţi, numai până se termină ciondăneala cu turcaleţii. Doar dacă o mai veni vreun Miraj pe cer, sau soldaţi de-ai lor ar

mai încerca să ne atace… atunci… atunci urmează execuţia. Semnă hârtia şi întrebă cu un glas hârâit: Mai ai trăscău?

— Nu, l-am terminat, spuse Gil, vârându-şi hârtia în buzunar.

— Poate prietenii tăi? mai încercă sârbul.

— Prietenii mei îşi apără votca mai mult decât propria lor viaţă. Dar dacă vrei să încerci…

Căpitanul ne aruncă o privire cercetătoare şi renunţă. Dar înainte de-a apuca să dea un ordin soldaţilor să-i înşface pe cei trei francezi, Susan se apropie de Gil şi-i spuse cu o voce hotărâtă:

— Am auzit discuţia voastră. Colegii meu nu sunt o marfă, să-i predaţi în baza unui proces-verbal. Împreună am venit, împreună rămânem.

— E război, lămuri Gil, scărpinându-se la subsuoară. N-am de gând să-mi expun oamenii, mai ales că domnul căpitan are un ordin semnat şi parafat.

— Dacă asta e protecţia pe care ne-o oferiţi, continuă ziarista cea blondă, atunci e de înţeles de ce toţi se feresc să vină încoace. Sunteţi mai sălbatici decât mi-am închipuit.

Căpitanul sârb tresări violent şi, întorcându-se brusc, îi arse o palmă care o proiectă pe Susan la pământ.

— Cine te crezi tu, curva naibii! urlă el ca un posedat. Cui crezi tu că dai ordine pe pământ sârbesc? De ce nu te duci în împuţita ta de ţară?

Se repezi să-i tragă un şut, dar nu mai apucă. Ca un bolid, Colosul îl lovi cu capul drept în figură, proiectându-l în camionul aflat la depărtare de câţiva metri.

Soldaţii, ca şi poliţiştii, rămăseseră complet năuciţi, neştiind ce se întâmplă. I-am fi putut curăţa atunci, în câteva secunde, dar nu pentru asta eram acolo.

Colosul o ridică pe Susan ca pe un fulg şi o depuse în jeep.

— Stai aici, îi spuse el cu blândeţe, o să înceapă răpăiala şi copiii n-au voie să vadă.

S-a întors fioros, gata de luptă, dar între timp cei trei francezi deciseseră să-i urmeze pe sârbi.

Căpitanul s-a ridicat cu greu şi acum îşi ştergea sângele ce-i şiroia pe faţă. Se dovedi destul de inteligent pentru a nu da ordin de bătaie.

— Noi doi o să ne mai întâlnim, scrâşni el din dinţi, străpungându-l cu privirile pe Colos.

— Îţi stau oricând la dispoziţie, căpitane! Armele le vei alege tu! zbieră mândru Colosul, aşa cum văzuse el prin filmele de capă şi spadă.

Dar căpitanul scuipă scârbit la picioarele uriaşului şi se urcă în cabina camionului fără să mai salute.

— Îmbarcarea! ordonă Gil, privindu-şi ceasul.

Ne-am suit în jeepuri, mai puţine cu trei decât cele cu care veniserăm şi am luat viteză spre punctul unde ziariştii îşi lăsaseră microbuzul.

Dar n-am mai ajuns niciodată.

Urechea exersată a Colosului prinse un uruit aducător de necazuri. Claxona şi făcea semne cu farurile din coada coloanei, dar ceilalţi nu-l mai luară în serios. Gândeau că e încă unul dintre trucurile uriaşului.

Colosul a virat brusc spre dreapta şi a oprit jeepul în dreptul unei costişe.

— Elicoptere de atac! mai apucă el să urle, înainte de a sări din maşină, sprinten ca o veveriţă.

L-am urmat îndeaproape, imitat de cele trei ziariste. Alexei şi Szucs au prins mişcarea o clipă prea târziu. Temutul elicopter Apache, urât şi negru ca un ihtiozaur, a scuipat o rachetă care a spulberat pur şi simplu jeepul condus de rus. Apoi s-a rotit în jurul propriei sale axe şi maşina în care se aflau cu câteva secunde mai devreme Gil şi Dimitris a urmat soarta celei dintâi.

Elicopterul îşi pusese acum în funcţiune mitralierele şi începuse o vânătoare total inegală, la care cei mai expuşi s-au dovedit a fi, ca întotdeauna, ziariştii. Specia asta, mă gândeam, nu are nici un gram din ceea ce ar trebui să însemne instinctul de supravieţuire. Filmau şi fotografiau, de parcă totul era pus la cale pentru ei, cei aflaţi în afara platoului de filmare.

Colosului aproape că-i ieşise din orbită singurul său ochi. Susan Cage zăcea pe spate, cu corpul ciuruit de gloanţele de 88. Cu un urlet, uriaşul s-a repezit la mitraliera prinsă de jeep şi a smuls-o cu uşurinţa cu care ai scoate un dop de la o sticlă de şampanie. Şi-a proptit ţeava groasă de mâna stângă, îndoită la nivelul umărului şi a ţintit elicopterul.

Reculul rafalei l-a aruncat uşor pe spate, dar elicopterul n-a simţit altceva, probabil, decât o pişcătură de purice. M-am azvârlit peste uriaş şi l-am tras cu toată puterea într-un soi de refugiu aflat la marginea şoselei, tocmai la timp.

Gloanţele mitralierelor de pe Apache au rupt efectiv asfaltul în locul unde se aflase mai înainte americanul. Elicopterul s-a mai rotit o dată pe deasupra câmpului, căutând eventuali supravieţuitori şi a dispărut la orizont. Nu purta nici un însemn vizibil. Şi totuşi, o păsărică îmi şoptea că vopseaua proaspătă acoperise însemnele FORPRONU. N-aveau nevoie de dovezi care să-i transforme din purtători ai ramurii de măslin în ucigaşi.

Colosul şi-a scos la şosea jeepul rămas neatins şi, cu o gingăşie nebănuită, a ridicat-o pe Susan şi a depus-o pe bancheta din spate. Supravieţuitorii s-au înghesuit cum au putut şi au pornit spre bază.

Eu am stat de pază până la venirea ajutoarelor, care nu aveau la ce să mai ajute, decât la transportarea celor ucişi.

Pentru Alexei Ostraniţa şi Szucs Attila nu era neapărată nevoie de sicrie. Erau suficiente şi două cutii de carton pentru pantofi.

IX

Divizia „Tamanskaia”, aparţinând Căştilor Albastre ruse, era una dintre cele mai recunoscute unităţi de blindate. Şi încă una de elită.

Igor Sergheevici Popov, locţiitorul comandantului, fusese coleg de promoţie în liceul militar cu Ostraniţa. Vestea morţii acestuia, sosită pe canale ascunse, l-a făcut să apeleze la un luptător de comando rus de mare clasă, Vladimir Şcedrin, născut în îndepărtata peninsulă Kamciatka, care lucra acum sub acoperire, ca ofiţer al Serviciului de informaţii al armatei.

Legătura cu colonelul Schroder i-a fost mijlocită de comandantul trupelor de uscat iugoslave. Întâlnirea celor trei, asistaţi de o înaltă oficialitate croată şi de un reprezentant al sârbilor bosniaci, a avut loc în cel mai mare secret, într-un castel din străvechiul Dubrovnik[71].

Au fost luate măsuri extreme de securitate, întrucât ceea ce trebuia să se stabilească acolo nu era un simplu asasinat. Deşi cu el avea să înceapă totul.

Se puneau bazele revenirii în forţă a ruşilor pe scena lumii, temporar părăsită, o dată cu destrămarea URSS-ului.

— Putem intra direct în subiect, deschise discuţia căpitanul Popov, după prezentările de rigoare. Însuşi preşedintele mi-a dat mână liberă în convorbirea cu dumneavoastră, urmând ca, până să se treacă la acţiunea propriu-zisă, să-i prezint un raport spre aprobare.

— Vreau ca, înainte de orice, interveni colonelul Schroder, să vă transmit întreaga mea compasiune pentru moartea locotenentului Ostraniţa. A fost unul dintre cei mai buni luptători pe care i-am avut în subordine.

— Va mulţumesc, domnule colonel, răspunse căpitanul rus, noi ştiam de prezenţa lui Alexei în cadrul trupelor dumneavoastră. De altfel, fusese recrutat de Serviciile noastre Speciale. Moartea lui este, aşadar, de două ori mai grea.

— Cunoşteam acest aspect, îl întrerupse Schroder, cu o nuanţă de ironie în glas. Dar nu m-a deranjat în nici un fel. Alexei Ostraniţa a fost un ofiţer de înaltă ţinută, pe care şi l-ar fi dorit orice armată din lume.

— A căzut cu totul şi cu totul aiurea. Cei care au tras de pe elicopterul Apache erau americani înregimentaţi în Forţa de Reacţie Rapidă, interveni oficialul croat. Noi avem unele înţelegeri secrete cu sârbii din Bosnia privind o relansare a atacurilor asupra musulmanilor, pentru a bloca implicarea Vestului în Balcani, în vederea pacificării peninsulei.

— Este un joc dublu deosebit de periculos, observă reprezentantul iugoslav, dar necesar, desigur. În scurt timp se va ajunge la o înţelegere de pace. Vor fi create Federaţia Croato-Musulmană, pe de o parte şi Republica Srpska, pe de

alta. Tutela va aparţine însă pentru multă vreme Organizaţiei Naţiunilor Unite, despre care ştim cu toţii că e manevrată de americani.

— Noi nu vom rămâne pentru totdeauna aliaţii musulmanilor, declară oficialul croat. La momentul oportun, vom cere alipirea unui anumit teritoriu din Federaţie la Croaţia, aşa cum vor proceda şi sârbii cu Iugoslavia. Atunci va izbucni un conflict de proporţii mult mai mari, dar musulmanii vor fi nevoiţi să plece în ţările de origine islamică. Altfel, vor fi expuşi unei epurări etnice de proporţii.

— Islamul se va rupe în două exact la mijloc, continuă sârbul ideea.

— Toate bune şi frumoase, interveni căpitanul Popov, turnându-şi din sticla cu apă minerală aflată în faţa lui. Dar pentru asta, graniţa de nord-est a Imperiului Islamic trebuie lovită puternic, iar apărătorii ei decimaţi. Va trebui, de asemenea, să lovim şi flancul format de Libia şi Sudan.

— Americanii sunt dispuşi oricând să intre într-o astfel de combinaţie, îşi dădu cu părerea Schroder.

— Evident, accentuă rusul, unde nu s-ar băga ei?! De data asta însă va trebui s-o facem singuri… Singuri, noi, ruşii. Sprijiniţi, bineînţeles, de viitori noştri aliaţi, într-o Europă scăpată de blestemul american.

— Concret, ce aveţi în vedere, domnule căpitan? îl întrerupse Schroder, puţin nervos.

Rusul îl privi cu ochii lui metalici şi sorbi îndelung din paharul cu apă minerală. Când l-a pus înapoi pe masă, glasul i-a sunat ca vocea unui preot într-o biserică.

— Crearea unor focare de luptă în Caucaz şi respectiv în nordul Africii şi… declanşarea unui război greco-turc. Pentru asta, un om special pregătit, Vladimir Şcedrin, va forma împreună cu un om de-al dumneavoastră, despre care am auzit numai lucruri bune, o echipă care să ţeasă reţeaua de care e nevoie la început.

— Şi la care om din subordinea mea vă referiţi, domnule căpitan? făcu colonelul pe miratul.

— La românul Florin Zamfir. Am crezut că aţi fost informat despre intenţiile mele. Vreau să spun, ale noastre. Sau doar trageţi de preţ?

— Florin Zamfir este mercenar, răspunse Schroder, prefăcându-se că n-a auzit întrebarea. Nu-i nici spion şi nici agent al Serviciilor Speciale.

— E-adevărat, dar a făcut parte din acest gen de servicii şi are pregătire de specialitate. Din informaţiile mele, a devenit mercenar de nevoie. Oricum, cert e că nu ne putem permite să luăm un ofiţer operativ din SRI[72] sau DIA[73] sau

SIE[74] române. Există prea multă dezbinare între ele şi în interiorul lor, prea multe aripi şi aripioare pro şi contra.

— Şi colegul lui Şcedrin trebuie numaidecât să fie român? întrebă nevinovat colonelul.

— Ştiţi bine că da, se strâmbă căpitanul Popov, nefăcând nici un efort să-şi ascundă iritarea pentru că fusese din nou întrerupt. Românii au un rol foarte clar în toată această acţiune. Sunt platforma care basculează între Vest şi Est. În unguri nu avem încredere, ne-au trădat de două ori, iar despre cehi şi polonezi, ce să mai vorbim?!

— Perfect, dar pentru Vladimir Şcedrin cine garantează? Dumneavoastră?

— Şcedrin are o biografie aproape identică cu a lui Zamfir. Cât timp noi vom fi cei care-i vor plăti cel mai bine dintre toţi, vor rămâne oamenii noştri până la capăt.

— Şi după aceea? îl întrerupse din nou colonelul, aruncându-i o privire rapidă.

— Când după aceea? întrebă căpitanul rus cu răutate. Există un *după aceea*?

A urmat un lung moment de încordare, la sfârşitul căruia izbucniră cu toţii în râs. Mai mult sau mai puţin fals.

— Sunt mercenari, reluă rusul. Pentru asta sunt plătiţi. Riscul face parte din meseria lor. Nu-i tocmim să ne ia şi să ne ducă copiii la grădiniţă. Înainte de a trece la detalii, gazda noastră are să ne spună câteva lucruri.

Se întoarse spre oficialul croat, care porni să turuie cu o voce scăzută:

— Facem parte din ceea ce domnul căpitan a avut bunăvoinţa să numească „aliaţii încă secreţi ai Rusiei”. Iată de ce, împreună cu sârbii *de pretutindeni,* am hotărât să punem la dispoziţia celor doi desemnaţi de dumneavoastră o parte din reţeaua noastră rezidenţială din Italia şi Franţa. O parte a legăturilor a fost deja activată, iar agenţii noştri infiltraţi la diferite niveluri au fost scoşi de la conservare. Superiorii mei sunt mulţumiţi de faptul că v-aţi orientat spre doi oameni de o valoare deosebită, care, la nevoie, pot juca şi rolul asasinilor plătiţi. Ceea ce ai noştri n-ar putea face, pentru că, aşa cum aţi precizat, asasinatul de care e neapărată nevoie ca acţiunea să înceapă la anvergura dorită trebuie comis de indivizi fără identitate şi ţară.

— Iar un asasin plătit sau chiar un soldat superpregătit găseşti mult mai uşor decât o reţea rezidenţială, pentru care s-a investit o muncă de ani şi ani şi o grămadă de bani, adăugă iugoslavul.

Câteva clipe se lăsă tăcerea la masa la care se hotărau nu numai destinele unor oameni, ci şi evoluţia unor evenimente care, prin jocul lor, urmau să schimbe faţa lumii.

— Dar eu, rupse colonelul Schroder tăcerea, eu ce rol am în toate astea? Ce nevoie aveţi de mine? În aproximativ treizeci de zile, Florin Zamfir îşi termină contractul şi devine un om liber.

— Domnule colonel, îi răspunse căpitanul Popov, cu un zâmbet incert în colţul gurii lui mari, e vorba de două aspecte pe care le cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine. Primul: dumneavoastră, împreună cu maiorul Pavlovici şi cu o a treia persoană, aveţi în mână câteva documente de maximă importanţă pentru jocurile politice din Europa[75]. Aceste documente pot fi folosite tocmai în scopul propus de noi la această masă. Adică, ne pot ajuta să intrăm prin filierele prin care să obţinem victoria. Al doilea aspect: Florin Zamfir, ca şi oricare alt soldat din trupele de mercenari, care se fac şi se desfac ca nişte icre puse la dospit, va asculta mai întâi de ordinul dumneavoastră, indiferent dacă este sau nu sub contract. Am dreptate?

Rusul îşi mai turnă o stacană cu apă minerală, ca şi cum ar fi gustat din cea mai bună votcă produsă vreodată în binecuvântata Rusie.

— De fapt, domnule colonel, reluă el, dumneavoastră aţi fi vrut să ştiţi exact ce sumă veţi primi pentru serviciile pe care le aduceţi şi ce avantaje veţi obţine luptând alături de noi.

— Dacă voi accepta! preciză Schroder.

— N-aţi fi venit la această întâlnire altfel, ricană căpitanul rus. Lovitura, domnule colonel, va veni dinspre Caucaz şi apoi, în cădere liberă, spre nord-vestul Africii. Mă refer în primul rând la Algeria.

— Cred că nu mai este nevoie să precizaţi că atunci când vă referiţi la Caucaz, spuneţi Cecenia.

— Exact! De-acolo se va sparge buba!

— Şi din '91, de când ştiu eu că şi-au declarat independenţa, abia acum v-aţi gândit să-i bateţi la fund?

— Asta-i treaba noastră! spuse scurt rusul, uşor enervat.

— Şi din luptători cruciaţi, iată-ne aliaţii islamiştilor! râse Schroder, cu ochii după o sticlă care să conţină şi altceva decât apă minerală.

— Temporar, preciză căpitanul. Puteţi ucide câţi ruşi doriţi, cât timp veţi lupta alături de trupele cecene. Principalul e să-i „lucraţi" din interior pe caucazieni.

— Suntem mercenari, conchise sec, Schroder. Dacă suntem bine plătiţi, luptăm şi unii contra altora. Mai am doar două nedumeriri.

— Dacă prima se leagă de lipsa whiskyului de la această masă, vă pot spune că-l găsiţi în sticla de suc de portocale. Eu beau votcă în asta de apă minerală.

Colonelul se puse iar pe râs, neuitând să strecoare şi o scurtă înjurătură în limba germană. Sorbi îndelung din băutura care nu întârzie să-l îmbujoreze. Îşi

trecu de câteva ori mâna prin părul tuns perie şi reluă:

— Cea de-a doua nedumerire se referă la dorinţa cecenilor de a ne lua sub steagul lor. Îi ştiam ultranaţionalişti.

— Exista o aşa-zisă Confederaţie a popoarelor din Caucaz, de fapt o mişcare naţionalistă armată, preciză rusul, care a înfiinţat centre de recrutare a voluntarilor în capitalele a şase republici *ruseşti* nord-caucaziene, precum şi la Suhumi[76]. Prin voluntari înţeleg şi mercenari. Voi sunteţi aşteptaţi la Suhumi.

— Şi cu omul dumneavoastră unde ne vom întâlni şi cum îl vom recunoaşte?

— În Sierra Leone, răspunse prompt căpitanul rus, de parcă i-ar fi dat adresa unui bar cunoscut de pe Molotovaia. Iar de recunoscut, o să vă recunoască el. Tot el are paşapoartele şi biletele pentru Delhi. De acolo la Suhumi…

Aici se întrerupse banda pe care agentul israelian Sharon Haham a reuşit să o imprime cu VSL[77]-ul, fixat într-o peşteră de pe Coasta Dalmaţiei, în apropiere de Dubrovnik.

Glonţul pornit de la mai puţin de un metru din spatele lui i-a perforat ceafa, ieşind prin maxilarul inferior. Sângele a împroşcat pereţii peşterii, imaginând ciudate şi misterioase picturi rupestre.

Omul îmbrăcat în haine de pescar a luat liniştit aparatul şi i-a dat drumul în buzunarul larg al mantalei de vinilin. Până la barca cu care venise, nu mai avea mult. Trebuia să calculeze însă momentul în care scafandrul urma să iasă din străfundul apelor, ca să preia pachetul cu aparatul şi să-i dea în schimb un alt pachet.

Unul plin cu bani. Cu foarte mulţi bani.

Cazinoul *Lagoonda* din Freetown era, ca întotdeauna, arhiplin. Cele mai diverse specii, mai mult sau mai puţin colorate, îşi dăduseră întâlnire acolo. Mercenari veniţi din toate colţurile lumii pentru a câştiga o pâine. Şi „pâine” se găsea destulă.

Sud-africanii puseseră piciorul aici trimişi de celebrul Eeben Barlow, fondator şi director general la Executive Outcomes[78], chipurile pentru restabilirea ordinii tulburate de rebelii Frontului revoluţionar unificat. De fapt, pentru a recăpăta controlul asupra minelor de diamant, aur, titaniu şi bauxită, de care Sierra nu duce lipsă. Pe unii dintre ei îi cunoşteam. Luptasem alături de ei în Namibia, în poliţia paramilitară Koevoet şi în comandoul Recce, în Angola.

Dar nu erau singurii care se strofocau în zonă. Două echipaje ruso-bieloruse chinuiau abitir ruleta, la care un fidjian, fost membru al Serviciilor Secrete britanice, se căznea s-o facă pe crupierul. Piloţii ruşi tocmai lăsaseră pe pista

aeroportului Lungi, din Freetown, două elicoptere MI-24 E, pline cu tehnică de luptă şi acum se grăbeau să-şi cheltuiască banii.

Evident că din panoplie nu puteau lipsi americanii, mândri de a-şi etala uniformele şi însemnele. Erau membri ai celebrelor trupe SEALS, trupe de comando ale marinei americane, desantaţi în Monrovia[79] pentru a-i evacua pe americanii refugiaţi în Ambasada SUA, după reluarea luptelor dintre facţiunile rivale liberiene.

Cum vă spuneam, „pâine” se găsea destulă.

Evident că noi eram frişca. Puţini dintre „fioroşi[80]” acceptaseră să lupte în Bosnia. Preferaseră un trai liniştit alături de armate total neinstruite şi puse mai tot timpul pe rebeliuni.

Schroder şi Pavlovici erau plecaţi în căutarea agentului de legătură rus, aşa că aveam toată libertatea de desfăşurare. Oboseala drumului şi-a spus însă cuvântul. Doar Colosul părea din cale afară de turbat. Nu-i intra nimeni în voie şi-i sărea ţandăra din te miri ce.

La un moment dat, m-a tras deoparte şi mi-a şoptit la ureche:

— Auzi, până se lămuresc treburile pe-aici şi ne îmbarcăm, ce-ar fi să mergem în alt loc?

O clipă m-am gândit la chestii mai puţin ortodoxe, dar mi-am revenit repede. Îl ştiam pe american de patru ani. Am realizat un fapt incredibil: moartea ziaristei blonde îl marcase profund.

— Ai omorât poate zeci, chiar sute de oameni, îi spusei în timp ce sorbeam din paharul cu gin. Poate şi copii şi femei, de câte ori trăgeai de la distanţă. Ce te înverşunezi aşa pentru moartea unei ziariste?!

— Tu nu pricepi, nu vrei să pricepi, mârâi Colosul, apropiindu-şi periculos faţa de-a mea. Ceva s-a întâmplat în mine. Dracu’ ştie ce, nu pot să-ţi explic! Ştiu că sunt un om prost, neşcolit şi din topor. Dar e prima oară când am simţit ceva aici, mai adăugă el, punându-şi palma uriaşă pe inimă. Vii cu mine, Florine?

— Unde, Fredi? La femei?

— Nu. De astă dată, nu. Vreau să vii cu mine. Dintre toţi, tu eşti singurul care mă poate înţelege.

— Bine, Fredi, repetai eu diminutivul pe care nu-l mai folosisem niciodată pentru el, dar să luăm cu noi două sticloanţe. Acolo unde mă duci tu, s-ar putea să fie penurie de combustibil.

Am luat un taxi şi am oprit la marginea oraşului, lângă un parc imens, aproape cât o rezervaţie naturală. Colosul o luă înainte, de parcă tocmai ar fi

vizitat propria sa moşie, moştenită de la o mătuşă bogată. Cred că pentru prima oară în viaţă îşi simţea singurătatea ca pe o femeie adulteră.

L-am urmat ca un câine docil, spre a nu-l tulbura cu întrebări. Am ajuns în scurt timp la un fel de grădină zoologică, de fapt, câteva cuşti care adăposteau antilope, girafe, maimuţe şi câţiva lei obosiţi. Parcă şi nişte vulturi.

Colosul a golit dintr-o sorbitură ce mai rămăsese în sticla cu gin, spărgând-o apoi de un copac. S-a apropiat de cuşti şi, pe neaşteptate, a prins să rupă lanţurile ce închideau porţile cu uşurinţa cu care ar fi rupt nişte scobitori.

Eram căzut în fund, beat mort şi priveam, clătinându-mi capul şi zâmbind tâmp, la spectacolul declanşat de american. Animalele erau şi ele surprinse de ineditul situaţiei şi, pentru prima oară, s-au temut să se apropie de porţile descuiate. Dar când un leu mai bătrân a trecut *dincolo,* toate s-au luat după el. Şi leii nu mai atacau antilopele şi nici vulturii maimuţele. Libertatea era acum mai necesară decât foamea şi mai puternică decât orice instinct.

Colosul s-a aşezat lângă mine şi m-a sărutat pe obraz cu gura lui băloasă.

— Florine, îmi spuse el, eu ţin la tine, deşi, ca să fiu sincer, dacă mi s-ar ordona, te-aş împuşca cu plăcere. Însă eşti printre puţinii care-mi pot răspunde la o întrebare la care mintea mea de hotentot refuză să răspundă.

I-am dat să bea din propria-mi sticlă şi am sughiţat amarnic.

— Bagă verbul şi nu mă mai ţine în tensiune! Trebuie să merg la budă.

— *Florine, de ce Dumnezeu n-a avut doi fii?!*

41

MIKE HASSEL

CA SĂ PĂTRUNZI ÎNTR-O UNITATE DINTRE CELE MA
BINE PĂZITE DIN LUME, ÎȚI TREBUIE IMAGINAȚIE, N
GLUMĂ! NOUTĂȚILE DIN TEHNICĂ NU TE AJUTĂ PRE
MULT. O PĂTRUNDERE TERESTRĂ ERA DE LA ÎNCEPU
UN EȘEC. MINELE, DETECTOARELE CALORICE,
CELULELE FOTOELECTRICE, GARDURILE SUB ȘAPTE M
DE VOLȚI TENSIUNE, CA SĂ NU MAI VORBIM DE
SANTINELE, DESCURAJAU ȘI CEL MAI PREGĂTIT
COMANDO DIN LUME...

ISBN 973-9177-85-9

NEMIRA

{1}. Legiunea islamică (Shervat – lb. arabă), (n.tr.).

{2}. Oraş în Finlanda (n.tr.).

{3}. Personaj din Pentru buni, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

{4} Personaj din Pentru buni, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

{5}. Personaj din Pentru buni, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

{6}. Personaj din Pentru buni, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

{7}. Personaj din Pentru buni, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

{8}. Celebru mercenar francez (n.tr.).

{9}. Rahat! (lb. franceza), (n.tr.).

{10}. Bună ziua (lb. portugheza), (n. tr.)

{11}. Miliţiile musulmane (n.tr.).

{12}. Denumire dată luptătorilor croaţi (n.tr.).

{13}. Bulgari musulmani (n.tr.).

{14}. FORPRONU – Forţele ONU de menţinere a păcii (n.tr.).

{15}. Aparate de vânătoare şi bombardament, aşa numitele avioane invizibile care nu pot fi detectate de radar, poreclite şi Aripă-de-Liliac (n.tr.).

{16}. Instalaţii electronice care interferează frecvenţele radar şi satelit, trimit unii „viruşi” în calculatoarele centrale ale unui Stat-Major (n.tr.).

{17}. Infanteria marină americană (n.tr.).

{18}. Rândunica, rândunica mea! Mulţumesc! (lb. rusă), (n.tr.).

{19}. United Nation (ONU) (n.tr.).

{20}. Bază NATO din Italia (n.tr.).

{21} Dispozitive care împiedică detectoarele cu senzori electromagnetici să localizeze prezenţa unor „corpuri străine” (n.tr.).

{22}. Localitate în apropiere de Sarajevo (n.tr.).

{23}. Este vorba de armata sârbilor bosniaci (n.tr.).

{24} Prescurtare pentru armata croaţilor bosniaci (n.tr.).

{25}. Se referii la armata musulmanilor bosniaci (n.tr.).

{26}. Enclavă musulmană în Bosnia (n. tr.).

{27} Pumnal tradiţional yemenit (n. tr.).

{28}. Bine (lb. rusă), (n.tr.).

{29}. Comandant adjunct al armatei bosniace (n.tr.).

{30} Tovarăşe comandant (lb. rusă), (n.tr.).

{31}. Provincie în nordul Muntenegrului, cu populaţie predominant musulmană, unde se crede că ar exista o închisoare militară secretă (n.tr.).

[32] Salut! (lb. sârbă), (n.tr.).

[33] Noroc! (lb. sârbă), (n.tr.).

[34] Care de producţie egipteană, dotate cu mitraliere şi lansatoare de rachete, capabile să transporte cinci luptători (n.tr.).

[35] Moammer Al-Kadhafi, conducătorul Jamahiriei Libiene Socialiste (n.tr.).

[36] Enclavă musulmană (n. tr.).

[37] Este vorba despre musulmanii bosniaci (n.tr.).

[38] Autorul se referă, probabil, la data de 25 decembrie 1989, ziua în care au fost executaţi soţii Ceauşescu şi a început dezlănţuirea „teroriştilor" (n.tr.).

[39] Cuţit automat cu două lame, dintre care una cu un tăiş dublu, deosebit de ascuţit (n.tr.).

[40] Vezi Pentru bani, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

[41] Suburbie a oraşului Sarajevo (n. tr.).

[42] Stradă principală din Sarajevo, care desparte oraşul în două (de Est şi de Vest), (n.tr.).

[43] Localitate în nordul Irakului (n.tr.).

[44] Soţia lui Florin Zamfir. Vezi Pentru hani, înainte ! şi Spaimă şi moarte în Transnistria, de acelaşi autor (n.tr.).

[45] Mai cunoscute sub denumirea de „gheare de pisică" – funii prevăzute la un capăt cu un fel de ancoră cu trei gheare, folosite la escaladare (n.tr.).

[46] Maiorul Pavlovici fusese castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial. Vezi Pentru bani, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

[47] Pression Gas-22, aparat asemănător unui extinctor de dimensiuni mici, dotai cu o ţeavă lungă de 1,5 m şi destinat lansării de gaz paralizant prin orificii cu un diametru de minimum 1 cm (n.tr.).

[48] Provincie şi oraş în Iugoslavia (n.tr.).

[49] Observatori care supravegheau respectarea embargoului decretat de ONU pentru Serbia, în urma războiului din fosta Iugoslavie (n.tr.).

[50] Vezi Spaimă si moarte în Transnistria. de acelaşi autor (n.tr.).

[51] Localitate pe malul sârbesc al Dunării, situată în dreptul localităţii Gura Văii (n. tr.).

[52] Denumire dată unor bande de tâlhari moldoveni şi ucraineni, care au acţionat şi pe teritoriul României (n.tr.).

[53] Termen argotic pentru motorină (n.tr.).

[54] Localitate de graniţă pe malul Dunării (n. tr.).

[55] Localitate de graniţă pe malul Dunării (n. tr.).

[56] Se pare că este vorba de celebra „sarabandă a canistrelor", care consta dintr-un circuit tip bac, pus în mişcare pe sub apă între cele două maluri (n. tr.).

[57] În cazul de faţă, e vorba de barcagii care transportau peste Dunăre canistrele cu benzină (n.tr.).

[58] Mască dotată cu antifoane şi filtru umplut cu acid folic, folosită pentru primă oară de luptătorii saudiţi în războiul din Golf (n.tr.).

[59] Specialitate marinărească grecească (n.tr.).

[60] „Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi” (lb. Italiană) – cuvintele pe care Dante Alighieri le-ar fi văzut înscrise pe poarta Infernului (Divina Comedie, Cânt III, vers 9) (n.tr.).

[61] „Tara nimănui” (lb. engleză) – termen care desemnează terenul dintre două poziţii adverse sau dintre demarcaţiile graniţelor a două teritorii (n.tr.).

[62] Pistol-mitralieră (n. tr.).

[63] Constructor de avioane german (n.tr.).

[64] Constructor de avioane rus (n.tr.).

[65] Cântec de „la mulţi ani” specific ţărilor de limbă engleză (n.tr.).

[66] Noapte şi fum (n.tr.).

[67] Regiune din nordul Serbiei, la graniţa cu Ungaria (n.tr.).

[68] Sufletul meu (lb. greacă), (n.tr.).

[69] Vezi Pentru bani, înainte unde caporalul Virgil Sheperd este bănuit de homosexualism (n.tr.).

[70] Acte de identitate (n.tr.).

[71] Oraş din Croaţia, situat pe malul Mării Adriatice (n.tr.).

[72] Serviciul Român de Informaţii (n.tr.).

[73] Direcţia de Informaţii a Armatei (n.tr.).

[74] Serviciul de Informaţii Externe (n.tr.).

[75] Vezi Pentru bani, înainte!, de acelaşi autor (n.tr.).

[76] Capitala Abhaziei, separatistă faţă de Gruzia (n.tr.).

[77] Aparat de mare capacitate, care combină tehnica laser cu cea a receptării vibraţiilor pe o rază de la trei la cinci kilometri, cu decodare prin satelit (n.tr.).

[78] Societate sud-africană, care are ca obiect mascat de activitate recrutarea mercenarilor pentru „restabilirea liniştii” în diferite puncte ale continentului african (n.tr.).

[79] Capitala Liberiei, ţară vecină cu Sierra Leone (n.tr.).

[80] Denumire generică dată mercenarilor (n.tr.).

Table of Contents